

TRUYỆN KIỂM BÀN

tối nay có việc không về nhà

HỒ TÚC THANH

PN

TRUYỆN KIỂM BÀN PHỤ NỮ

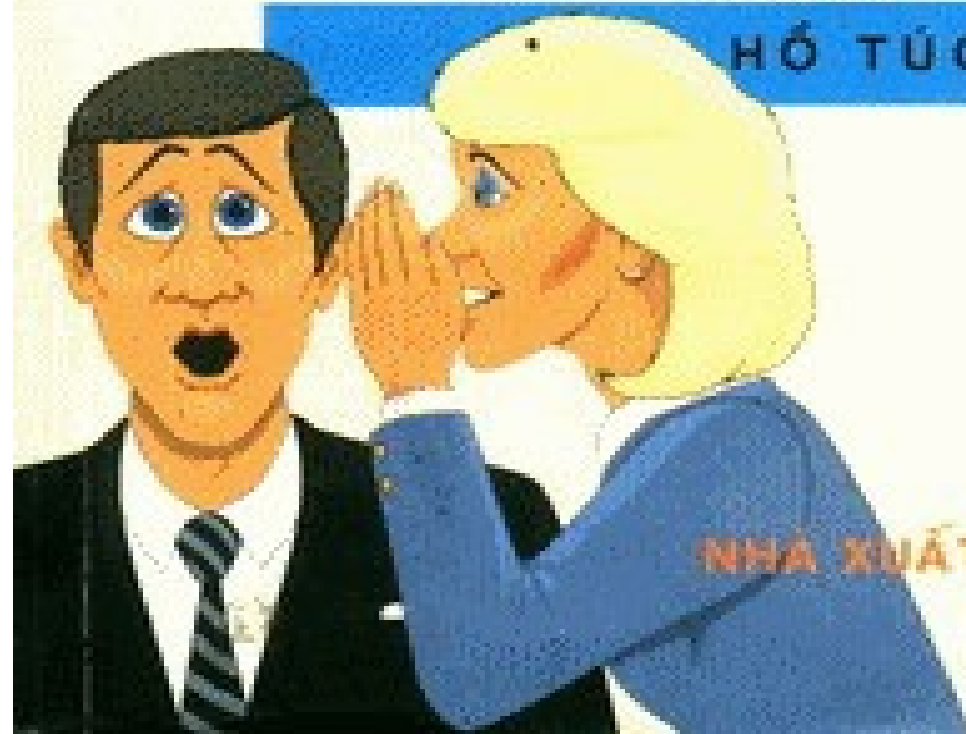
PN

TRƯƠNG KIẾN BẢNG

*tối nay
có việc
không
về nhà*

HỒ TÚC THANH

PN

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

PNE
PUBLISHED BY PNE

Table of Contents

<u>TỰA - CHO TÔI MỘT LÝ DO VỀ NHÀ</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT</u>
<u>TẤT CẢ CHỈ TỪ CÁI NICKNAME</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ HAI</u>
<u>“HOA RƠI Ở ĐÂU, THƯƠNG ĐAU Ở ĐÓ”</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ BA</u>
<u>ĐÀN ÔNG HÀNG NHẤT VỚI ĐÀN BÀ HÀNG NHẤT</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ TƯ</u>
<u>VỀ NHÀ ĐI, CÓ LẼ MỌI THỨ CÒN KỊP</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ NĂM</u>
<u>TRONG VỎ NGOÀI VỎ</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ SÁU</u>
<u>TÌNH YÊU CỦA VỢ CÓ CẦN TÌNH MẪU TỬ?</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ BẢY</u>
<u>CHỈ CÓ TÌNH YÊU, CUỘC SỐNG MỚI CÓ ĐIỂM TỰA</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ TÁM</u>
<u>LÀM ĐÀN ÔNG THẬT MỆT</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ CHÍN</u>
<u>AI ĐẠO DIỄN TRÒ NÀY?</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI</u>
<u>CUỘC SỐNG KHÔNG CÓ CHUYỆN LÃNG MẠN</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI MỘT</u>
<u>TRÒ ĐUA KHÔNG CHƠI NƠI</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI HAI</u>
<u>ĐIỆU VŨ CỦA TUYẾT</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI BA</u>
<u>HỢP TAN THEO DUYÊN SỐ</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI BỐN</u>
<u>TÔI LÀ CON CỜ CỦA ANH</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI LĂM</u>
<u>MÀU CỦA ĐÀN ÔNG</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI SÁU</u>
<u>KHOI MÂY TRONG GIÓ</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI BẢY</u>
<u>BẦY TÌNH SÌ</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI TÁM</u>
<u>CÁI GIÁ CỦA SỰ PHẢN BỘI</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI CHÍN</u>
<u>CÁI HOA CỦA VIỆC LY HÔN VÀ TÁI HÔN</u>
<u>CÂU CHUYỆN THỨ HAI MƯƠI</u>
<u>VỢ BẠN – BÀI TOÁN NAN GIẢI</u>

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

TỰA - CHO TÔI MỘT LÝ DO VỀ NHÀ

Có người nói: Nếu cho thang điểm 100, hôn nhân của tôi có thể chấm 80 điểm, 20 điểm còn lại, tôi cần được bù đắp ở bên ngoài.

Có người nói: Với gia đình tôi chỉ có trách nhiệm, không có tình yêu. Vì con cái và lương tâm, tôi không ly hôn, nhưng tôi không thể lừa dối tình cảm của mình.

Có người nói: Đây chỉ là một khúc nhạc lãng mạn chen ngang. Tôi không đi quá đà, vậy tội gì bắt mình kham khổ thế?

Có người nói: Tôi biết thừa anh ấy nhất định có những chuyện đó ở bên ngoài, nhưng có thể làm được gì nào? Đó là cái giá tất yếu khi tìm phải một người đàn ông xuất sắc. Nếu không, bạn cứ việc đi tìm một thằng cha ngu dần đi.

Có người nói: Hôn nhân của chúng tôi hiện nay chẳng còn nữa. Tuy tình cảm vợ chồng không đến nỗi nào, nhưng cũng đã ly thân. Muốn tôi trở thành goá phụ sống chẳng? Hơn nữa anh ta cũng tự có cách giải quyết riêng.

Có người nói: tôi phấn đấu bao năm qua, những gì phải cống hiến cho gia đình, tôi đều làm đủ. Bây giờ cũng phải cho mình hưởng thụ chứ? Chẳng phải mọi người xung quanh đều như vậy sao?

Có người nói: Chỉ vợ vẫn thôi mà, chẳng qua đều là nam nữ bình thường, khoẻ mạnh, thỉnh thoảng có trật ra khỏi đường ray một chút cũng có gì ghê gớm đâu.

Có người nói: Cuộc sống bình lặng tuy tốt thật đấy nhưng tẻ nhạt quá, cần phải thêm chút kích thích nữa. Trung thành và đạo đức tất nhiên đều quan trọng, nhưng cũng không thể hoàn toàn để nén tình cảm của người ta.

Có người nói: Tôi biết anh ta mê tôi bởi sắc đẹp thanh xuân, tôi mê anh ấy bởi năng lực kinh tế và địa vị. Anh ta có tiền càng chứng minh được năng lực, càng tăng thêm sức quyến rũ. Tôi

biết chúng tôi không thể bền lâu mãi mãi. Tôi cũng không cần thề thốt và danh phận. Giờ đây tôi có nhà, có xe hơi là tốt rồi.

...

Mỗi người khi làm việc gì đều có những lý do riêng. Rốt cuộc ai đúng, ai sai đây? Bản thân cuộc sống có đáp án chuẩn không?

“Tối nay có việc không về nhà” - nhiều người thường gọi điện thoại thông báo với người nhà như vậy.

Bận, giao tiếp, đều là những lý do chính đáng thường gặp nhất.

Nhưng vẫn còn một số lý do không thể nói ra:

“Tớ không muốn về nhà.”

“Nhưng tớ cũng không muốn ly hôn. Vợ thì không đến nổi, nhưng con cái thì sao?”

“Hơn nữa, bố mẹ cũng phải lo lắng hộ, bạn bè đồng nghiệp sẽ đánh giá ra sao? Tuy nói việc ly dị ngày nay không còn là chuyện gì to tát nữa, nhưng cũng không đơn giản!”

“Nhưng về nhà thì..., thật ra giờ đây tớ với vợ thật sự không còn tình cảm. Ngay cả cuộc sống tình dục cũng rất hiếm hoi. Tớ thực sự đang thích X X. Bọn tớ nói chuyện rất hợp nhau, cảm giác về mọi mặt cũng rất tốt. Nhưng khi cả hai người đều đã ly dị, rồi lại lấy nhau, liệu có được cảm giác đó không? Chưa chắc.”

“Làm thế nào bây giờ? Cứ sống như vậy chẳng? Sống vì mình hay sống vì người khác? Trách nhiệm đối với người khác quan trọng hay hạnh phúc của mình quan trọng?..”

Vậy ai thường không về nhà vào buổi tối? Xin thưa đó là những con người đang no đủ, ngụp lặn trên sân khấu xã hội. Phần lớn trong số họ đều có sự nghiệp vững vàng, có gia đình riêng, có văn hoá, có địa vị xã hội, có tư duy rất thực tế. Họ không giống như thế hệ trẻ: Không thêm để tâm tới hậu quả của trò chơi, cũng không buông thả và công khai. Đối với họ, đạo đức truyền thống có sức mạnh trói buộc rất chặt. Nhưng không thể phủ nhận rằng, họ cũng bị thu hút mạnh bởi những cuộc ngoại tình. Những người đàn ông tài hoa, thành công xuất sắc, những người đàn bà xinh đẹp... Họ cũng bị vấp phải những quyến rũ tình cảm đủ các dạng và những trận chiến không mấy khi chiến thắng. Họ rất coi trọng địa vị, thân phận và gia đình mình, nhưng vẫn có ý thức ngầm muốn bù đắp, muốn tự mình hưởng lạc cuộc đời.

Trong sự giao thoa giằng xé của vô số yếu tố như bên trong và bên ngoài gia đình, khát vọng tình cảm, trách nhiệm đạo đức, sự nghiệp..., có người trong số họ được sung sướng, có người

mê muội, có kẻ lì lợm, có người đậm bạo gan, có người buồn phiền...

Dòng người như nước đổ, đi tới đâu cũng là bóng hình bận rộn của họ. Đèn đỏ rượu xanh không vui được niềm vui và nước mắt của họ. Chiếc đèn cô độc trong đêm, họ đang kiếm tìm một chốn nương thân.

Giày có vừa chân hay không phải chẳng chỉ có riêng mình biết? Trai gái ở bên nhau có hạnh phúc hay không cũng chỉ có mình họ biết.

Có thể tôi không thích cách sống của bạn, nhưng tôi không thể vứt bỏ cái quyền đeo đuổi hạnh phúc của bạn.

Mỗi người đều có những cách lý giải riêng về hạnh phúc. Nhưng trong đó liệu có tất yếu phải toàn vẹn về trách nhiệm, ra sức giữ đạo đức và sự bình an trong lương tâm không?

Dù sao đi chăng nữa, ngọn đèn trong gia đình vẫn phải là một ngọn đèn đứng gác ấm áp nhất trong đêm tối dài đằng đẵng.

Tối nay có về nhà không? Xin mời!

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT

TẤT CẢ CHỈ TỪ CÁI NICKNAME

(Tự thuật của Hứa Yến, 28 tuổi, biên tập viên một NXB ở Bắc Kinh)

Tôi làm biên tập trong một nhà xuất bản. Công việc nhàn nhã, chỉ ở nhà đọc bản thảo, mỗi năm hoàn thành dăm đề mục, thu nhập bậc trung. Chồng tôi là phóng viên, bận tối mắt, suốt ngày đi phỏng vấn, thời gian ở ngoài nhiều hơn ở nhà. Cuộc sống vợ chồng xa cách như vậy đã bắt đầu từ năm thứ hai sau khi kết hôn. Do đó, chúng tôi chưa muốn có con, mặc dù rất thích. Nếu có con, chắc tôi không đến nổi vô tích sự. Làm thế nào để giết thời gian? Lượn phố, đánh mặt chược, lên mạng, rồi dần dần mê chúng lúc nào không hay.

Một cô bạn cùng đại học với tôi, hiện đang làm thư ký cho một doanh nghiệp nước ngoài, cũng rất mê mạt chược. Chồng nó là một cao thủ máy tính. Hai vợ chồng tan sở làm về, ai việc người nấy. Chồng lên mạng chơi game, vợ hẹn bạn đi đánh mạt chược. Hai vợ chồng đều rất tốt. Tôi thường đến nhà nó chơi nên cũng mê đánh mạt chược, thắng thua không quan trọng, vui là chính. Cũng tại đây, tôi quen với Quân Tử. Thắng bạc, Quân Tử mời mọi người đi ăn, chuyện trò vui vẻ. Cô bạn tôi tọc mạch: Quân Tử này, gần đây có thu hoạch được gì trên mạng không?

Anh ấy đáp: Làm gì có, chỉ giết thời gian thôi. Nhưng gần đây có nói chuyện với một nickname, vui ra phết. Cô ta tên là gì nhỉ, đúng rồi, gọi là..., thôi để cho mọi người cùng đoán, rất thú vị.

Mọi người ồn ã: Không đoán được đâu, tên trên mạng đủ trăm thứ bà dằn, cái gì mà chả có.

Quân Tử nói: Có liên quan tới mạt chược, là câu mà bọn mình thường nói. Tên cô ấy là “Chiếc móng tay mềm yếu”

Mọi người đều cười, nói: Cô gái đó nhất định là một cao thủ mạt chược. Anh hẹn cô ấy tới chơi cùng chúng ta đi. Ngay cả “ngón tay vàng, cổ tay bạc, móng tay mềm” mà cô ấy cũng biết sạch, thật không đơn giản. Cứ trò chuyện tiếp đi, hôm nào trói gọn rồi nhớ cho chúng tôi biết mặt...

Lúc đó tôi chợt dạ, đầu như nổ “bụp” một tiếng: trời, đó là nickname của mình mà. Một lần đánh mạt chược, số đỏ, tôi thắng được rất nhiều tiền. Họ nói một câu nghe sướng, tay em thơm quá. Câu nói thật ngộ, tối về tôi không ngủ được, lúc lên mạng tiện tay thay luôn nickname nhẩy bừa vào một phòng chat. Vừa vào liền có một lão tóm lấy trò chuyện, khen lấy khen để tên em hay quá. Thực ra tên lão này cũng rất buồn cười, gọi là “Lý mồm to không ăn đầu người”. Lão hỏi tôi có phải rất thích chơi mạt chược không, tôi lại hỏi lão mê Kim Dung hay Cổ Long. Tụi tôi cứ trò chuyện như vậy, huyền thuyên đủ thứ, từ phim Anh hùng Xạ điêu của Đài trung ương tới Quách Tĩnh, Hoàng Dung, Ác nhân cốc, Giang Tiểu Ngư... của bản phim làm năm 1983...Sau đó lên mạng, chỉ cần nhìn thấy đối phương là nhào tới liền. Nội dung tán chuyện chẳng ra sao, ngày càng dính dáng tới chuyện kia. Lão ta còn hẹn tôi gặp mặt. Tôi bề ngoài cự tuyệt nhưng trong lòng cũng thỉnh thích...

Tôi giả vờ thờ ơ: Cái tên nghe hay đấy, thế nickname trên mạng của anh là gì?

Quân Tử nhìn tôi. Mặt tôi đỏ bừng. Anh đáp: “Lý mồm to không ăn đầu người”.

Trời! Hay quá! Tôi kêu to rất khoa trương. Mọi người cũng tán tụng theo.

Bữa cơm hôm đó ra sao, tôi ăn không thấy mùi vị gì nữa. Tim đập loạn xạ, luôn nghĩ: sao lại

trùng hợp như thế? Cái lão “Lý mồm to không ăn đầu người” kia giờ đang ngồi sờ sờ trước mặt tôi ăn cơm. Sao lại là anh ấy cơ chứ.

Nhớ có một lần trên mạng, anh ấy hỏi tôi hình dáng ra sao, rồi ngọt ngào tự đáp nhất định tôi là một tiểu yêu tinh ai nhìn cũng yêu. Tôi liền hỏi, thế anh thì sao? Cái lão “ác nhân cốc” cũng không kém cạnh gì với yêu tinh chứ? Anh đáp: Chẳng phải yêu quái với yêu tinh rất đẹp đôi sao? Tôi mắng, xua anh ấy đi tìm một “mụ yêu tinh chẳng ra đàn ông cũng chẳng phải đàn bà”. Anh nói luôn mười mấy câu: “Anh yêu em, nhai sống nuốt gọn em”...

Đầu óc tôi loạn xạ, không nói được gì, cố tọng từng miếng cơm vào mồm, lòng chua xót. Chợt ngẩng đầu lên, thấy Quân Tử cũng đang nhìn. Tôi thấy mình như một cô gái mới yêu lần đầu, má đỏ dừ như miếng vải đỏ...

Tôi là người ít nhiều tin vào số phận, cứ cảm thấy rằng trong chốn mịt mù có một bàn tay vô hình sắp đặt hết thảy. Rất nhiều lúc, tụi tôi đều có cảm giác ma đưa lối quỷ dẫn đường. Đó chính là số phận đã định sẵn.

Bữa cơm hôm đó ăn xong, Quân Tử hỏi tôi sống ở đâu, rồi nói: Anh sống ở cổng Tây trường Bắc Đại. Nhà chúng ta cách nhau gần thế, lại tiện đường, để anh đưa em về. Anh ấy lái một chiếc xe hơi màu trắng. Trên đường, tôi cúi đầu, không nói câu nào. Quân Tử trêu: Thua rồi nên không vui chăng? Nghe mọi người nói em đâu phải dạng người đó?

Tim tôi đập thình thịch. Anh ấy bật nhạc, mấy ca khúc cũ của Lạc Đại Hựu. Mấy ngày trước, Lạc Đại Hựu tổ chức live show ở Cung thủ đô, tôi đi xem một mình vì chồng không về kịp. Quân Tử nói anh ấy cũng đi xem, ngồi ở dãy ghế phía Bắc, còn tôi ngồi ở dãy ghế phía Nam. Có lần trên mạng, “Lý mồm to không ăn đầu người” và “Cái móng tay mềm yếu” từng trò chuyện về Lạc Đại Hựu.

Thoáng một cái đã về tới nhà, tôi không mời anh ấy lên, chỉ lạnh nhạt nói một câu tạm biệt. Anh ấy nói chờ tôi vào trong nhà, bật đèn sáng rồi mới đi, sợ đêm hôm không an toàn. Lòng tôi thất lại, nước mắt chỉ chực rơi xuống, anh ấy thật biết chăm sóc người khác. Đúng là khu nhà cũ ở đây buổi tối thường có đám người thô lỗ, đèn hành lang của hai tầng lại hỏng hết.

Tôi lên lầu, bật đèn, mở cửa sổ nhìn xuống dưới, quả nhiên chiếc xe vẫn còn đậu ở đó. Tôi vầy vầy tay, hai phút sau, chiếc xe mới từ từ lăn bánh ra cổng.

Tôi vào phòng tắm, vặn nước. Chồng tôi đã nửa tháng nay không về, khiến tôi sống như một goá phụ. Nhớ có lần đọc một bài phê bình văn học, nói rằng cần phải chú trọng miêu tả chi tiết, dùng chi tiết thực tế nói chuyện còn có sức mạnh gấp ngàn lần cái lối kể cũ kĩ mà rỗng tuếch. Lúc đó trong bài văn có đưa ra một ví dụ: Một phụ nữ Mỹ ca thán cuộc sống độc thân vô vị, và kể với bạn bè rằng, cái kê la va bỏ trong nhà cô ta chưa bao giờ được lật lên. Tác giả bài viết than thở: Sinh động quá! Không cần trực tiếp kể rằng mình không hẹn hò ai, không có cuộc sống tình dục. Nhưng chỉ cần một chi tiết như vậy, bài viết đã sinh động hẳn trên trang giấy.

Tôi cũng thấy mình giống một cô vợ không ai thèm ngó ngang tới. Cái kệ của la va bô trong nhà một năm liệu được lật lên mấy ngày?

Trong bồn nước nóng mù mịt, tôi vuốt ve cơ thể, nghĩ ngợi không biết chồng mình đang làm gì, có nhớ tới mình không, liệu có làm gì với ai không...

Chồng tôi là một người đàn ông rất xuất sắc, giàu năng lực, có địa vị xã hội, giao thiệp nhiều, quen biết rộng, con đường sự nghiệp thăng thang, tiền kiếm được không ít. Anh ấy lại còn kiếm được rất nhiều tiền từ thị trường cổ phiếu nữa. Anh ấy nói chờ hai năm nữa, đợi khi lên chức tổng biên tập, chúng tôi sẽ lập tức mua nhà, mua xe, sinh con, bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc.

Lại phải đợi thêm hai năm nữa.

Tôi cười đau khổ, nhìn bóng mình qua gương, giống như một bông hồng đang nở lại bị vút vào một sơn cốc thăm thẳm không một ai chiêm ngưỡng, ngay cả đám ong cũng không bay tới.

Tôi biết chồng mình cũng không chung thủy lắm, mặc dù yêu tôi. Một người đàn ông tài hoa như anh ấy, lại nhiều năm sống lẩn lộn bên ngoài, không có chuyện tình ái mới gọi là lạ. Là một người vợ, tôi có sự nhạy cảm của phụ nữ, nhưng không bao giờ can vãn. Mà làm vậy có ích gì? Anh ấy vẫn yêu tôi. Tôi cũng vẫn yêu anh ấy. Chúng tôi sẽ không ly hôn. Anh ấy là một người đàn ông xuất sắc, có tiền, có sức quyến rũ, lại không có thói xấu gì. Nhưng tôi tin rằng dù anh ấy có bậy bạ gì bên ngoài nhưng cuối cùng vẫn quay về nhà.

Khi lấy nhau, tôi không còn trinh trắng, anh ấy cũng chẳng phải lần đầu.

Chúng tôi coi trọng cảm giác ở bên nhau và cuộc sống hiện tại. Vặn vẹo mãi những thứ trong quá khứ phỏng có ích gì? Trái lại, có khi còn ép buộc đối phương càng đi xa hơn. Xã hội tới được thời đại này, có một số việc nếu quá nghiêm túc và tính toán thì chỉ tự chuốc lấy rắc rối mà thôi.

Còn tôi thì sao? Tôi cứ giữ mình như vậy?

Trước đây trên mạng có rất nhiều người hẹn hò, nhưng tôi không bao giờ nhận lời. Tôi không tin vào mạng. Đó là một thế giới hư cấu, mọi người ở trên đó có thể trút ra mọi thứ, hà cớ gì cứ phải trộn nó với cuộc sống thật? Chẳng may gặp phải một kẻ lừa đảo cướp tiền gạt tình thì xảy ra chuyện gì đây, liệu còn sống nổi không? Mọi người đều có gia đình có sự nghiệp cả, tôi lại không phải là cô gái ngây thơ bé bỏng gì để bắt đầu lại từ đầu. Phụ nữ đã gần ba mươi, lại muốn ly hôn, tôi còn tìm được ai nữa? Trong công việc biên tập, tôi thường tiếp xúc với các bài viết kiểu này, nên hiểu rất rõ. Vì thế đó cũng là nguyên nhân khiến tôi vẫn không

muốn gặp cái lão “Lý mồm to không ăn đầu người” kia mặc dù trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Tôi không thể mạo hiểm vào những thứ không cần thiết.

Nhưng bây giờ, sao lại trùng hợp đến như vậy. Đúng là cái lão “Lý mồm to không ăn đầu người” lái xe đưa tôi về tận nhà. Đúng là một gã đàn ông quyền rũ, phong độ, bằng xương bằng thịt.

Tôi cứ nghĩ ngợi lung tung hồi lâu, mãi không buồn ngủ chút nào, đành bật máy tính lên mạng.

Vừa vào phòng chat đã thấy ngay “Lý mồm to không ăn đầu người”. Anh hỏi ngay: Sao mãi tới giờ em mới đến?

Tôi trả lời: Có chút việc đi ra ngoài. Anh quản lý tôi đấy à?

Anh ấy im lặng một lúc rồi gõ: Anh cũng vừa mới tới, vừa tiễn một cô bạn về nhà. Anh thấy dường như cô ấy chính là em mà anh vẫn tưởng tượng, cảm giác rất kỳ lạ. Anh muốn gặp em.

Tôi đáp: Tôi ghen rồi, không gặp gỡ gì cả.

Anh ấy lại tiếp: Anh có cảm giác như chúng ta vừa gặp nhau xong. Anh chơi mạt chược thắng bạc, muốn mời em đi ăn khuya.

Tôi bướng bỉnh: Không đói.

Anh ấy nằn nì: Anh tới đón em mà.

Tôi hỏi: Anh làm sao biết được tôi ở đâu?

Anh ấy đáp: Anh sẽ thử xem sao, khoảng mười phút sẽ tới.

Nói xong liền out ngay.

Tim tôi đập từng hồi loạn xạ. Sao cảm giác của anh ấy lại nhạy thế? Mình đã nói hớ ra điều gì chẳng? Tôi không nhớ nổi nữa. Liệu anh ấy có tới đây không? Chết thật, sao mình lại giống như đang yêu lần đầu thế này?

Khoảng mười phút sau, một chiếc xe trắng đậu dưới lầu.

Tôi kéo rèm cửa sổ, khoát tay ra hiệu mời lên. Sự tình đã đến nước này, chuyện gì đáng xảy ra cứ kệ nó xảy ra thôi.

Tôi thấy Quân Tử mở cửa xe, bước xuống, quay người khoá cửa, vẫy tay chào, rồi mới đi vào cầu thang.

Sau cánh cửa, tôi căng thẳng, hốt hoảng, hy vọng, nhưng biết rõ mình đang khát vọng chuyện gì xảy ra.

Ngoài cửa vang lên tiếng chân se sẽ bước tới, dừng lại, như đang đoán xem rốt cục là cánh cửa nào.

Không còn ngần ngại nữa, tôi khẽ mở chốt cửa.

Quân Tử đứng ngay trước cửa, nhìn tôi, trong mắt anh như có một mầm lửa đang nhảy nhót. Anh ấy chậm chạp đi vào phòng, trên mặt lộ rõ một nụ cười đắc ý.

Tôi vừa đóng cửa, còn chưa kịp xoay hết người lại đã bị anh ấy ôm chặt.

Một cảm giác dịu dàng lan toả khắp người, tôi không hề có ý thức, cũng không có hơi sức nào chống cự lại, đành để mặc cho anh ấy ôm, hôn và lôi tuột tới giường, cởi tuột hết váy ngủ... Đêm đó, chúng tôi say đắm.

Đêm đó, tôi là một cô gái hạnh phúc và điên cuồng.

Từ hôm đó, Quân Tử trở thành người tình của tôi, hoặc cũng có thể nói: Tôi trở thành bạn tình của Quân Tử.

Tôi biết mình không phải là người đầu tiên của Quân Tử và cũng không phải là người cuối cùng. Nhưng Quân Tử là bước phá rào đầu tiên của tôi.

Tôi chưa hề yêu cầu Quân Tử điều gì, cũng như chưa từng yêu cầu chồng mình điều gì. Mà liệu có thể yêu cầu anh ấy được chăng? Quân Tử cũng không bao giờ yêu cầu tôi. Chỉ biết chúng tôi rất hợp nhau trên giường. Và dù rất cuồng nhiệt khi ở bên nhau nhưng bản chất tôi không phải là một phụ nữ ăn chơi, dễ dãi. Tôi có những quan niệm về giá trị, về đạo đức riêng. Tất nhiên cũng không có gì đặc biệt, chỉ muốn được sống một cuộc sống bình thường của một phụ nữ.

Tôi tin vào số phận, thấy tôi và Quân Tử cũng có chút duyên số. Nếu không phải vì hai nickname “Lý mồm to không ăn đầu người” và “chiếc móng tay mềm yếu”, cộng với bàn mặt chược, thêm chút nhân tố ngẫu nhiên, có lẽ tôi vẫn còn cố “ở vậy”. Nhưng liệu “giữ” được tới khi nào? Tôi cũng không dám chắc. Bởi vì trong tiềm thức, thực ra tôi vẫn luôn viện cớ cho

mình. Tôi là một phụ nữ bình thường, có nhu cầu sinh lý, vậy hà có gì cứ “ép mình” như thế? Chồng tôi bắt ép tôi sao? Anh ấy có cách giải quyết riêng. Tôi cũng phải có cách riêng.

Ngoài tình dục, tôi cũng có nhu cầu về tâm lý chứ. Không phải chỉ gọi một cú điện thoại là hoàn thành xong nhiệm vụ. Cuộc sống cụ thể, tôi muốn có người trò chuyện tâm sự, trêu chọc cho vui, giúp tôi sưởi ấm, đón chỗ này, tiễn chỗ kia. Thậm chí là tôi nấu cơm, giặt quần áo cho người đó. Đó là cuộc sống. Có lẽ những thứ rất bình thường đó trong con mắt của người không giành nổi chúng lại trở nên xa xỉ biết chừng nào.

Tôi nghĩ, với phụ nữ, nguyên nhân ngoại tình đa phần là do cuộc sống hôn nhân không bình thường. Tất nhiên cũng có một số người thuộc về bản chất, thích chơi trò ú tim, nhưng con số đó rất ít. Phần lớn vẫn muốn kết hôn, sinh con cái. Còn đối với đàn ông có lẽ hơn già nửa là do thích cảm giác mới mẻ, chiếm hữu và có thành tích.

Vì thế tôi và Quân Tử không bao giờ nói với nhau những câu giả nhân giả nghĩa như “hận vì gặp nhau lỡ làng”... Chúng tôi rất chân thực, mỗi người đều có con đường riêng. Chỉ có điều khi quỹ đạo của tôi đang không bình thường thì anh ấy đáp máy bay đậu vào cuộc sống của tôi. Trong giai đoạn này, tôi cần anh ấy, anh ấy cũng có lý do mê tôi. Thế là đủ.

Quân Tử kể, trước khi gặp tôi, anh đã có một bạn tình, là một thạc sĩ. Một lần anh ấy nhờ cô ta dịch giúp một số tài liệu, họ đã phải lòng nhau. Nhà cô gái ở tỉnh khác, đã có ý ly hôn với chồng, cũng không quản lý gò ép Quân Tử lắm. Nhưng anh ấy vẫn cảm thấy cô gái này thuận ở cùng anh là vì tiền. Anh kể sau khi quen tôi đã cắt đứt ngay với cô gái kia. Tôi tin anh ấy.

Quân Tử còn kể rằng anh ấy muốn ly hôn. Vợ anh ấy rất tốt nhưng nhạt nhẽo. Cho tới giờ, họ vẫn chưa muốn có con. Tôi nói, anh ly dị hay không liên can gì tới tôi, đừng nói vì tôi mà ly dị đấy nhé! Loại người như anh, có mới nói cũ, thay một cô cũng chả mất mấy tí thời gian, lại còn bới móc nhược điểm của người khác. Người ta có thể an phận sống với anh qua ngày là đủ rồi.

Tôi còn nói, tôi không ly dị đâu. Chồng tôi rất tốt, rất tài giỏi, khi ở nhà luôn chăm sóc tôi. Hôn nhân của chúng tôi chẳng có vấn đề gì cả, chỉ có điều bây giờ chưa ổn lắm thôi. Chúng ta là quan hệ bạn tình, trò chuyện hợp thì tiến đến với nhau, cùng bù đắp cho nhau những thiếu hụt. Đợi khi nào chồng tôi về, không biết chừng chúng ta phải giải tán thôi. Tôi phải sinh con đẻ cái, làm một người vợ hiền, một bà mẹ tốt. Tôi cũng không thể đối với chồng thế này, thoát một cái lại rúc vào lòng một người đàn ông khác. Tôi không phải là dạng người đó. Chúng ta nên trân trọng duyên phận bây giờ.

Quân Tử có vẻ rất buồn, nói: Chẳng lẽ trời định sẵn chúng ta chỉ có thể là vợ chồng lậu thôi sao?

Tôi đáp: Đúng thế, cứ theo duyên số đi.

Quân Tử cố nèo: Tới lúc đó, anh không gây rắc rối cho em đâu, thỉnh thoảng gặp nhau có được không?

Tôi đáp: Tới lúc đó hăng hay. Có thể đợi đến khi chúng ta trở thành ông già bà cả rồi tới tìm nhau nói chuyện, xem ra cảm giác lại hay hơn.

Quân Tử không nói nữa, chỉ điên cuồng yêu tôi hơn.

Tôi thừa nhận, có tình cảm với Quân Tử. Anh ấy cũng rất yêu tôi, cứ rảnh lúc nào lại tới tìm tôi ngay. Chúng tôi cùng trò chuyện, đi dạo phố, làm tình, như tri âm tri kỷ vậy. Quân Tử rất tốt, bản chất lương thiện, hơi ích kỷ và trẻ con một tí. Có lúc cũng rất đàn ông, biết chăm sóc và chiều chuộng người khác. Nhưng lẽ nào tôi muốn phá vỡ sự bình yên vốn có bằng một cuộc tình ầm ỉ? Tôi không có gan và cũng không có quyết tâm làm vậy, thấy rằng như bây giờ rất tốt. Nghĩ nhiều chỉ tổ mệt đầu, quá sức.

Tôi cũng từng nghĩ, khi nào chồng về, lại cùng sống với nhau. Có thể một ngày nào đó, chúng tôi không còn hợp nhau nữa, không thể tiếp tục sống với nhau lại là chuyện khác. Tới lúc đó hăng hay. Dù sao, tôi độc lập quen rồi, có thể tự sắp xếp cuộc sống nổi. Thực ra bi kịch của rất nhiều phụ nữ nằm ở đây. Họ luôn mất tự tin vào chính mình, luôn đòi hỏi đàn ông phải thề thốt bảo đảm. Một con người nếu đánh mất đi chính mình cũng sẽ mất đi cả thế giới. Nếu giữ được mình sẽ luôn có một thế giới hoàn chỉnh, một cuộc sống hạnh phúc.

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

“HOA RƠI Ở ĐÂU, THƯƠNG ĐAU Ở ĐÓ”

(Tự thuật của Lý Bình, nữ, 30 tuổi, kế toán một công ty kỹ thuật tại Bắc Kinh)

Lễ tình nhân năm 2003. Sau khi tan ca, tôi mua cho mình một bông hồng ở cửa tiệm bên đường. Bông hồng đó mang một cái tên rất đặc biệt – “yêu cơ màu xanh”. Chủ tiệm còn trẻ, nhìn tôi bằng một ánh mắt rất kỳ lạ. Tôi cười, kêu anh ta bọc hoa giúp rồi một mình cầm bông hoa dắt gấp ba với giá thường ngày băng qua con đường ồn ào huyền ảo. Khi lướt qua từng đôi nam nữ đang âu yếm bên nhau, lòng tôi lại trào lên một cảm xúc khó tả, như kiểu chiếc lá dập dềnh trên mặt nước.

Cuối cùng không chịu nổi, tôi đành móc điện thoại, nhắn tin cho Phương Phương, kể rằng tôi đã tự mua cho mình một bông hồng. Chắc rằng giờ này anh ấy đang ở bên cạnh vợ, nỗ lực đóng vai một anh chồng tốt, dịu dàng, biết chăm sóc. Nhưng tôi vẫn nhắn tin.

Chỉ mười phút sau, Phương Phương nhả lại, sau cái hình một gương mặt cười là một cách gọi phải được coi là thân mật: đồ tự yêu mình. Tôi không thể tưởng tượng nổi Phương Phương tìm ra được lý do gì để thoát khỏi vợ, trả lời tin nhắn cho tôi. Tôi thấy thỏa mãn được phần nào, rảo bước về nhà.

Chắc chắn rằng chồng tôi – Lý Dân- đã chuẩn bị sẵn cơm nước thơm tất ngồi đợi tôi, giống như mọi ngày. Không phải anh ấy không biết hôm nay là ngày tình nhân, một ngày lễ thuộc về tất cả các đôi nam nữ đang yêu. Nhưng đối với anh ấy, ngày lễ tình nhân cũng chẳng khác gì ngày thường. Cho nên tôi biết chắc mình sẽ không nhận được hoa hồng, kể cả từ đức ông chồng danh chính ngôn thuận lẫn từ người tình có quan hệ nồng nàn. Đột nhiên tôi hơi ân hận, lẽ ra nên mua một cành hồng trắng.

Chồng tôi như một cốc nước ấm, không nóng cũng chẳng lạnh, giống hệt như tình cảm của chúng tôi vậy. Quen nhau được mười năm, nhận được một hai lần những món quà bất ngờ của anh ấy chẳng khác nào gặp sao chổi Halley. Lúc vừa lấy nhau, tôi còn luôn đổ anh ấy những câu mà phụ nữ rất coi trọng như “sinh nhật vợ vào ngày nào?”, “kỷ niệm ngày cưới là ngày bao nhiêu?” ... Khó khăn lắm, anh ấy mới trả lời đúng được một lần, khiến tôi vui sướng suốt mấy ngày. Nhưng những lúc như vậy quả thực hiếm quá. Con người vốn tốt nghiệp khoa tin học tại một trường danh tiếng ở Bắc Kinh như anh ấy có thể nhớ hết một loạt các con số dài dằng dặc không có trình tự quy luật gì, nhưng vĩnh viễn không muốn nhớ những ngày kỷ niệm. Tôi biết anh ấy cố tình không muốn nhớ hoặc cố ý không trả lời đúng. Với quan niệm truyền thống bảo thủ tới khô cứng, anh ấy áp dụng chính sách “cuộc sống thật bình dị” và hy vọng bằng cách đó sẽ nhào nặn tôi thành một người phụ nữ hoàn hảo trong con mắt anh ấy, giống hệt như mẹ anh ấy vậy.

Sau nhiều năm được bồi dưỡng và huấn luyện, sau không ít lần thất vọng và phần nộ, tôi tiếp thu chính sách đó rất nhanh. Vì thế ngày 14 tháng 2 này, tôi biết rõ không thể có chuyện được tặng một bông hồng đỏ.

Tôi luôn giải thích khái niệm “người tình” là một đôi nam nữ có sự hấp dẫn giới tính, hoà quyện vào nhau, ít nhiều cũng có tình cảm với nhau, luôn duy trì mối quan hệ tình dục nhất định. Vì thế, tôi xác định rõ hiện nay mình đang có một người tình, thậm chí khi giải thích với mọi người khác về anh ta cũng vậy. Tôi cũng không hy vọng anh ấy sẽ thừa nhận.

Quan hệ giữa tôi và Phương Phương chẳng khác nào thứ phim trong phòng in tráng tối om, không thể nhìn thấy một chút ánh sáng. Nhưng khi phim được rửa ra lai cho thấy vô số những tấm hình to nhỏ tùy ý. Và tấm phim của chúng tôi không bao giờ bị cháy. Nguyên nhân rất đơn giản: anh ấy không thể bỏ vợ, vì thế chúng tôi phải rất thận trọng bảo vệ mối quan hệ này. Quan trọng hơn là khi ở bên nhau, chúng tôi đều rất sung sướng, không ai muốn bỏ ai. Hoa rụng rồi hoa tàn, cuộc sống của tôi cũng như những bông hoa dại không tên mọc dưới chân tường.

Tôi không biết phải miêu tả quan hệ giữa tôi và Phương Phương ra sao, hay là trước tiên để tôi tự kể về mình vậy.

Cũng giống như phần lớn phụ nữ ba mươi tuổi khác, từ tiểu học tới trung học, đại học, tôi cứ lần lượt ra khỏi cửa trường này rồi lại đi vào cửa trường khác, cho đến khi đặt chân vào vị trí

công việc, kết hôn. Tôi nhận ra rằng những giấc mơ muôn màu sắc khi còn nhỏ đều như những con chim đã mọc đủ lông cánh, vỗ một cái bay mất dạng.

Lúc nhỏ được bố mẹ chiều chuộng, lại là con một nên tôi rất hiếu động, nghịch ngợm. Là công nhân, bố mẹ tôi không hy vọng tôi xuất sắc hơn người, chỉ mong sao con có một tổ ấm hạnh phúc giống như họ. Không yên tâm để tôi sống một mình ở một thành phố lạ, họ kiên quyết bắt tôi học đại học ngay ở quê nhà. Mặc kệ tôi phản đối, họ giúp tôi ghi danh thi vào “khoa Công trình cơ khí” chứ không phải là “khoa Văn” như tôi hằng mơ ước. Nguyên do rất đơn giản, trong con mắt những người công nhân như bố mẹ tôi, những anh kỹ thuật viên trong công xưởng phải là nghề nghiệp mà tôi theo đuổi suốt đời.

Cuộc sống đại học của tôi rất tẻ nhạt. Bố mẹ đưa ra ba pháp lệnh: không được yêu đương, không được ở một mình với bạn trai, tối nào cũng phải về nhà. Tôi thực hiện hết, cho tới khi quen anh bạn Lý Dân học cùng cấp ba. Tôi không xinh đẹp, chẳng được ai theo đuổi, thế nhưng Lý Dân lại thầm yêu tôi, bất chấp tất cả để theo đuổi tôi. Đó là người đàn ông đầu tiên theo đuổi tôi trong cuộc đời. Tôi hoảng hốt né tránh. Rất nhanh chóng, bố mẹ phát hiện ra ngay. Họ nói chuyện với tôi một lần, thái độ rất nghiêm khắc, cảnh cáo nghiêm cấm không cho phép tôi có bất kỳ quan hệ gì với Lý Dân. Tôi khóc lóc giải thích nhưng họ không thêm nghe.

Nhưng sự cấm cản của gia đình chỉ làm tăng thêm tình cảm của tôi với Lý Dân. Cuối cùng một tối, bên cạnh nhà ăn, anh ấy đã ôm chầm lấy tôi, nhất định đòi hỏi nói chuyện. Tôi theo sau anh ấy đi tới khu vườn nhỏ trong trường. Mọi người đều gọi đây là “Vườn tình yêu”.

Chúng tôi một trước một sau đi vào khu vườn, cây cối yên tĩnh. Lý Dân ngó xung quanh không có ai liền ôm chầm lấy tôi. Vừa sợ vừa tức, tôi giãy giụa. Đôi môi anh ấy bịt kín tiếng kêu của tôi, rồi không ngừng rỉ rót bên tai tôi những lời âu yếm, rằng yêu tôi, nguyện làm tất cả vì tôi, thậm chí sẵn sàng chết vì tôi. Lại còn nói để được nhìn thấy tôi, anh ấy từng đợi suốt đêm ngoài cửa nhà tôi. Thấy anh ấy chân thành, tôi rất cảm động, không chống cự nữa. Chúng tôi hôn nhau. Đó là nụ hôn đầu tiên của tôi. Hôn xong, tôi lẫn thẩn thế nào mà trao luôn cái quý nhất của người con gái cho anh ấy. Hai đứa vụng về làm xong, Lý Dân quỳ xuống dưới chân tôi, thề rằng suốt đời sẽ tốt với tôi. Lúc đó người tôi hơi đau nhưng vẫn thấy sung sướng vì đã chống lại được bố mẹ.

Sau hôm đó, chắc chắn rằng bố mẹ đã chú ý tới sự thay đổi của tôi. Họ không còn quá nghiêm khắc như trước nữa. Lúc sắp tốt nghiệp, còn bắt tôi đưa Lý Dân về nhà ăn cơm, tuyên bố cho phép chúng tôi đi lại với nhau nhưng vẫn nhắc nhở trước khi kết hôn, chúng tôi không được làm bất cứ điều gì khiến bố mẹ phải mang tiếng. Lý Dân ngồi đó, vâng dạ rồi rít. Rồi anh ấy tốt nghiệp, kiếm được việc làm ở công ty ngay tại quê nhà. Chúng tôi thường hẹn hò trong căn hộ độc thân của anh ấy, thăm thú những bí ẩn trên cơ thể nhau. Mỗi lần như vậy cứ như đi ăn trộm, kết thúc rất nhanh. Chúng tôi đều rất nghiêm túc, không muốn sinh con trước khi cưới. Tôi thầm nghĩ đàn ông phải như vậy.

Chẳng mấy chốc, tôi sắp tốt nghiệp, Lý Dân cầu hôn. Không chút do dự, tôi nhận lời. Tôi cứ nghĩ rằng mình tặng anh ấy cái lần đầu tiên thì suốt đời suốt kiếp phải đi theo anh ấy. Chúng tôi có một gia đình nhỏ của riêng mình, cứ thế ngày qua ngày, giống như nước róc rách trong khe núi, không bao giờ có sóng ào ạt. Tất cả đều thuận theo một mô hình cố định.

Sau khi cưới, chúng tôi giao ước trong năm năm đầu chưa sinh con. Xã hội giờ đây cạnh tranh rất ác liệt. Nếu không tranh thủ xây dựng sự nghiệp và tích lũy tiền bạc khi còn trẻ thì đợi đến lúc già, khóc không kịp. Lý Dân cùng mấy người bạn đồng học cùng mở một công ty máy tính, công việc làm ăn rất tốt. Ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi, nhưng anh ấy vẫn luôn nhớ mua quà cho bố mẹ tôi, khiến họ luôn nắm tay tôi khen, con đúng là có mắt nhìn người. Tôi thầm nghĩ: Nếu lúc đó tôi không kiên trì, ai biết được Lý Dân sẽ cưới ai. Tôi cũng tận dụng thời gian rồi thi được một chứng chỉ kế toán, và đi làm kế toán ở một công ty khác.

Dần dần cuộc sống vợ chồng tôi biến thành công việc hành chính, y hệt trình tự máy tính nghiêm ngặt. Cứ cuối tuần, hai người mới được ở bên nhau. Do sống chung nhiều năm nên cảm giác đó chỉ mang tính lễ nghi, cùng cố gắng hoàn thành nghĩa vụ. Lý Dân là một người chồng tốt, rất chịu khó chăm sóc. Có lẽ anh ấy đọc được điều gì từ ánh mắt mệt mỏi của tôi.

Một tối, anh ấy mang về nhà một cái đĩa bọc rất kĩ. Cơm nước xong, nhất định lôi tôi ra khỏi đồng bát đĩa đang rửa, rồi cho đĩa vào máy tính, nói là muốn kích thích cuộc sống vợ chồng. Tôi đã đoán ra được nội dung trong đĩa, mặt đỏ bừng, trách anh ấy không bình thường, rồi lấy tay bịt mắt, không chịu xem. Anh ấy cười, gỡ tay tôi ra, nói xem xong, chửi mắng anh ấy cũng chưa muộn. Trên máy tính hiện ra hai người nước ngoài đang làm tình, đúng là thần sầu quỷ khốc, khiến mặt tôi đỏ rực, tim đập loạn xạ, nằm im trong lòng Lý Dân, không thốt ra nổi câu nào.

Hôm đó thái độ kích động của tôi khiến Lý Dân hơi hoảng. Tôi hỏi, sao từ trước chúng mình chưa xem những thứ kiểu này? Lý Dân đáp, đó là đóng phim, những người đóng nhất định đã uống thuốc kích thích trước khi làm. Tôi lại hỏi, phải chăng em thiếu sự hấp dẫn, khiến cuộc sống vợ chồng ta như cốc nước lã? Anh ấy kinh ngạc nhìn tôi, đáp, chưa từng nghĩ vậy, cuộc sống vợ chồng vốn giống như chúng tôi. Tối đó trước khi đi ngủ, anh ấy lại hỏi, chúng ta có nên sinh con không?

Tôi không muốn có con. Nghiệp vụ công ty phát triển rất tốt. Ông chủ chừng bốn mươi tuổi, vừa cao vừa gầy, rất ít nói, tên là Phương Phương. Theo một số tin tức tiết lộ của nhân viên, gia đình bên vợ rất khá, giúp đỡ lập nghiệp. Phòng tài vụ nằm bên ngoài phòng giám đốc. Cánh cửa phòng giám đốc thường đóng kín, thỉnh thoảng lắm mới mở, luôn nhìn thấy Phương Phương ngồi một mình cô độc, tay cầm điều thuốc đang cháy dở, trầm ngâm. Anh ấy nghiện thuốc lá nặng, rất hiếm khi cười. Mấy cô gái trẻ trong công ty bàn tán sau lưng: Người như ông chủ, có nhiều tiền đến mấy cũng chả để làm gì. Phương Phương rất coi trọng tôi, tin tưởng giao toàn bộ công việc tài vụ quan trọng của công ty cho tôi và một người có tên là Vương Quân làm.

Mọi người trong công ty đều biết Vương Quân là một gã đào hoa. Chưa kết hôn, mới ba mươi tuổi, ngày nào gã cũng nhận được điện thoại của các cô khác nhau. Gã như con ong mật cần cù, tìm hương trong rừng hoa. Bất cứ lúc nào trên người gã cũng phảng phất mùi thơm của nước hoa Pháp. Gã nhận trọng trách giám đốc tài chính của công ty, nghiệp vụ rất điêu luyện. Báo cáo tài chính mà đã qua tay gã chẳng khác nào áo trời không một kẻ lọt.

Các cô gái mới vào công ty đều được nhân viên cũ cảnh báo nhất định phải tránh xa Vương Quân. Song những lúc nghỉ trưa vẫn luôn thấy các cô vây quanh gã, cười cười nói nói. Ngoại trừ công việc ra, Vương Quân rất hiếm khi trò chuyện với tôi. Thỉnh thoảng lắm muốn pha trò nhưng thấy thái độ không mặn mà của tôi, gã lại không muốn tiếp tục nữa.

Lý Dân đã từng thương lượng với tôi: Hay là em nghỉ việc đi, yên tâm ở nhà làm vợ hiền mẹ đảm. Gì thì chúng ta cũng đã gần ba mươi tuổi rồi, phải có con chứ.

Tôi rất mâu thuẫn, có lúc nghĩ: Lẽ nào cuộc đời mình như vậy sao? Nhưng nếu không như vậy, tôi có thể làm được gì? Thời gian đó, công ty rất bận, luôn phải tăng ca, tôi nói với chồng: Để em hết bận đợt này đã rồi hẵng tính. Lý Dân an ủi: Điều kiện kinh tế gia đình ta bây giờ rất tốt, em không việc gì phải gắng sức như vậy. Tôi im lặng. Giờ đây mỗi tuần chúng tôi chỉ ở bên nhau vào cuối tuần. Tối nào anh ấy cũng về nhà lúc nửa đêm, khắp người đầy mùi rượu và thuốc lá. Về tới nhà là lăn ra ngủ như một khúc gỗ, có lúc chưa kịp cởi quần áo đã ngáy o o. Trước kia, tôi còn nhắc anh rửa mặt đánh răng nhưng thấy tâm trạng chồng không vui, lại còn mắng mỗ mình mấy câu nên dần dần tôi cũng lười không nhắc nữa. Trong những ngày nhạt nhẽo đó, tôi phát hiện thấy cơ thể mình có nhiều thay đổi, càng ngày càng khát khao cuộc sống vợ chồng. Lòng tôi luôn có những xáo động rất kỳ lạ, nhưng tôi không thể nói cho chồng biết.

Hôm đó là Chủ nhật, buổi chiều tôi dọn dẹp nhà cửa xong liền tới công ty. Lý Dân đi công tác xa. Khi tới phòng làm việc, tôi đã thấy Vương Quân ở đó. Rõ ràng là gã vừa uống rượu, hai mắt đỏ sòng sọc rất đáng sợ. Gã nằm trên sa lông, nhìn thấy tôi, lấp bắp nói mấy câu xin lỗi. Tôi gạt đầu, đi thẳng tới chỗ mình, bật máy tính lên làm việc.

Trên sa lông, Vương Quân trở mình liên tục, nom rất khó chịu. Tôi rót cho gã một ly nước ấm, đưa tới. Gã đỡ lấy uống, đột nhiên hỏi: Có phải cô cũng rất ghét tôi? Tôi đáp, không, tôi luôn coi anh như cấp trên. Gã đột nhiên vỗ lấy tay tôi: Sao đàn bà các người tất thấy đều nói dối?

Sự việc quá đột ngột khiến tôi hoảng hốt chống cự. Vương Quân vội dề lên người, giữ chặt hai tay tôi, điều luyện liếm lên vành tai tôi. Toàn thân tôi bỗng nhũn ra nhanh chóng, quên cả chống cự, cứ nghe theo lời gã cởi bỏ quần áo. Vương Quân là một gã đàn ông rất gọi tình. Gã hiểu đàn bà như hiểu kiến thức chuyên môn vậy, mỗi lần cọ xát và tấn công đều rất hợp lý. Tôi không thể chặn nổi những tiếng reo hoan hỉ từ đáy sâu cơ thể.

Tôi như đám sợi bông thấm đầy dầu hỏa, chỉ cần một chút diêm lửa điểm vào là bốc cháy. Tôi quên mất người đàn ông bên trên không phải là chồng mình. Mắt nhắm chặt, tôi như bò cạp đợi chờ những cơn sóng xô bờ. Tôi bay giữa đám núi nhấp nhô kết bằng mây, hết từ đỉnh này lao tới đỉnh khác. Ánh dương xé toạc đám mây, như viên đạn bay xộc vào tôi, trong khoảnh khắc đó, mặt tôi giàn giụa nước mắt.

Tôi từng giấu chồng, mò mẫm lên mạng tìm những bài viết về phản ứng sinh lý của phụ nữ, rồi đau buồn nghi ngờ cơ thể mình có vấn đề. Tại sao tôi không hề có những phản ứng như các bài viết đã đề cập tới?

Nhưng bây giờ, rút cục tôi đã hiểu được niềm vui sướng khi làm một người đàn bà. Đó là một niềm vui không thể tả nổi thành lời. Thậm chí tôi sẵn lòng nguyện chết vì niềm vui sướng đó. Sau cơn phong ba, mọi vật tĩnh lặng, tôi như từ trong pháp thuật hiện nguyên hình thành cô bé lọ lem. Cuộc sống của công chúa như một giấc mơ rực rỡ diệu kỳ. Tôi ngược nhìn Vương Quân với quần áo xộc xệch bị tôi cào rách. Lý trí lập tức được hồi phục: tôi và gã đàn ông không phải là chồng mình đã làm một chuyện không nên làm. Vương Quân muốn nói với tôi điều gì

đó nhưng tôi không thêm để ý. Vợ vã chỉnh đốn lại trang phục của mình, tôi lao vọt ra khỏi phòng làm việc, không thêm ngoái đầu lại.

Tôi quên mất mình về nhà bằng cách nào. Chỉ biết về đến nhà, tôi lao ngay vào buồng tắm như một con điên, mặc nguyên cả quần áo đứng dưới vòi nước, đầu óc trống rỗng. Từng giọt nước lạnh ngắt không thể giúp cho tư duy tôi hoàn chỉnh trở lại. Tôi hận mình, hận Vương Quân, cũng hận Lý Dân chồng tôi. Sau đó, tôi ốm một trận, nói mê sảng trong cơn sốt. Mơ hồ thấy Lý Dân vừa đi công tác về vội chạy tới ôm tôi, nước mắt tôi lại trào ra. Khỏi bệnh, tôi đến công ty. Từ ánh mắt mọi người, tôi cảm thấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng cho rằng có lẽ mình tự kỷ ám thị.

Vương Quân lại khác hẳn, thái độ đối với tôi vẫn như cũ. Nhưng tôi không thể không nhớ tới gã. Gã là người đàn ông thứ hai trong đời tôi. Tôi thử hẹn gặp gã nhưng luôn bị từ chối. Mấy ngày sau, khi vừa đến trước cửa phòng họp, tôi đã nghe thấy tiếng Vương Quân cùng một người bạn của gã đang bàn luận về cơ thể tôi bằng một cái giọng rất chơi bời. Lúc đó, tôi như bị một thùng nước lạnh buốt đổ từ trên đầu xuống. Vương Quân cười đều giả nói: Những phụ nữ bề ngoài càng lạnh lùng, khó chinh phục, lại càng bốc lửa trên giường.

Tôi lao vào phòng, tát cho gã một cái. Vương Quân không chần chừ, tát trả, lại gào to: Mày cho rằng mày là ai? Chẳng qua tao chỉ chơi mày thôi, không chơi nổi thì đừng có đua. Tôi như phát điên muốn sống chết với gã. Mọi người trong công ty nghe thấy vội lao tới, lôi chúng tôi ra can.

Hôm đó đúng lúc Phương Phương đang ở công ty. Anh ấy rẽ đám đông, gọi Vương Quân vào phòng làm việc. Chẳng mấy chốc, Vương Quân ôm mặt bước ra, trên mặt gã thêm mấy vết ngón tay. Ngày hôm sau, gã rời công ty, nghe nói phải đi công tác xa. Phương Phương hẹn Lý Dân tới phòng làm việc, kể tôi và Vương Quân tranh chấp nhau vì công việc. Vương Quân không kìm nổi mình đã đánh tôi. Căn cứ theo quy định của công ty, anh ấy đã đuổi việc Vương Quân. Kể làm ông chủ như anh ấy chưa có trách nhiệm tới đâu tới đấy, mong Lý Dân tha thứ.

Về tới nhà, Lý Dân lại đề nghị tôi xin nghỉ việc và trách móc tôi vì công việc và quan hệ với đồng sự mà làm ầm ĩ lên mọi việc, vì dù sao cũng không quan hệ tới lợi ích cá nhân. Tôi thất sắc hét to: Anh không phải là đàn ông nữa sao? Vợ mình bị đánh, anh còn trách móc gì?

Lý Dân thông thả buông một câu: Đừng tưởng tôi không biết gì. Bố mẹ còn đang nhìn vào đấy. Tôi sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì, tiếp tục sống như cũ.

Tôi thất cả tim nhưng vẫn hét to: Tôi đã làm cái gì? Anh biết được cái gì? Nói ra xem nào? Sao anh không chịu nói?

Lý Dân im lặng bỏ đi.

Tôi và Lý Dân chiến tranh lạnh suốt một thời gian dài. Trong lúc này, ông chủ Phương Phương lại rất quan tâm tới tôi.

Dù thế nào đi nữa, tôi và Lý Dân cũng như chiếc ly thủy tinh bị nứt, phải dùng keo dính lại, ngày lại ngày trở lại nguyên như cũ. Lý Dân nghe đồn trong công ty tôi có một số người hay đưa chuyện, đã bị ông chủ đuổi việc nên ngầm hiểu rằng tôi đã ngoại tình, nhưng không tìm ra được chứng cứ. Sau một thời gian u uất, thái độ của anh đối với tôi lại như cũ. Anh từng đến công ty tôi, tìm Phương Phương nói chuyện, được Phương Phương an ủi: không có chuyện gì đâu, đừng lo nghĩ.

Những chuyện này đều do Phương Phương sau này kể lại với tôi ở trên giường. Sau khi Vương Quân đi khỏi, mọi người trong công ty đều nhìn tôi bằng ánh mắt lạ. Tuy không để tâm nhưng tôi luôn cảm thấy áp lực trĩu nặng. Có người trong công ty lại còn đơm đặt rằng Vương Quân bị đuổi việc vì tranh giành đàn bà với ông chủ. Tôi cũng không thể làm việc được bình thường như trước, không thể chịu đựng ở lại trong công ty được nữa. Thời gian này, tâm trạng của Phương Phương cũng rất tệ. Nghe nói tin tức đã lọt vào tai vợ anh và sự tử Hà Đông đã lên cơn. Một hôm đi làm, tôi nhìn thấy trên mặt anh có mấy vết móng tay của phụ nữ.

Tôi quyết định xin nghỉ việc, nhưng quyết không chịu ở nhà làm vợ hiền mẹ đảm. Tôi âm thầm tự tìm kiếm quảng cáo trên báo, tìm được một công ty nhỏ, vẫn xin làm kế toán. Sắp xếp xong đầu đuôi, tôi mới gõ cửa phòng Phương Phương, xin thôi việc. Phương Phương trông rất mệt mỏi, nhìn tôi hồi lâu không nói, mãi mới hỏi: có cần thiết như vậy không? Tôi lại hỏi vặn lại: Nếu không như vậy, vợ anh có yên tâm không?

Phương Phương không nói gì, đưa cho tôi một phong bì đầy tiền đã chuẩn bị sẵn, nói, nhận đi, đây là chút thành ý của tôi. Thấy anh thất thần như vậy, lòng tôi không khỏi chạnh buồn. Vì muốn bảo vệ tôi mà anh bị đẩy vào cái thế khó khăn như thế này. Tôi dồn hết dũng khí, mời: Tôi có thể mời anh đi ăn không?

Phương Phương ngần ngừ. Tôi hỏi dồn: "Không đủ dũng khí sao?" Anh nhận lời.

Buổi tối, trong một ngăn riêng ở một nhà hàng yên tĩnh, hai chúng tôi ngồi đối diện. Tôi rót đầy một ly rượu đỏ, chân thành kính anh: Cảm ơn anh đã từng giúp đỡ tôi. Anh uống cạn một hơi, châm một điếu thuốc. Tôi khuyên: "Anh hút ít thôi, hút nhiều quá, có hại cho sức khỏe. Vì tôi, anh bị liên lụy không đáng, thật sự xin lỗi." Mặt anh hơi đỏ: "Người nói xin lỗi phải là tôi mới đúng. Cô vô tội. Nếu đảo lại thời gian, tôi vẫn phải đánh cái gã khốn kiếp Vương Quân đó." Tôi lại rót đầy rượu cho anh: "Đừng nói chuyện này nữa. Tôi làm việc ở công ty anh lâu năm thế nhưng chưa từng ngồi ăn riêng với anh một bữa." Anh cười đau khổ: "Chúng ta uống đi."

Chúng tôi uống không ngừng, hai chai bay đi rất nhanh. Mặt tôi càng uống càng đỏ. Mặt anh cũng đỏ, nói cũng nhiều hơn. Không biết đề tài nào đã khiến anh động lòng, bắt đầu kể chuyện về gia đình anh. Vợ anh sinh ra trong một gia đình có máu mặt. Anh phải dựa vào nhà vợ mới có được tất cả mọi thứ như ngày nay. Và tất cả trên thực tế đều thuộc về vợ anh. Sau khi sự nghiệp anh thành công, tâm trạng của bà vợ cũng biến đổi, khống chế anh khắt khe tất cả mọi thứ. Không cho phép anh tiếp xúc riêng với bất kỳ phụ nữ nào, nói chuyện cũng không được, lại thường xuyên kiểm tra điện thoại của anh, thậm chí có lúc còn phái người đi theo dõi.

Rượu đã bốc, tôi cười nói: "Chuyện của anh, người trong công ty đều biết cả." Anh cắn môi nói: "Vợ tôi là một người bệnh hoạn. Cuộc sống vợ chồng thật đáng ghét. Có khi cả tháng chúng

tôi không sinh hoạt với nhau lần nào. Mọi người chỉ nhìn thấy thành công của tôi, không ai chịu hiểu cho nỗi lòng của tôi?"

Anh đòi thêm một chai rượu nữa, chúng tôi tiếp tục uống. Đề tài lại chuyển sang tôi. Như một đứa trẻ bị oan ức, tôi kể thật mọi chuyện với anh. Anh im lặng nghe. Tôi hơi say giờ cố lên nói: "Người trong công ty đều nghĩ ngờ chúng ta là tình nhân, nhưng thật sự giữa chúng ta lại chẳng có gì. Nào, vì đôi tình nhân không tồn tại, cạn." Nói xong, tôi rót đầy ly rượu, đầu óc quay cuồng. Anh chuyển sang bên cạnh tôi, giật lấy chiếc ly, không cho tôi uống nữa. Tôi hỏi: "Anh có thích em không?" Không được phép nói không có. Phương Phương chân thành gật đầu: "Anh thật lòng thích em, thực đấy."

Tôi khóc, cảm thấy cuộc đời mình giống như một chai rượu đỏ đã mở, vẫn chưa đổ vào ly, mùi thơm đã bay ra hết. Phương Phương đưa khăn giấy cho tôi. Tôi nắm chặt lấy tay anh, móng tay bấm chặt vào da thịt anh, tha thiết: "Tối nay em muốn được ở cùng anh, em không muốn bị oan." Anh dờn hết dũng khí, ôm chặt lấy tôi.

Chúng tôi đã trở thành bạn tình của nhau như vậy. Chúng tôi rất cẩn thận bảo vệ mối quan hệ này, rất sợ người ngoài biết. Anh không thể bỏ vợ. Người đàn bà đó đã nắm hết tất cả sự nghiệp của anh. Còn tôi hiện giờ cũng không muốn rời bỏ Lý Dân, nhớ lời bố mẹ từng nói: "Gia đình ta chưa bao giờ có người bỏ vợ bỏ chồng."

Tôi tới làm việc trong một công ty do Phương Phương giới thiệu. Ông chủ ở đây là bạn thân của anh. Như vậy, chúng tôi có thể tận dụng lúc rảnh gặp nhau mà không phải lo ngại. Phương Phương luôn hôn tay tôi sau những lúc cao trào, thầm thì: "Em đã giúp anh phát hiện ra một thế giới mới, em đã biến anh thành một người đàn ông thực sự." Phương Phương như một đứa trẻ tham ăn tìm được keo ưa thích, luôn không biết mệt. Trong những cơn say tình, tôi như tan ra hết đợt này đến đợt khác, mãi cho đến khi như biến thành một chiếc lá mỏng dính, trôi dạt trên không, thăng như nhìn thấy được ánh sáng nơi thiên đường.

Chỉ có lúc làm việc, chúng tôi mới có cơ hội được ở riêng bên nhau. Phương Phương bí mật mua phần lớn cổ phần trong công ty nơi tôi đang làm. Thế là tôi lại trở thành thuộc hạ của anh, lại có lý do hợp lý để ở bên nhau. Có điều Phương Phương tuyệt đối giữ bí mật đối với người của công ty cũ. Tôi không biết quan hệ giữa chúng tôi có được gọi là tình yêu hay không. Chỉ biết sau khi ở bên nhau, gia đình của mỗi người đều được củng cố chặt chẽ. Tôi biết, nếu tôi nói người tình có lúc biết củng cố lo toan cho gia đình thì nhất định sẽ có người phản đối, nhưng cuộc sống của tôi thực sự là vậy.

Tôi có một người chồng hết mực yêu thương mình. Tôi có một người tình mà mỗi khi ở bên anh, tôi lại thấy kiêu hãnh vì được làm phụ nữ. Phương Phương có một người vợ giúp đỡ anh trong sự nghiệp. Nhưng Phương Phương còn có tôi - một người tình đem lại cho anh sự ấm áp, dịu dàng. Những tháng ngày như vậy liệu kéo dài được bao lâu? Tôi và Phương Phương đều không biết. Chỉ biết mỗi lần ở bên nhau, chúng tôi đều vui vẻ. Tôi ghì chặt cái đầu lấm tấm mồ hôi của anh, thấy mình như một con chim mãi không chịu chạm đất.

Chúng tôi thường nhắc nhở nhau chuyện gia đình, tuyệt đối không để bất kỳ ai biết được quan hệ riêng tư này, tránh hết mọi dịp lễ tết và các ngày kỷ niệm. Cứ như vậy một năm đã trôi qua, cho tới ngày lễ tình nhân 2003 năm nay. Tôi tự mua cho mình một bông hồng, lại nhắn tin

báo cho Phương Phương biết. Phương Phương cũng tranh thủ nhả lại, còn cố y chọc cho tôi vui. Tôi rất vui và không ngừng nhắc nhở mình: Mình đang rất vui đây. Lý Dân đã ở nhà làm sẵn cơm đợi tôi. Lý Dân là chồng tôi, đối với tôi cũng rất tốt, tôi cũng phải vui vẻ mới phải. Điều quan trọng là hôm nay là ngày lễ tình nhân, mọi người đều phải vui vẻ, kể cả người có tình nhân lẫn người không có. Vừa đi về nhà, tôi vừa nhả tin cho tất cả những ai vừa chợt nghĩ tới, kể với họ rằng, tôi vừa tự mua cho mình một bông hồng. Và nhắc nhở họ: Đừng quên mua hoa, như vậy vừa tốt cho mình, vừa tốt cho đối phương.

CÂU CHUYỆN THỨ BA

ĐÀN ÔNG HẠNG NHẤT VỚI ĐÀN BÀ HẠNG NHẤT

(Tự thuật của Lưu Quân, nam, 34 tuổi, ông chủ một công ty xây dựng)

Tôi vốn ở nhà quê, học đến lớp 12, trượt đại học, thiếu 20 điểm. Chất lượng giảng dạy ở chỗ chúng tôi không ổn. Gia đình nghèo, tôi không thể ôn thi lại được vì nếu không đỗ, tốn tiền gia đình. Trên tôi là một bà chị, dưới là một cô em. Bố mẹ đều là nông dân thứ thiệt. Chỉ cần tôi đỗ được một trường, họ sẽ kham khổ nuôi tôi ăn học. Nhưng sau khi tốt nghiệp, tìm việc đâu có dễ, lại chẳng kiếm được mấy tí, tội gì phải khổ như vậy?

Năm 1988, tôi và mấy người cùng quê tới Bắc Kinh, làm công nhân cho một công ty xây dựng. Nửa năm sau, tôi ngộ ra một điều: Mình giỏi như vậy mà chỉ kiếm được vài đồng bạc thôi sao? Chủ thầu thì kiếm được đầy ra. Anh em đồng hương ở đây rất nhiều, tôi cũng có qua lại với mấy người ở những công trình khác. Tìm hiểu kỹ tình hình cụ thể của từng công trình, coi như điều tra thị trường. Sau đó tôi đi liên hệ với một nhóm anh em đồng hương cùng làm. Cũng rất thuận lợi, cứ như vậy mà dần đi lên. Tất nhiên tiền lương của tôi phát cho anh em nhiều hơn tiền họ nhận được ở công trường.

Giờ đây, tôi đã mang hầu hết các lao động chính ở các thôn quanh quê nhà lên đây. Họ hàng, bạn bè thì khỏi phải nói. Cuối năm ngoái về quê, bà con các thôn đều đốt pháo chào từ đầu thôn. Tôi rất cảm động. Lưu Quân tôi có đức như vậy chẳng? Người dân quê tôi rất chất phác, nghèo suốt đời này sang đời khác. Tôi giúp họ giải quyết vấn đề đó, họ cảm tạ tôi. Bốn công trình hiện nay của tôi đều do anh em bạn bè con cái đồng hương làm, rất yên tâm. Tôi chỉ việc đi kiểm quan hệ, mọi việc trên công trường không phải bận tâm.

Đàn ông có tiền dễ biến chất, đàn bà biến chất dễ có tiền. Câu này nghe tưởng đùa nhưng lại

đúng vô cùng. Con người có tiền rồi dễ sinh thay đổi, biến đổi rồi cũng dễ có tiền.

Vợ tôi cũng là người cùng thôn, là một cô gái tốt nức tiếng suốt mấy chục dặm, ngoại hình cũng khá, quan trọng là cái nết tốt. Lúc cưới nhau, tôi rất nghèo, cô ấy cũng không coi trọng điều đó, không đòi hỏi một xu tiền cưới. Gia đình họ tứ đại đồng đường cùng sống chung nhưng chưa từng có lời ra tiếng vào. Sau khi lấy tôi, một tay cô ấy lo liệu từ trong ra ngoài. Hồi đó, tôi luôn ở ngoài, cô ấy ở quê, còn làm ruộng, trên phải chăm sóc bố mẹ chồng, dưới phải nuôi con nhỏ. Chúng tôi có hai thằng con trai. Phải thừa nhận, cô ấy thật không dễ dàng.

Bây giờ, chúng tôi là nông dân lên thành phố. Tôi mua một căn hộ lớn, mua xe hơi cho cô ấy, cho hai thằng con học trường tư. Cô ấy lại bận chăm sóc con, đón đưa, nấu cơm, kiểm tra bài tập. Tôi không quản lý chuyện gia đình. Khách khứa từ quê ra đều do cô ấy đón tiếp.

Khi mới vào thành phố, cô ấy chưa quen. Tôi nói, chồng em có tiền rồi, em cũng phải được sống sung sướng. Trước kia phải chịu khổ với anh, bây giờ phải được hưởng phúc. Cô ấy vẫn không nở tiêu tiền. Bây giờ những chỗ nổi tiếng trong thành phố, tôi thao hơn cô ấy rất nhiều. Nếu kể ra là tôi chưa học đại học, chỉ là một anh nông dân ra thành phố, chẳng ai tin. Nom tôi vẫn lừa được, đúng không?

Lần đầu tiên tôi tiếp xúc với đàn bà không phải vợ mình là vào khoảng năm 93, 94. Để kéo giao dịch, tôi mời người ta tới Hải Nam chơi. Ở Hải Nam rất thoáng, có câu nói: Tới Bắc Kinh mới biết đường quan nhỏ, tới Hải Nam mới biết thân hình xấu. Quả thực đúng như vậy (cười). Lần đầu tiên tôi đi Hải Nam, chỉ lo tiêu tiền, mọi việc khác đều do bạn bè nơi đó sắp xếp. Tối đó chúng tôi tới một tiệm karaoke, mỗi người một cô, tôi mời bạn bè vui chơi thỏa thích. Mọi người đều muốn, lẽ nào tôi lại không? Nhưng tôi thực sự căng thẳng, chưa từng gặp trận nào như vậy. Cô gái ngồi bên cạnh tôi, tôi toát cả mồ hôi, hát không nổi, lại không biết nhảy, chỉ biết uống rượu và lau mồ hôi không ngừng. Cô gái rất nhộn, chọc cho tôi vui, nói tôi chắc còn trai tân.

Hát xong, mọi người muốn thuê phòng, tôi không thể nói không. Khách khứa đều vào phòng hết cả, tôi cũng cố mặt dày bước vào phòng. Cô gái đi với tôi hình dáng ra sao, tôi không nhìn rõ, chỉ biết là không cao, tròn, nhiều thịt. Tất cả đều do cô ta chủ động: Vặn đèn giường, khóa cửa phòng, cởi quần áo của cô ấy trước, rồi cởi cho tôi, đeo bao vào, rồi nằm bên cạnh. Cô ta vừa kêu rên vừa quần quai, chẳng mấy chốc đã lôi kéo được tôi. Xong việc, còn an ủi tôi rằng: Anh giai lần đầu tiên hả? Lần đầu ai chẳng vậy, vừa căng thẳng vừa thích thú, nên không kéo dài được lâu. Thân hình anh rắn chắc thế này, nghỉ một lát đi rồi lại tiếp.

Tôi không dám nghỉ ở đó, cũng không dám lần nữa, vội vã mặc quần áo, ra thanh toán, rồi ngồi chờ họ ở đại sảnh. Vừa chờ vừa nghĩ: Mẹ khỉ, mới một tí mà đã mất 150 tệ, tiền kiếm ra dễ thật. Cô ta vừa rên rĩ vừa quần quai, nom có vẻ sướng thật, nhưng mình lại chẳng có cảm giác gì, còn phải mất tiền nữa. Lỗ quá...

Tôi đợi rất lâu. Những tay đó đều quá điêu luyện, mất nửa ngày mới chịu ló ra, dáng liêu xiêu, lại còn đong đưa với các cô, nom không muốn dứt. Rồi tất cả kéo nhau đi ăn đêm. Mọi người hỏi tôi có phải là lần đầu không, cảm giác ra sao. Tôi đáp, không có cảm giác, chỉ thấy căng thẳng. Họ lại cười, rồi truyền kinh nghiệm cho tôi. Tôi nghe xong, chóng hết cả mặt, còn nhớ lúc đó tôi có hỏi một câu: Liệu có mắc bệnh gì không? Nếu bà xã biết được thì làm thế nào?

Mọi người lại cười ầm, kể cho tôi vô số chuyện.

Họ cười, tôi cũng cười theo, mặc dù trong lòng không mấy thoải mái. Tôi mời người ta đi chơi, đi ăn, họ đem lại cho tôi hợp đồng. Hơn nữa, họ không cố ý gây khó khăn cho tôi vì không biết gì về hoàn cảnh gia đình tôi. Bây giờ tôi có thể kể chuyện tiêu lâm cho mọi người nghe rất thoải mái, nhưng thời đó quả thật rất nhạy cảm.

Họ còn nói những chuyện này đối với đàn ông rất bình thường. Đàn ông mà, chơi bời một tí, nhu cầu sinh lý bình thường, cũng giống như đi giải vây, xong là thôi, không rung động không ảnh hưởng tới gia đình, có gì to tát cơ chứ. Nhất là những người không làm việc trong cơ quan nhà nước như tôi, tóm được nhiều lắm cũng chỉ phạt tiền. Bao nhiêu khu đèn đỏ ở nước ngoài chẳng phải chỉ mở cho đàn ông sao? Đều trở thành những ngành kinh doanh quan trọng?

Hơn nữa các cô gái này lại không có văn hoá, không tài cán gì, cũng không chịu được vất vả khổ sở. Làm việc ở đây một tháng bằng thu nhập cả một năm ở quê nhà. Cậu thế này là chăm sóc việc kinh doanh giùm các cô ấy, có gì mà không tốt?

Họ còn nói trước đây có một giáo sư trường Bắc Đại đã chủ trương một chồng nhiều vợ. Nghe nói ông giáo sư này học vấn rất uyên bác, đã từng du học. Cứ lấy bình trà và chén trà ra so sánh thì đàn ông giống cái bình trà, phụ nữ cái chén trà. Tất nhiên một bình trà phải rót ra được năm, sáu chén.

Nói thật, lúc đó tôi chẳng hiểu gì cả, suốt ngày chỉ nghĩ tới việc kiếm tiền, cũng chưa từng thảo luận về những chuyện này. Nghe họ nói, tôi thấy cũng có lý, tất nhiên là cái lý sự cùn. Nhưng rốt cục chỗ nào không đúng, tôi cũng không nói rõ được, càng không thể tranh luận với họ, chỉ dám cười mà đứng nghe.

Rồi họ bắt đầu kể những cảm nhận của nhau, khen cô này, cô kia “hàng” tốt, “đồ” của cô này cô nọ chẳng ra gì. Tuy tôi không nắm được nhiều thuật ngữ của họ nhưng cũng hiểu được đại khái. Nghe những câu trêu đùa của họ, tôi cảm thấy rõ ràng từng bộ phận trên cơ thể mình có phản ứng. Ôi, đàn ông ý mà, chẳng có cách nào đâu. Khổng lão phu tử đã chẳng than thở “thực sắc, tính dã” đó sao.

Ăn khuya xong, mọi người về khách sạn. Nhưng trên đường về, họ lại trêu chọc, nói rằng ông chủ Lưu chưa chơi đã, phải sắp xếp lại cho tôi. Tôi từ chối, thôi, các cậu chỉ toàn trêu tớ. Họ nói, đừng làm ra vẻ chính nhân quân tử nữa, gặp người đẹp, ai chả động lòng. Lần sau anh có kinh nghiệm ngay, để tụi em sắp xếp cho. Chúng ta đi chuyến nữa đi, anh cũng phải thả lỏng người mà chơi đã, đừng gò ép mình nữa.

Đêm thứ ba, không hiểu họ dùng cách nào đã lôi được mấy cô gái xinh đẹp về tận khách sạn. Lại còn nói sắp xếp cho tôi một cô vừa xinh vừa “tốt hàng” bắt tôi chờ trong phòng.

Tôi thực tình không thạo khoản này nhưng đã mời mọi người đến chơi, ngại bị chê là lạc hậu. Việc gì phải giữ kè nữa, tội gì phải tiêu những đồng tiền oan uổng? Trong tay họ có công trình, tôi phải bắt họ giao việc cho tôi.

Tôi nằm khểnh trên giường xem ti vi, một bộ phim Hồng Kông với rất nhiều cảnh hở hang. Tôi tròn cả mắt, xã hội này đúng là một thế giới đáng điếm, trước đây chỉ nghe nói như vậy, không ngờ đúng thật. Đang nghĩ lung tung, bỗng có tiếng gõ cửa se sẽ. Tim tôi đập loạn xạ, “hàng” đã tới.

Tôi ra mở cửa, kinh ngạc: trước mặt tôi là một cô gái cao, mắt to, da trắng, ăn vận cực hở hang, bầu ngực to chỉ chực bung ra khỏi áo, mùi nước hoa sực nức. Cô ta cười rất tươi rồi tự động đi thẳng vào phòng. Tôi dờ dẩn đóng cửa lại, đi theo sau, giống như một người khách vậy. Tôi cười cười, không biết nên nói gì. Cô ta tự chỉ đạo tôi ngồi xuống, rót nước, châm thuốc rồi sấn tới bên cạnh trò chuyện. Còn nhớ cô ta hỏi tôi: Anh giai ơi, trông em có xinh không? Anh có thích em không?

Tôi gật đầu, cố gắng đáp: Xinh, thích.

Tuy tôi sống ở thành phố mấy năm, nhưng phần lớn chỉ làm việc ở công trình. Tiếp xúc với người thành phố không ít, nhưng đều là đi xin người ta giao việc cho tôi. Cuộc sống của những người thành phố thực sự và tôi vẫn có khoảng cách. Phạm vi cuộc sống của tôi chủ yếu vẫn là thôn quê và công trình. Phụ nữ thành phố đối với tôi chẳng khác nào một bức tranh phong cảnh xinh đẹp nhưng xa xăm. Anh em đồng hương làm việc trên công trình thường trêu nhau thử tưởng tượng phụ nữ thành phố ra sao, có gì khác với vợ mình. Nhưng chưa ai từng dám tưởng tượng được ngủ với những phụ nữ sực nức nước hoa. Chúng tôi đổ mồ hôi sôi nước mắt mới cầm được ít tiền còm về giao cho vợ.

Nhưng giờ đây lại có một cô gái thành phố xinh đẹp đang quỳ trước mặt tôi, “phục vụ” cho tôi. Những tư thế, cử chỉ đó tôi chưa từng được biết, cũng chưa từng tưởng tượng ra. Đầu tiên, cô ngậm cho tôi, rồi hướng dẫn tôi thay đổi đủ các tư thế. (Sau này, cô ta kể tên là Tiểu Hồng, từ thành phố khác tới làm công nhưng bị ông chủ lừa, đành phải theo nghề này. Tôi dù ngu cũng biết đó không phải là tên thật, nhưng tôi tin rằng cô ta là người thành phố, chuyện của cô ta phần lớn cũng là thật),

Tối đó, lần đầu tiên tôi thực sự được thưởng thức niềm hoan lạc của tình dục, không gì có thể bì được. Lúc đó mới chợt nhận ra trước đây vợ chồng “nhà quê” quá. Tiểu Hồng khen tôi là người đàn ông khỏe nhất mà cô từng gặp và tôi đã tin.

Tối đó, hầu như chúng tôi thức trắng, không phải không buồn ngủ, mà không thể ngủ nổi vì đều quá hưng phấn. Muốn xong rồi, trò chuyện một lúc lại cao hứng lên...

Thực ra, đối với tôi, ngoài sự hưng phấn về sinh lý còn có sự thoả mãn và hiếu kỳ về tâm lý. Cô gái thành phố xinh đẹp giúp tôi tìm được tự tin. Cô nói: Anh giai ơi, anh khoẻ quá. Anh đẹp

trai thật, rất phong độ, nhất định làm được việc lớn. Em đã gặp nhiều người, kể cả đám bạn anh, nhưng không ai bì nổi đâu.

Nhưng dù thế nào đi nữa, lần đi Hải Nam này, quả thực tôi đã mở mắt ra nhiều. Sau khi về, tôi nhận được một hợp đồng từ họ, kiểm chắc được không ít. Quan trọng hơn là tôi đã đi vượt ra một bước.

Sau khi về, tôi không ngừng ngẫm nghĩ: Mình làm như vậy liệu có trở thành người xấu không? Có thể tôi rất ấu trĩ, rất nực cười, nhưng lúc đó đúng là tôi nghĩ như vậy. Tôi biết cái đó gọi là chơi điểm, là phạm pháp, rất dễ bị công an bắt. Nhưng rất nhiều người đều chơi vậy, cũng chả thấy ai làm sao. Quốc gia ngày nào cũng kêu gọi chống tham ô hủ bại nhưng khối kẻ bắt trước thả sau, mà có bắt được chúng, người ta cũng bị liên lụy. Hơn nữa, tính chất của loại việc này không mấy nghiêm trọng. Tôi cũng không làm hại tới ai. Sau đó tôi ra nước ngoài, biết được rất nhiều nước cũng thực hiện chính sách kinh doanh lần xanh công khai, xem như một hiện tượng rất phổ biến. Tất nhiên đây không phải là chuyện hay ho gì, chí ít thì cũng bị dẫn vật về đạo đức, cảm thấy có lỗi với gia đình. Nhưng dù sao đi nữa, quả thực nó rất hấp dẫn. Mọi người đều biết chuyện Clinton với Monica Lewinsky phải không? Chúng ta không thảo luận chuyện này nữa, không phải người như tôi muốn hiểu rõ và giải quyết là được. Có điều tôi luôn thấy mình không phải là người xấu, không hại ai, tiêu bằng tiền do mình làm ra, cũng không lợi dụng quyền lực trong tay để làm những việc giao dịch này. Họ cần tiền, tôi có tiền. Họ được nhận tiền, còn tôi được thoả mãn.

Hơn nữa đó còn là nhận thức về chính mình. Tôi là một gã nông dân, không hộ khẩu thành phố. Ở Bắc Kinh, tôi phải làm giấy đăng ký tạm trú (tất nhiên giờ đây hộ khẩu của cả nhà tôi đều ở Bắc Kinh). Tôi kiếm được tiền, còn quay về làm gì? Quay về làm nông dân ư? Tôi không có trình độ đại học, nhưng có thể thuê những người có học vấn chứ?

Người thành phố có gì ghê gớm? Chẳng phải tôi đã ngủ với mấy cô thành phố đó sao? Có lẽ mọi người cho rằng tôi có ý thức nông dân thiển cận, nhưng lúc đó tôi nghĩ như vậy đấy. Tôi là một thằng đàn ông đàn ông, chẳng kém cạnh ai, có thể kiếm được tiền, lại còn nhiều hơn lương của những người bình thường. Vậy tại sao tôi không thể sống tử tế ở thành phố, hưởng thụ những người đàn bà đẹp? Tôi có thể biến từ một thằng nông dân trở thành một quý tộc không?

Từ đó, tôi cảm thấy mình như lên một đẳng cấp và luôn nghĩ ngợi về các vấn đề như: Rốt cuộc tôi phải trở thành một con người như thế nào? Muốn sống một cuộc sống ra sao? Như vậy, tôi vừa làm vừa nghĩ vừa học tập, cũng ý thức đọc thêm sách vở, kết giao thêm một số người ở tầng lớp cao hơn.

Sau đó, tôi quen với Lưu Lệ. Cô ấy gây ảnh hưởng rất lớn đối với tôi.

Lưu Lệ là một phụ nữ rất đẹp, rất thông minh, đọc rất nhiều sách vở, cũng rất trẻ trung, là một thạc sĩ. Sau khi tốt nghiệp, cô ấy tới Bắc Kinh phát triển sự nghiệp, làm thiết kế xây dựng. Một lần phải tìm người thiết kế, tôi đã quen với cô ấy.

Lần đầu gặp nhau, tôi thấy tự ti ngay. Đúng vậy, tôi cảm thấy cô ấy như một vị thần. Trang phục cô ấy rất kiểu cách, vóc dáng cao ráo, bộ dạng quý phái. Khi cô đi tới bàn làm việc, tôi có cảm giác như đang quay cuồng, phải định thần mãi mới nói chuyện được với cô ấy. Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ như vậy.

Chúng tôi hợp tác rất thuận lợi. Bản thiết kế của cô ấy giúp tôi lấy được một hạng mục lớn. Tôi mời cô đi ăn, tìm cơ hội tiếp xúc nhiều hơn.

Cô đã từng lập gia đình một lần. Chồng cô là một cán bộ ở thành phố trước đây cô tới làm việc. Anh ta đeo đuổi cô tha thiết, nhưng lấy nhau chẳng bao lâu đã giở trò chim chuột bên ngoài. Lại không có tài cán gì, chỉ biết sống dựa vào vợ. Rồi Lưu Lệ ly dị, không thể ở chốn cũ được nữa mới bỏ tới Bắc Kinh.

Lưu Lệ cũng rất hứng thú về quá khứ của tôi, luôn hỏi đủ thứ. Rất ngưỡng mộ về cuộc sống thời thơ ấu của tôi ở vùng thôn núi, khen rằng những trò thả ngỗng trên con sông nhỏ, chơi cò gà trên sườn núi thú vị biết bao. Tôi nói, đặt cô ở đó mấy ngày sống thử xem, chẳng chịu được đâu. Như cái tay trong phim Bên A bên B ấy, cuối cùng chịu không nổi kham khổ, ăn tiết gà quê của mấy người nông dân. Cô ấy cười, nom thật đẹp. Tôi mê cô ấy mất rồi.

Rồi chúng tôi đến với nhau, tất yếu dẫn đến chuyện ân ái. Cơ thể cô ấy khiến tôi say đắm. Khi cuồng nhiệt bên nhau, tôi luôn có cảm giác chinh phục và thành công. Phải, tôi đã thành công mới có được một phụ nữ hạng nhất kiều diễm, ăn nói nho nhã, cao sang.

Lưu Lệ cũng rất thích tôi. Cô nói, thích cái mùi nguyên sơ trên người tôi, thích sự bướng bỉnh gân guốc luôn chạy ngược dòng của tôi. Những thứ đó thật không dễ tìm. Cô ấy còn khen tôi thông minh, có thể quan hệ bình đẳng với nhiều dạng người. Thú vị hơn là, cô ấy khuyên tôi nên có trách nhiệm với vợ con hơn, phải có lương tâm. Lưu Lệ có một quan điểm rất vui, cho rằng đàn ông và đàn bà trên thế giới này có thể được chia ra thành mấy đẳng cấp. Những thứ kiểu như “đàn ông hạng nhất là trong và ngoài đều có gia đình, đàn ông hạng hai là ngoài gia đình còn có hoa lá”... đều là loại thấp kém. Đàn ông thực sự xuất sắc chính là không hoàn toàn thuộc về một người phụ nữ nào, cần chia sẻ với các phụ nữ xuất sắc khác. Tương tự, người phụ nữ xuất sắc là không hoàn toàn thuộc về một người đàn ông nào, phải chia sẻ với những người đàn ông xuất sắc khác. Cô ấy nói, chẳng phải là biết bao minh tinh phương Tây đã kết hôn bao nhiêu lần đó sao? Elizabeth Taylor đã kết hôn 8 lần mà vẫn quyến rũ. Khi đàn ông hạng nhất và đàn bà hạng nhất đến được với nhau mới trở thành giai thoại nhân gian. Có thể họ không ở bên nhau vĩnh viễn, cuộc sống của họ nhất định có đau khổ, nhưng nhất định cũng rất lãng mạn.

Cô ấy nói, không muốn tôi thề thốt. Giờ đây cô đang có duyên phận cùng vợ tôi chung hưởng một người đàn ông xuất sắc như tôi. Đương nhiên cô ấy cũng tự nhận mình là một phụ nữ xuất sắc. Ông chồng đầu tiên là người bình thường nhưng gia đình lại không thường chút nào, cũng được cái hơn người. Chỉ có người đàn ông thực sự xuất sắc mới có thể chiếm được người phụ nữ thực sự xuất sắc, cũng như ngựa quý chỉ thuộc tay cưỡi giỏi, nếu không, mọi thứ sẽ trở thành bi kịch.

Lưu Lệ giúp tôi rất nhiều, thay da đổi thịt tôi, biến tôi thành một người đàn ông thượng lưu.

Đó là điều mà vợ tôi không thể làm được. Quần áo tôi mặc giờ đây đều do Lưu Lệ chọn. Cô ấy cũng góp ý cho tôi rất nhiều về công việc của công ty, giống như một bí thư cao cấp vậy. Tôi cũng đưa cô ấy đến một số cuộc chiêu đãi, rất hãnh diện.

Vợ tôi từng chung lưng đấu cật với tôi trong những tháng ngày gian khổ, nhưng lại không thể giúp được gì cho tôi trong sự nghiệp ngày nay. Tố chất của cô ấy chỉ có vậy, riêng việc cô ấy thích nghi được với cuộc sống thành phố đã không dễ dàng. Tôi cũng không thể yêu cầu cô điều gì hơn, không thể nói một cách vô lương tâm rằng cô ấy không còn sánh được với tôi nữa, rằng phải ly hôn. Lưu Lệ giúp cuộc sống và sự nghiệp của tôi thay đổi về chất, nhưng có lẽ một ngày nào đó, cô ấy sẽ rời bỏ tôi, tìm tổ ấm riêng.

Tôi nghĩ mình thật may mắn: Khi nhỏ, khổ nhiều, nhưng chính cái đói nghèo đó đã rèn luyện tôi. Rồi sau này khi vào thành phố, nhìn thấy thế giới bên ngoài, lại qua nỗ lực khổ luyện, tôi mới trở thành một thành viên trong cái thế giới rục rờ này. Trong những thời khắc quan trọng, tôi đều gặp được phụ nữ tốt, được quý nhân phù trợ. Giờ đây tôi được hưởng một cuộc sống sung túc, không phải lo lắng về chuyện cơm áo gạo tiền, lại có nhiều phụ nữ vây quanh. Tất nhiên họ chỉ nhòm ngó túi tiền của tôi. Đối với tôi, có thể coi đó là một phần của thành công. Thuế cần nộp, tôi đã nộp, món cần quyên góp, tôi đã quyên góp, những thứ cần cống hiến cho quê hương cũng làm xong. Tôi có thể duy trì được quy mô hiện nay, còn vươn lên cao hơn nữa, như kiểu Lý Gia Thành thì lực bất tòng tâm. Vì thế, tôi rất có ý thức hưởng thụ cuộc sống, bù đắp những lúc nghèo đói trước đây. Tất nhiên cũng không quá bê tha, nhưng quả thực tôi đã quan hệ tình dục với không ít các cô gái trẻ đẹp.

Tôi biết, ngoại trừ Lưu Lệ thật lòng giúp đỡ tôi, những phụ nữ đến với tôi chỉ đơn thuần là quan hệ xác thịt và tiền bạc. Tôi đang trong thời kỳ sung sức, lại có tiền, nhưng đến một ngày nào đó, tôi già đi, tổ ấm của tôi vẫn là vợ và quê hương. Tôi đã mua một căn nhà ở quê và cho thuê. Sau này có thể dựa vào mấy cái nhà cho thuê để lấy tiền dưỡng lão.

Có thể những vinh hoa phú quý, những trò trai gái bây giờ rồi cũng như mây bay qua, gốc rễ tôi vẫn nằm ở quê nhà.

CÂU CHUYỆN THỨ TƯ

VỀ NHÀ ĐI, CÓ LẼ MỌI THỨ CÒN KỊP

(Tự thuật của Cao Ái, nữ, 28 tuổi, giáo viên trường múa)

Năm 1995, tôi tốt nghiệp Học viện nghệ thuật, làm diễn viên múa trong đoàn ca múa thành phố. Tôi không thiếu kẻ theo đuổi, phần lớn là các quan chức và doanh nghiệp. Kẻ đem 999 bông hồng bày tỏ tình yêu. Người lại tặng chiếc nhẫn kim cương trị giá tám vạn tệ cầu hôn. Một tiến sĩ y khoa muốn đưa tôi ra nước ngoài định cư. Trái tim hư danh của tôi tuy được thỏa mãn, nhưng sau khi bình tĩnh lại, tôi vẫn cự tuyệt. Tôi luôn cảm thấy không phải họ dùng trái tim để yêu tôi, mà dùng tiền bạc hoặc tương lai ra mê hoặc tôi. Tôi cũng từng qua lại gần gũi với một vài người trong số họ. Quan niệm của họ về người đẹp khiến tôi kinh ngạc. Họ có thể vì những tư thế khêu gợi của một phụ nữ mà quên hết những nhược điểm của cô ấy. Tôi biết phụ nữ rồi cũng sẽ già đi, nhan sắc rồi cũng tàn phai, tôi không muốn đàn ông chỉ yêu tôi vì nhan sắc.

Tôi luôn giữ thái độ lạnh lùng, lý trí và truyền thống về chuyện hôn nhân đại sự. Tôi chờ đợi một bạch mã hoàng tử mang một trái tim chân thành tới bên tôi, sá gì việc chàng chỉ mặc áo vải, trên người không một đồng xu.

Ngày 1 tháng 8 năm 1996, tôi cùng đoàn ca múa tới biểu diễn ở một đơn vị bộ đội, quen được anh tham mưu trưởng trẻ tuổi Châu Đồng. Châu Đồng 28 tuổi, cao 1m80, tuấn tú khiến các cô gái phải mê mẩn. Qua ánh mắt anh ấy, tôi có cảm giác anh ấy rất thích tôi. Chúng tôi trao số điện thoại cho nhau. Lúc chia tay, lòng tôi trào lên một nỗi buồn khó tả.

Phải nói rằng vì tôi chủ động nên mới có sự khởi đầu giữa hai chúng tôi. Châu Đồng không chủ động gọi điện thoại cho tôi. Có lẽ anh chưa từng nghĩ tới việc làm bạn với một diễn viên múa. Vì thế khi tôi gọi điện hẹn gặp, anh vui sướng lẫn kinh ngạc không giống với thân phận của mình.

Do quan hệ nghề nghiệp, Châu Đồng thất hẹn lần hẹn đầu. Anh nói nhiệm vụ của người lính là phục tùng mệnh lệnh, hy vọng tôi có thể hiểu. Những lần hẹn sau cũng lần lượt bị lỡ như vậy. Phải ba tháng sau, chúng tôi mới được gặp nhau. Thứ tình cảm vốn mong lung phải trải qua một thời gian dài chờ đợi đã trở nên chín muồi. Khi nhìn thấy anh từ xa trong thảo cầm viên, tôi không nhịn nổi đã chạy ào về phía anh, còn anh mở rộng đôi tay muốn ôm tôi. Tình yêu đến bên tôi như vậy đó.

Một mối tình lãng mạn dễ bốc dễ tan. Suốt hai năm đầu xa cách nghìn trùng, chúng tôi vẫn luôn giữ được ngọn lửa và độ tươi mới. Trong hai năm đó, chúng tôi gửi thư cho nhau, mỗi tuần một lá, không ngừng yêu, không ngừng nhớ. Tôi nhét thư tình của anh dưới gối, tiện tay lôi ra đều có thể giúp tôi xóa tan nỗi cô đơn trong đêm trường.

Tuổi xuân của một cô gái đẹp luôn đầy ắp sự quyến rũ. Dù đã tuyên bố có bạn trai nhưng những kẻ theo đuổi tôi vẫn không chịu buông tha. Nhất là khi biết bạn trai tôi là một người lính, lại đang xa cách vạn dặm. Nhưng tôi vẫn không chút rung động. Tôi yêu Châu Đồng, yêu anh suốt đời suốt kiếp.

Mùa thu vàng năm 1998, tôi và Châu Đồng kết hôn. Anh chỉ được nghỉ phép mười ngày rồi phải quay về đơn vị, để lại cho tôi nỗi nhớ vô tận và hạt giống tình yêu. Anh vẫn giữ được thói quen trước khi cưới, mỗi tuần viết một lá thư, từ ngữ nào cũng nồng nàn như thế. Khi sinh con,

anh trở về, vui sướng đóng vai ông bố vài ngày rồi quay lại đơn vị.

Sau khi sinh, cơ thể tôi đã thay đổi, không thể lên sân khấu được nữa, đành phải đi dạy học ở trường múa. Nỗi đau khổ không được lên sân diễn giày vò tôi rất lâu, nhưng nhìn thấy con gái ngày một khôn lớn, lòng mới đỡ đi phần nào. Con bé cũng biết ca hát nhảy múa như tôi, thích mặc quần áo đẹp, thích được mọi người khen ngợi. Con gái mới lên ba, tôi đã dạy nó múa. Hai mẹ con thường nhảy múa ca hát trong phòng khách ngập tràn ánh mặt trời. Có lúc tôi còn mặc trang phục diễn, giống như ra mắt một cuộc trình diễn long trọng này.

Năm 2002, Châu Đồng chuyển ngành, hai vợ chồng đoàn viên. Đó là ước mơ nhiều năm qua của chúng tôi. Sống xa chồng nhiều năm, tôi đã quen ngủ một mình, đã quen với cuộc sống yên tĩnh có phần cô độc. Giờ đây khi đi ngủ, tôi thường bị chồng nằm chen lấn hết cả chỗ, luôn phải chạy tới phòng của con gái nằm nhờ. Tới nửa đêm, khi phát hiện không thấy tôi, chồng tôi mới ân hận chạy tới “mời” tôi quay lại. Thế nhưng tôi cũng khó khăn lắm mới chợp được mắt bởi tiếng ngáy rền vang của chồng. Đột nhiên, tôi bỗng luyến tiếc cuộc sống xa cách nhớ thương trước đây. Trong khi chồng tôi lại rất thỏa mãn về vợ con. Ngay đêm đầu tiên trở về, anh hưng phấn nói: “Từ giờ, anh có thể sống một cuộc sống tình dục có chất có lượng”.

Chồng tôi làm việc trong một cơ quan nhà nước, vẫn duy trì rất nhiều truyền thống tốt đẹp khi còn trong quân đội. Chẳng hạn như không hút thuốc, uống rượu, tiết kiệm, tan ca đúng giờ về nhà, giúp đỡ vợ con, chăm chỉ việc nhà. Lẽ ra tôi phải thỏa mãn với cuộc sống gia đình như vậy, nhưng lòng tôi luôn thấy cô đơn. Tôi không hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Khi chồng không ở nhà, tôi không cảm thấy cô đơn. Cứ khi anh ấy về, tôi lại bị nỗi cô đơn bao trùm. Cuối cùng tôi hiểu ra rằng, khi chồng không có nhà, tôi còn gửi gắm nhiều hy vọng vào cuộc sống hôn nhân này, nhưng kỳ thực nó đã nhạt nhẽo và vỡ nát.

Tôi và Châu Đồng cãi nhau trận đầu tiên chỉ do một con cún có tên San San. Tôi nuôi nó nhiều năm, yêu quý cưng chiều, thế nhưng chồng tôi lại làm lạc mất nó. Hôm đó tôi kêu chồng đi tìm chó. Tìm một hồi không thấy, anh ấy chán nhưng không dám về nhà vì sợ tôi trách móc, liền đi vào một quán ăn, gọi luôn hai món vừa ăn vừa xem bóng đá. Tôi tìm được chó về, đúng lúc đi ngang qua đó nhìn thấy bộ dạng đặc ý của anh ấy, liền nổi nóng xông vào. Anh ấy không ngờ tôi trách mắng anh ấy trước mọi người, liền dùng dudgeon tính tiền bỏ đi, không nói một câu. Tôi cứ nghĩ chắc anh ấy đã biết lỗi. Không ngờ vừa về đến nhà, sấm sét mới nổ ra, nói rằng trong gia đình này, anh ấy không bằng một con chó.

Rất nhiều sự việc không hay chỉ cần có mở đầu sẽ giống như một xe bị mất thắng. Mấy cuộc cãi vã ban đầu đều là bối lung tìm vết. Mỗi câu nói thoát đầu đều muốn chứng tỏ mình là đúng, là vô tội. Nhưng sau đó mỗi lần mở miệng không còn kịp lựa chọn từ ngữ nữa, những ngôn từ bắn thủ, độc địa khiến cả hai đều tổn thương. Tôi cho rằng anh ấy không khoan dung, không rộng lượng. Anh ấy cho rằng tôi không tôn trọng anh ấy. Khi còn trong quân đội, anh ấy là thủ trưởng, ai nấy đều kính trọng, còn giờ đây khi ở nhà lại luôn bị tôi mắng chửi. Sau bốn năm lấy nhau, chúng tôi đều cảm thấy rất mệt.

Ngày sinh nhật tôi, anh ấy gửi con về ông bà, nói là muốn có một thế giới riêng, lãng mạn cho hai đứa. Tối đó anh ấy mua một bó hoa hồng đón tôi đi làm về. Chúng tôi ăn một bữa cơm Tây rồi đi nhảy. Lâu lắm rồi tôi không đi nhảy, từ sau khi chồng trở về, tôi có niềm vui và hơi ấm nhưng lại thiếu mất sự hưng phấn độc đáo của nghề cũ. Chồng tôi không biết nhảy, chỉ được vài bước đã giẫm lên chân tôi, lại không chịu được âm thanh huyền ảo trong sàn nhảy,

chưa đầy mười phút đã phải chạy ra ngoài thở.

Tối đó, anh ấy không ngừng giẫm lên chân tôi, tôi cảm thấy ngán ngẩm không muốn nhảy nữa. Khi anh ấy đi vệ sinh, một người đàn ông khác tới mời tôi nhảy. Thấy tuổi tác ông ta tương đương với bố tôi nên tôi nhận lời. Không ngờ khi chồng tôi quay trở lại, sau một hồi tìm kiếm mới phát hiện thấy tôi đang giữa sàn nhảy. Dưới ánh đèn mờ vàng vọt, tôi không biết anh ấy đã biến sắc mặt, nên còn cười rất tươi, với anh ấy. Tư thế của bạn nhảy tôi rất tuyệt diệu, đúng tiêu chuẩn. Trong vòng xoay của ông ấy, tôi có cảm giác được trở lại sân khấu trong tiếng vỗ tay vang rền.

Bất chợt, tôi phát hiện ra xung quang không còn ai. Mọi người đều say sưa ngắm nhìn chúng tôi nhảy. Những say mê ẩn sâu trong nội tâm bỗng chốc lại bùng lên, tôi ra sức nhảy. Đột nhiên, chồng tôi xông tới, giật tôi ra kéo về.

Trên đường về, chúng tôi cãi nhau. Anh ấy nói tôi không nên nhảy với người lạ. Tôi cãi đó là bậc cha chú. Anh ấy quát, lão ấy có 100 tuổi vẫn là thằng đàn ông. Chúng tôi không kìm chế nổi, cãi nhau ầm ĩ trên đường. Cuối cùng, tôi không nhịn nổi, hét to: "Tốt nhất anh nên rút về doanh trại đi". Anh ấy lặng đi, nắm đấm rung rung: "Tôi về doanh trại để cô được tự do hả? Để cô được tùy tiện nhảy với bọn trai lạ hả?". "Anh điên rồi, đồ chủ nghĩa đàn ông, đồ không có cảm xúc", nói xong tôi bỏ đi thẳng.

Tôi không muốn về nhà, chỉ ít trong đêm nay. Tôi gọi điện cho Mạnh Xan, cô bạn cùng đại học. Hai cuộc hôn nhân của cô đều thất bại, cô tay trắng ra đi và tuyên bố sẽ không yêu bất kỳ người đàn ông nào nữa. "Thế nào, lại cãi nhau với chồng? Các người thật chả ra sao. Khi gia đình yên ấm thì quên tở, khi cãi nhau với chồng mới nhớ ra đứa cô đơn quả chiếc này". "Cậu ở đâu? Tối nay tở không muốn về nhà". "Tở đang ở câu lạc bộ khiêu vũ Đại Thương Hải làm gái nhảy, tới đây đi". "Sao lại làm gái nhảy?". "Vì nghèo, sao? Cậu khinh tở hả? Thế đừng đến nữa, quay về làm lành với chồng đi".

Tôi chán nản đi trên đường không mục đích. Cuối cùng không biết thế nào cũng tới trước cửa câu lạc bộ Đại Thương Hải. Tôi gọi điện cho Mạnh Xan. Cô ấy mặc một chiếc váy đầm chạy ra, dáng điệu rất gợi cảm. Tôi không khỏi liếc lại mình, chẳng có gì so sánh được với cô ấy.

Trước kia tôi thường tới những nơi vui chơi giải trí như vậy, nhưng sang trọng như Đại Thương Hải thì đây là lần đầu. Đàn ông tới đây đều rất giàu có, sang trọng. Gái nhảy ở đây cũng rất xinh đẹp, gợi cảm. Khi Mạnh Xan vừa kể xong câu chuyện ông chồng thứ hai hành hạ cô ra sao thì một người đàn ông tiến tới mời cô nhảy cùng, xem ra họ quen nhau đã lâu. Tôi ngồi một mình ở đó, tay nắm chặt điện thoại. Các lần cãi nhau trước kia, tôi cũng bỏ nhà đi, nhưng thường không đi xa, và chồng cũng gọi điện thoại ngay. Nhưng lần này đi đã hơn hai tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy gọi tới. Nghĩ đến hôm nay là ngày sinh nhật của mình lại rơi vào cảnh cô đơn một mình, lòng không khỏi xót xa.

Đúng lúc đó, một người đàn ông rất phong độ tới mời tôi nhảy. Không nghĩ ngợi gì, tôi nhận lời luôn. "Trông cô rất quen, dường như đã gặp ở đâu". Tôi ngẩng đầu lên nhìn kỹ, quả nhiên trông rất quen. "Cô có phải là Cao Ai ở đoàn ca kịch không?". Tôi kinh ngạc nhìn anh ta: "Anh là...". "Tôi là Khổng Huy, tám năm trước đã từng tặng cô 999 bông hồng". Tám năm trước, anh ta là một thanh niên rất gầy gò, không ngờ giờ đây lại phát tướng, trông vạm vỡ thế này, chẳng

trách trong chốc lát, tôi không thể nhận ra ngay.

“Sao cô lại tới nơi đây?”. “Đi cùng bạn”. “Bạn trai ư?”. “Nếu đi với bạn trai, tôi còn có thể nhảy với anh nữa không?”. “Cô không nên đến những nơi như thế này, đi chào bạn đi, tôi đưa cô về”. “Sao tôi không thể đến đây? Anh thì sao?”. “Đàn ông không có chỗ nào không thể đi được cả, nhưng có một số nơi mở ra chỉ để phục vụ cho đàn ông?”.

Khi thấy tôi đòi về với một người đàn ông, Mạnh Xan cười đắc ý. Tôi hiểu, những người phụ nữ bị đàn ông gây thương tổn như nó luôn hy vọng tất cả phụ nữ hiện thực khác trong thành phố đều phản bội lại hôn nhân, gây đau thương cho đàn ông.

Khổng Huy đưa tôi tới bờ biển, lấy trong xe ra một chai rượu đỏ, vừa trò chuyện. Dưới ánh trăng lả lướt, từng đôi tình nhân ngồi tâm sự bên bãi biển. Những lúc này, đàn ông thường khoe với phụ nữ những thành công huy hoàng của họ trong sự nghiệp, rồi lại kể về những bất hạnh trong hôn nhân. Nhưng Khổng Huy không làm vậy. Tôi hỏi anh ấy hiện làm gì, anh chỉ trả lời một câu rất đơn giản, hồi đó là kẻ làm thuê cao cấp, bây giờ làm ông chủ. Anh hỏi tại sao hồi đó lại cự tuyệt anh. Tôi đáp vì anh quá xuất sắc. Anh hỏi, lẽ nào em không muốn tìm một người đàn ông xuất sắc làm chồng? Lẽ nào chồng em bây giờ không xuất sắc? Tôi lắc đầu, cự tuyệt trả lời.

Đêm càng về khuya, tôi đã hơi say. Khổng Huy nói, để anh đưa em về nhà. Tới trước cửa nhà, Khổng Huy đưa cho tôi một tấm danh thiếp: “Lúc nào buồn, cứ gọi anh nhé. Đừng tới những chỗ như Đại Thượng Hải”. Tôi nhìn anh, thấy thân thiết như một người anh vậy.

Về tới nhà, chồng tôi đã ngủ say. Anh ấy viết cho tôi một lá thư xin lỗi, chỉ vài dòng khô khan đã đủ làm trái tim tôi mềm lại. Nhưng đêm đó, cái bóng của Khổng Huy luôn lay động trong đầu tôi.

Một tháng sau, khi vừa tan làm, tôi nhận được điện thoại của Khổng Huy. Anh ấy nói có một ông chủ Mỹ mời vợ chồng anh đi ăn tối. Anh muốn nhờ tôi đi cùng. Tôi hỏi, thế vợ anh đâu? Anh đáp, ở nước ngoài, đã đi được một năm rồi. Tôi đang lưỡng lự, anh năn nỉ, em giúp anh nhé. Tôi đáp, được, nhưng phải về nhà thay đồ đã. Anh can, không cần đâu, chờ anh ở ngoài cửa khu Thương Mại Quốc Tế.

Hơn mười mấy phút sau, chúng tôi gặp nhau. Nửa tiếng sau, tôi đã xuất hiện trong bộ đầm dạ hội đắt nhất ở đây.

Tối đó, tôi đóng vai vợ Khổng Huy. Những lúc va phải nhau, tôi không khỏi nghĩ: Nếu năm đó tôi không từ chối anh, tất cả những thứ này đều là hiện thực.

Tối đó, tôi khiến anh rất hạnh diện. Để cảm tạ, anh mời tôi dùng cơm trong nhà hàng sang trọng nhất ngay tối hôm sau. Tuy chỉ có hai người nhưng đã tiêu hết hơn ba nghìn tệ. Lúc còn

trẻ, tôi rất phản cảm đối với đàn ông vung tay quá trán, cho rằng đó là sự khoe khoang hợm hĩnh và xuẩn ngốc. Nhưng giờ đây tôi lại bị chinh phục. Tối đó, tôi không về nhà.

Những ngày bên Khổng Huy luôn vui vẻ và lãng mạn. Bạn bè trong giới kinh doanh của anh luôn có các cuộc tiệc tùng đủ kiểu. Mỗi lần tham dự, anh đều mua cho tôi một bộ đầm đắt tiền. Tôi đã mê cuộc sống tiệc tùng giàu sang này, lại càng không thể chấp nhận được cuộc sống hàng ngày tan ca phải ra chợ cò kè mặc cả từng xu một, cũng không thể chịu được căn phòng không có hoa tươi, không chịu nổi ông chồng mỗi tuần mới chịu thay áo một lần.

Rất nhanh, chồng tôi phát hiện ra tôi đã thay đổi. Anh tỏ ra im lặng và khoan dung đáng kinh ngạc. Hàng ngày, anh chăm sóc con, làm công việc nội trợ, sắp xếp cuộc sống gia đình rất gọn gàng. Nhưng tôi không vì thế mà cảm động, trái lại còn thấy anh rất ngốc.

Tôi từng hỏi Khổng Huy, chúng ta có tương lai không? Anh chỉ cười không đáp. Tôi lại hỏi, anh nói: “Cô ấy ở nước ngoài, đang làm thủ tục bảo lãnh, sớm muộn anh cũng sẽ sang đó”. Tôi buột miệng: “Anh không thể vì em ở lại được sao?”. Anh lắc đầu, rồi im lặng không dám động đến đề tài này nữa.

Cứ như vậy, chúng tôi yêu nhau không tính tới kết quả và tương lai. Nhưng cứ nghĩ đến ngày phải chia tay, tôi không khỏi đau buồn. Nỗi buồn đó rất nhanh biến thành một tình cảm rực cháy, càng thêm yêu anh hơn, càng tinh tế đón nhận những phút giây bên nhau.

Hôm đó khi đi ngang qua cổng cầu lạc bộ Đại Thượng Hải, tôi nhìn thấy Khổng Huy khoác tay một phụ nữ. Cô gái đó để lộ đôi chân gợi cảm sau làn tất da mỏng màu tím thoắt ẩn thoắt hiện dưới chiếc áo khoác da. Bên trong, chắc chắn cô ấy cũng mặc một chiếc váy đầm màu tím. Tôi đi theo, nhìn thấy cô ấy uốn éo đủ kiểu trong lòng anh.

Nhìn thấy tôi, Khổng Huy kinh ngạc: “Em tới đây làm gì?”

“Nơi đây vui thế này, sao em không thể tới?”

“Những nơi này để cho đàn ông vui chơi. Đàn bà ở đây đều là vật tiêu khiển. Anh là kẻ vô công rồi nghề, không công việc, không gia đình. Em và anh khác nhau, phải chú ý không để bị ảnh hưởng chứ. Phụ nữ tới đây chỉ nhằm kiếm tiền của đàn ông. Đàn ông tới đây chỉ kiếm cái đẹp của phụ nữ. Nơi này, ngoài đôi sư tử đá ở ngoài cửa miễn cưỡng còn cho là sạch sẽ, những thứ khác đều vấy bẩn cả. Nếu em còn muốn sống với chồng, tốt nhất là đừng có cứ cãi nhau lại tới đây”.

Rời khỏi Đại Thượng Hải, trời đã khuya lắm rồi. Đi lên cầu thanh, thấy đèn nhà còn sáng.

Ánh sáng đó chưa bao giờ ấm áp như hôm nay. Tôi cứ nhìn mãi, nhìn mãi tới tuôn nước mắt, thầm nghĩ, bây giờ quay về chắc vẫn còn kịp.

CÂU CHUYỆN THỨ NĂM

TRONG VỎ NGOÀI VỎ

(Tự thuật của Nhuận Trạch, nam, 36 tuổi, cán bộ nhà nước)

Có người từng hỏi tôi: “Hạnh phúc là gì?”. Nghĩ hồi lâu, tôi đáp: “Là sự thông cảm lẫn nhau giữa nam và nữ”. Cô nhân viên cùng phòng nghe có vẻ không phục. Tôi biết hạnh phúc ở cái tuổi cô ấy phải nằm trong một ngày có ba cú điện thoại theo đuổi của bạn trai, là nằm trong chiếc túi hiệu Ama hoặc ở đôi giày trị giá hết một tháng lương, thậm chí là cảm giác vui sướng khi vô duyên vô cớ giận dỗi bạn trai. Cô ấy không cần sự cảm thông, chỉ cần sự phục tùng, phục tùng vô điều kiện. Một người đàn ông tốt phải biết phục tùng kiểu “tam tòng, tứ đức”. Có lúc cảm thấy cuộc sống của cô ấy như một trò chơi, cũng có khi chơi rất chân thực, biến thành cuộc sống.

Tôi thường nghĩ, tại sao con người luôn muốn thành tri âm tri kỷ? Vào tuổi cô ấy, thực ra tôi còn chơi điên cuồng hơn rất nhiều, ngông cuồng tới mức coi mình như cả thế giới. Nhưng khi tới tuổi trung niên, con người mới chợt nhận ra rằng thứ mình có được trong tay chẳng qua chỉ là một viên sỏi tầm thường, những thứ rơi rớt mất lại là những viên sỏi quý hiếm, lấp lánh...

Có người từng xem tướng tay cho tôi, nói rằng, tôi có sự nghiệp thành công, tiền đồ xán lạn, chỉ duy đường tình duyên long đong. Họ lại nói người mang tuổi Dê mệnh khổ. Tôi mặc kệ. Mệnh là do trời định sao? Không may, lại đúng như vậy.

Nói thật hình như tôi luôn có duyên với phụ nữ. Từ bé đã được khen đẹp trai, lên tới đại học càng trở thành ngôi sao trong trường. Tôi đá bóng cũng rất giỏi, viết văn hay, chơi cờ vây cũng đoạt giải ba toàn trường, sau lưng luôn có một đám con gái làm fan ủng hộ. Tình Tình sau này trở thành vợ tôi nói rằng, các nữ sinh lúc đó đều phản ánh đàn ông phía Nam quá xấu, quá lùn, nên tôi được trở thành “động vật cần bảo vệ”. Thời đại học, tôi chưa từng viết một bức thư tình, song những lá thư tình nhận được cũng đủ in một cuốn sách.

Tôi luôn là ngôi sao của các bạn đồng học. Ví như chọn lớp trưởng, nếu đưa nam sinh nào

không chịu giơ tay bầu tôi sẽ bị đám con gái ngồi sau lập tức chọc vào lưng. Có lẽ vì quá nổi tiếng, lại luôn tự cho mình quá xuất sắc, kể cả tướng mạo lẫn học vấn nên tôi sinh ra kiêu ngạo. Cuộc đời lắm lúc cũng trêu ngươi, những vần thơ si tình, sắc đẹp của hoa khôi, hay tài hoa của đám con gái khoa ngoại ngữ cũng không khiến tôi rung động. Tôi luôn cho rằng ở đại học, cứ độc thân là tốt nhất. Thậm chí còn nghĩ tới việc thi lên thạc sĩ, du học, nghĩ cả tới những tháng ngày cung phụng bố mẹ sống giàu sang sau này.

Nhưng vào năm cuối đại học, Tinh Tinh đã đi vào đời sống của tôi, khiến mọi kế hoạch bị đảo lộn. Tôi cũng yêu như phần lớn các sinh viên khác, bê trê học hành, nhưng cố ấy cũng là người mà tôi không để tâm nhất. Cũng tốt với tôi như bao cô gái khác, cô ấy lấy cơm hộ tôi, để dành phiếu ăn cho tôi, mua những cuốn sách mà tôi thích nhất, lại còn nói sẽ phát hiện ra một cô gái đẹp và tài giỏi nhất để giới thiệu cho tôi.

Thế là tôi đem lòng yêu. Bây giờ nghĩ lại, cô ấy quả thật kiêu ngạo, mặc dù yêu tôi nhưng vẫn không hạ bớt được sự kiêu hãnh của mình. Còn tôi đã quen được người khác cưng chiều cũng kiên quyết không chịu hạ thấp lòng tự kiêu, thậm chí còn cho rằng suốt đời này không thêm theo đuổi phụ nữ. Tôi chỉ tháo chạy hoặc dừng lại khi bị phụ nữ theo đuổi. Kết quả là cả hai chúng tôi đều mất nhau. Mãi sau tôi mới biết tình yêu với tôi khiến Tinh Tinh bị ốm mất một tuần.

Có lẽ trò giả thành thật, tôi và Tinh Tinh thành vợ chồng. Khi đưa Tinh Tinh về ra mắt, bố mẹ tôi đều kinh ngạc, nói rằng trong bao nhiêu đối tượng như vậy, cuối cùng con lại chọn cái cô nhan sắc hết sức bình thường, không những thế còn lớn hơn con tới hai tuổi, chuyện định hướng, điều động công tác đều rất có vấn đề. Trong lòng tôi cũng hơi do dự. Nhưng khi bố mẹ nói lãnh đạo muốn mai mối tôi cho con gái của phó thị trưởng thành phố, tôi lại bức tức hét: "Có con gái của hoàng đế, con cũng không thêm". Đó là lần đầu tiên tôi cáu gắt với bố mẹ, cũng là lần đầu tiên khiến bố tôi thấy sai lầm khi sinh nhầm phải một thằng con như tôi. Bố mẹ rất cuộc vẫn là người rất lý trí, nhất là mẹ rất yêu tôi. Bà cho rằng tôi thật lòng yêu Tinh Tinh, nên cuối cùng cũng thở dài, làm tròn nhiệm vụ của bậc phụ huynh.

Cuối cùng chúng tôi đã lấy nhau. Tôi là một người trọng hình thức nên đám cưới được tổ chức rất long trọng, nhà mới cũng được sửa rất thời thượng. Tôi muốn trở thành một ông chủ gia đình xứng đáng.

Không ngờ sau khi lấy nhau, Tinh Tinh trở thành một người khác hẳn, không còn vẻ ngây thơ, ngốc nghếch như đứa bé chưa kịp lớn nữa. Cô suốt ngày chỉ muốn thay đổi tôi như muốn tôi nấu cơm, giặt quần áo, thu dọn nhà cửa, khen ngợi vợ trước mặt đồng nghiệp của vợ... Tôi là một gã đàn ông theo chủ nghĩa truyền thống, từ bé tới lớn chưa từng phải làm việc nhà. Lúc mới đầu còn nỗ lực làm vì cho rằng nam nữ cần phải bình đẳng nhưng có lúc tôi quá bận. Công việc của cô ấy lại quá nhàn, nhưng dù về nhà trước nhưng vẫn chưa chịu nấu nướng, khiến tôi không còn kiên nhẫn nổi. Cái kiểu cố ý bồi dưỡng một người chồng tốt như vậy khiến người ta không thể chịu đựng được. Một lần, tôi nói: "Nếu em muốn cải tạo một con người thì em đã sai lầm. Trước hết tôi không phải là một người có thể thay đổi, tuyệt đối không bao giờ". Tôi vẫn rất kiêu ngạo. Thực tế cũng tương tự như vậy, tôi không thể thay đổi được cô ấy trở về với tâm trạng thuần khiết như cũ, với cuộc sống êm ả như trước đây. Tôi luôn phát hiện thấy cô ấy rất dung tục, khiến tôi rất sợ hãi. Giống như lần đầu tiên trong con mắt bố mẹ tôi khi tôi cố ra sức thuyết phục về người phụ nữ mà tôi muốn cưới.

Sau này tôi mới biết, cô ấy không thể chịu nổi thua kém tôi, vì thế luôn dựa vào tôi để được bay lên cao hơn. Tôi phát hiện ra điều này rất nhanh. Một lần công tác về nông thôn, tôi nói với vợ rằng mình sẽ về muộn. Nhưng cô ấy lại gọi cho tất cả mọi người ở cơ quan để tìm tôi, còn nói rằng tôi thường về nhà rất muộn hoặc không về nhà. Tôi rất kinh ngạc. Một người vợ dựng chuyện nói xấu chồng là vì có gì? Lại còn kinh ngạc hơn là cô ấy còn đem áo len và giày mà mẹ tôi thức đố cả mắt đần cho con tôi nói rằng đây là quà của bà ngoại dưới quê gửi lên cho cháu. Tôi trách cô ấy: “Cô nói như vậy không thấy lương tâm cắn rứt sao?”. Cô ấy không thèm đáp. Đáng sợ nhất là khi con tôi mới hai tuổi đã bị cô ấy lôi về quê ngoại, không trông nom cẩn thận khiến từ bị cảm chuyển thành viêm khí quản, nhưng cô ấy vẫn vớt con ở nhà để đi làm. Đứa nhỏ mới một hai tuổi mà đã phải lên bàn phẫu thuật, tôi buồn phiền đến chết đi được. Chúng tôi có đủ tư cách làm bố mẹ hay không? Cô ấy còn nói “Trước khi đi, con cũng hơi bị cảm rồi”. Tôi rất tuyệt vọng. Đứa bé đã như vậy, đổ trách nhiệm cho nhau phỏng các tác dụng gì?

Những việc như vậy xảy ra vài lần, tôi không dám đưa cô ấy cùng xuất hiện những dịp hội hè lễ lạt. Chúng tôi thoát một cách xa nhau rất lâu. Chỉ khi về thăm bố mẹ mới giả vờ êm ấm. Dù sự nghiệp rất thành công nhưng mỗi khi về đến nhà, tôi luôn cảm thấy thất bại và cô độc. Chỉ khi nghe con gái hát, tôi mới vui mừng nhất.

Con người nói vì hiểu lầm mà lấy nhau, và cũng vì hiểu nhau mà ly dị, thật đúng quá. Nhưng cuộc hôn nhân này do tôi tự chọn, hơn nữa con lại lớn rồi, ly dị có dễ chăng? Tôi không muốn gây tổn thương tới con cái, lại nghĩ tới cảnh cô độc sau khi bỏ nhau. Mỗi lần nghĩ tới cô ấy từ một cô gái trong sáng, giản dị trở thành một phụ nữ trung niên đa nghi, xấu tính, tôi lại muốn thối kệ cứ nhắm mắt sống tiếp vậy. Dù sao cô ấy cũng đã dâng hiến hết cái tuổi xuân rực rỡ ngăn ngui cho tôi. Hơn nữa vài năm trước, việc ly dị vẫn còn rất nghiêm trọng đối với một công chức nhà nước. Nhưng tôi cũng thừa nhận rằng, vì cô ấy, tinh thần và nhan sắc của tôi cũng rơi xuống thê thảm. Tôi dốc hết 80% sức lực vào công việc và đánh cờ vậy.

Nhưng cuộc sống của tôi vẫn thay đổi. Có lúc thậm chí cảm thấy ông trời kiếp trước như nợ tôi cái gì, không muốn để tôi đi tiếp như vậy, vì thế muốn đền bù cho tôi tí chút.

Trong một cuộc triển lãm thư họa, tôi quen được Linh Tử. Con tôi ăn kem, không may rớt vào người cô ấy. Nhìn chiếc áo biết giá khá mắc, tôi không biết làm thế nào, vội đi tìm giấy vệ sinh. Nhưng cô ấy cười rất hiền từ, cởi áo khoác ra, lộ lại, thắt ở eo, lại còn nhăn mặt trêu con tôi rồi bước đi rất thoải mái. Ấn tượng đầu tiên là cô ấy rất phóng khoáng.

Tôi không mấy tin vào duyên số nhưng chúng tôi còn có duyên gặp nhau. Một tuần sau, cô ấy tới cơ quan tôi giao dịch. Lúc đó tôi mới nhìn rõ cô ấy, ba mươi tuổi, trang điểm nhẹ nhàng, đôi mắt to lấp lánh rất thu hút, lúc nào cũng như muốn lao vào công việc nhưng vót dáng lại thanh thoát, nho nhã.

“Chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?”, cô ấy nhận ra tôi. “Áo đã giặt sạch chưa?”- tôi ngại ngần hỏi. “Muốn xem không? Lần sau tôi sẽ mặc tới”, cô cười trêu chọc. Để tỏ ý xin lỗi, tôi mời cô đi ăn trưa. Cô tỏ ra rất thích ăn nhưng ăn không nhiều. Hôm đó rất kỳ lạ chúng tôi vô tình nhắc tới đại học, nói về thư họa, cờ vây và âm nhạc, duy nhất không nói tới công việc. Sở thích của chúng tôi rất giống nhau. Đột nhiên tôi thấy rất lâu chưa thoải mái như thế này. Giống như Linh Tử nói, tôi tuy ba mươi tuổi nhưng tư tưởng già nua như ông sáu mươi.

Một ngày mưa hai tháng sau, tôi nhận được một cú điện thoại của Linh Tử. Cô ấy như phát hiện thấy thần cứu hộ kêu tôi tới một ngõ nhỏ. Tôi vội vã tới, cửa đã mở sẵn, Linh Tử đang sốt cao, người rất tiêu tụy, môi trắng bệch, hoàn toàn không giống như hình ảnh một cô gái khỏe mạnh, nhanh nhẹn mấy hôm trước. Đột nhiên tôi có cảm giác nhói đau. Tôi bấm 120 gọi xe cứu thương, đưa cô tới bệnh viện gần nhất. Tôi để ý tới một tấm hình chụp chung đặt trên bàn Linh Tử. Chắc là Linh Tử bốn năm về trước, người đàn ông bên cạnh hẳn là chồng cô.

Bác sĩ nói may mà tới kịp, Linh Tử bị viêm phổi cấp tính, nếu để muộn sẽ nguy hiểm. Nhưng cô hồi phục cũng rất nhanh do còn trẻ. Chỉ mấy ngày sau đã có thể nô đùa chạy nhảy, thần sắc lại bình thường như cũ, lại có thể ăn rất nhiều. Chúng tôi như những người thân thiết đã lâu. Tôi cảm thấy cô đang cố vui vẻ để che giấu điều gì. Nhưng khi tôi hỏi “Ở Bắc Kinh, cô không có họ hàng, bạn bè thân thiết sao?”, cô đã không kìm được nước mắt.

Tôi không biết phải làm sao, đành an ủi, bây giờ chẳng phải cô rất độc lập? Không có họ hàng cũng không sao. Sau này có việc gì cứ gọi anh. Cô cố gắng kiềm nước mắt, bình tĩnh một lúc mới kể.

Lúc này tôi mới biết, thì ra cô đã ba mươi ba tuổi nhưng quả thật không nhìn ra. Chồng sang Anh đã năm năm, đầu tiên nói là sang một năm sẽ đưa cô cùng đi, nhưng hai năm qua, điện thoại cũng thưa dần. Đó là quy luật thường thấy của các cặp vợ chồng quá xa cách, nhưng cô không chịu tin. Cô đã từng nghĩ tới việc sang Anh tìm chồng, nhưng lại sợ nếu đi thật, có lẽ sẽ mất anh ta hoàn toàn. Cô cho rằng mình là mối tình đầu của chồng, nhất định anh ấy sẽ quay lại. Vì thế cô luôn tâm niệm rằng cuộc hôn nhân của mình là hoàn hảo, chỉ có hình thức là chưa ổn mà thôi, nhưng càng ngày càng thấy câu nói đó tự lừa dối mình. Bạn bè xung quanh cũng nói rằng chỉ có trong vòng một dặm mới được coi là chồng. Cô bề ngoài không tin nhưng trong lòng vẫn tin. Nhưng cô không cam tâm, lại càng không muốn người bố bị bệnh đau tim phải lo lắng. Vì thế ngày nào cô cũng vui vẻ, chỉ khi về tới nhà mới vô cớ khóc òa lên, có lúc miệng vẫn đang ngậm thức ăn, nước mắt đã tong tong rơi xuống.

Linh Tử hôm đó rất thực lòng, nom cô vừa chín chắn vừa đau thương, cách ăn bận đơn giản cũng rất phù hợp với cô. Hình ảnh một Linh Tử độc lập luôn yêu đời trong đầu tôi đã bị gột sạch. Đối diện trước tôi là một người cùng tuổi với cùng một nỗi đau lòng. Linh Tử cũng nói những năm tháng không suy nghĩ đã qua, nhìn vẫn trẻ trung không có nghĩa là thực sự trẻ. Tôi thấy tâm lý của phụ nữ cũng không trẻ trung hơn đàn ông là bao, ít nhất là về mặt tuổi tác, họ hoàn toàn yếu đuối.

Làm bạn với Linh Tử luôn khiến người ta vui vẻ, hiểu được ra nhiều thứ, vì cô ấy là một phụ nữ rất hiểu biết, thanh nhã. Kỳ lạ là tôi vừa nói câu đầu, cô ấy đã đoán ngay được câu sau tôi định nói gì. Có lúc tôi mới chỉ nói đùa một nửa, rồi cả hai nhìn nhau cười.

Có lẽ sau khi kết hôn, cuộc sống của tôi luôn thiếu vắng kết giao với phụ nữ, Linh Tử đột nhiên trở thành nhân vật chính khiến tôi thấy hưng phấn và ngọt ngào. Nhưng lý trí luôn ép tôi không bao giờ chủ động gọi điện cho cô ấy. Có lúc một ngày không thấy điện thoại cô ấy, tôi rất sốt ruột. Tôi cũng không rõ có phải mình đang mắc bệnh tương tư không, nhưng tôi muốn gặp cô ấy hàng ngày, chỉ ít cũng được nghe thấy giọng nói của cô ấy. Bây giờ nghĩ lại, lúc còn trẻ, bên cạnh tôi luôn có các cô gái theo đuổi, nhưng tôi chưa hề có tâm trạng như vậy. Lần này mới đúng là thật.

Nhưng tôi cũng thấy rất dằn vặt và tự trách mình. Có lần tôi trở về nhà rất nhanh, cảm thấy rất có lỗi với vợ, mặc dù chưa hề làm gì vượt giới hạn.

Cuối cùng vẫn là Linh Tử vượt rào trước: “Có phải chúng ta đang yêu nhau không?”.

Tôi cảm thấy kỳ lạ về sự bình tĩnh của mình, như là đã thừa nhận từ rất lâu rồi. Rồi Linh Tử nói một tràng những câu rất uyên thâm: “Yêu một con người rất nguy hiểm, có lúc rất cuồng nhiệt, tưởng như có thể đốt cháy chính mình!”. Tôi giật mình, sao lại nghĩ như vậy?

Cô ấy nói tiếp: “Em đã từng tan nát vì mối tình đầu, thật là bất chấp tất cả, nhưng anh ấy là một người không dám chịu trách nhiệm. Anh ấy thừa nhận em là một cô gái tốt nhưng không yêu em như em yêu anh ấy. Anh ấy thích một cuộc sống không nhất thiết quá nghiêm túc. Còn em lại thấy cả thế giới chỉ còn mỗi mình anh ấy. Vì anh ấy, em nguyện hứng chịu thay. Nhưng sau khi anh ấy chọn một cô gái khác hiện đại hơn, em đã phát điên tới mức tưởng như mình không thể sống nổi và nguyện rửa anh ấy sẽ ân hận suốt cuộc đời. Sau đó quả thật anh ấy ân hận, vô cùng ân hận, nhưng trái tim em đã nguội lạnh”.

Nói đến đây, Linh Tử hơi rùng mình. “Vì thế, em không muốn anh rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm đó, cũng tàn nhẫn như lần đầu tiên của em”. Tôi sưng người nhưng mắt Linh Tử đã tràn lệ và dựa vào vai tôi khóc. Rồi cô ấy nắm chặt lấy tay tôi, như tiếp thêm sức mạnh, nói: “Nhưng em lại để mình nguy hiểm rồi. Em đã không thể tách rời khỏi anh rồi...”.

Tôi không biết làm thế nào để đẩy cô ấy ra, lại càng không biết phân chia cảm giác ra sao khi về nhà, chỉ thấy đau đớn và mâu thuẫn vui buồn lẫn lộn. Hôm đó tôi sờ vào đầu giường của con, áp vào gương mặt nhỏ xíu của nó, rồi đập đập vào đầu mình cố hết sức bắt mình tỉnh táo. Hôm đó dường như luôn nằm mơ vậy, mơ thấy mình đang bò trên sa mạc.

Ngày hôm sau, tôi không tìm Linh Tử. Cô ấy cũng không gọi điện cho tôi nhưng trong đầu tôi chỉ tràn ngập hình ảnh cô ấy. Cứ như vậy ba ngày, rồi Linh Tử cũng gọi điện tới, nói, “Em nhớ anh” và nghe tiếng sụt sịt ra chiều tủi thân. Phản ứng đầu tiên của tôi là lập tức muốn gặp cô ấy. Khi gặp nhau, cô ấy vừa rửa mặt xong nhưng mắt vẫn đỏ, trông giống hệt một đứa trẻ khóc sưng mắt vì không được giúp đỡ. Lần đầu tiên tôi chủ động ôm chầm lấy cô ấy.

Rồi tôi nghiêm nhiên trở thành người chủ gia đình này. Linh Tử quả nhiên biết nấu các món phía Nam rất ngon, thường xuyên kêu tôi tới ăn vào các dịp cuối tuần, luôn ép tôi ăn no. Tôi rất trân trọng sự chăm sóc và mối quan hệ mật thiết không dễ gì có này, nhưng lòng vẫn nặng trĩu.

Thấy tôi vẫn day dứt, Linh Tử nói, lần đầu tiên cô yêu, mục đích chính là đi tới hôn nhân. Nhưng giờ đây cô không gửi gắm quá nhiều hy vọng vào hôn nhân nữa, cảm thấy thế này còn được nhiều hơn những điều ràng buộc trên trang giấy. Cô không bao giờ nói muốn kết hôn với tôi, cô ấy không muốn ly dị. Như thế này là tốt nhất. Ly dị xong, ánh mắt của mọi người bên ngoài cũng khác đi, bố mẹ càng phải lo lắng hơn. Nhưng bây giờ cô ấy cần tôi. Mức độ đó không giống như lần yêu đầu khiến bản thân bị nguy hiểm, mà khiến người ta cảm thấy thân thiết hơn. Nói theo kiểu của cô ấy đó là một kiểu “tình yêu vay mượn mê đắm nhưng lý trí”. Thậm chí cô ấy còn mua cho con tôi một sổ sách đọc tăng năng lực trí tuệ của trẻ và dụng cụ học tập,

cái gu thẩm mỹ của cô ấy luôn tốt. Cô ấy cũng không hứng thú đi đánh ghen với vợ tôi, nhưng lại giục giã tôi đưa vợ đi chơi. Một lần đi công tác, cô ấy còn mua hai bộ quần áo kiểu dáng giống nhau nhưng màu sắc khác nhau, đưa cho tôi một bộ bắt mang về tặng vợ.

Chúng tôi vẫn còn quan hệ trong công tác nên biểu hiện đều rất quân tử. Tôi cũng ngày càng yên tâm hơn, thậm chí vui vẻ, cư xử với vợ cũng tốt hơn trước đây. Có lúc còn thấy Linh Tử có cái gì hay, liền nghĩ cách mua về cho vợ giống vậy, coi như hoàn thành xong nhiệm vụ. Vợ tôi mấy năm nay không chài chuốt, thấy tôi chăm sóc như vậy cũng rất vui, có lúc còn ướm thử trước gương. Có lẽ cô ấy thỏa mãn về tôi ở hiện tại hơn tôi ở quá khứ. Con người có lúc cũng kỳ lạ như vậy, đúng là nếu không giả tạo, người ta không thấy tốt đẹp hơn.

Linh Tử giữ đúng lời hứa, không bao giờ can thiệp đến đời sống của tôi. Chúng tôi giống như đôi vợ chồng chỉ gặp nhau vào cuối tuần hoặc có lúc như những người bạn cũ, chơi cò, uống trà, góp ý về công việc. Biết tôi không thích lượn phở, vả lại cũng ngại ai nhìn thấy sẽ đàm tiếu, vì thế cô ấy tự lo liệu mọi chuyện. Cô ấy nói được gần gũi với một người đàn ông xuất sắc đã là một việc vui sướng rồi, không thể yêu cầu cao hơn. Thậm chí cô ấy còn ngây thơ nói rằng không biết khi nào ông chồng bên Anh đột nhiên quay về, nhưng tới lúc đó, quan hệ của chúng tôi sẽ phải chấm dứt. Nhưng cô ấy vẫn sẽ gọi điện cho tôi vì cho rằng tinh thần của tôi sẽ truyền sức mạnh cho cô ấy.

Tôi hỏi vặn lại, lẽ nào em không nghĩ đến việc ly dị để lấy anh? Cô ấy khẽ cười, đáp: “Có nghĩ chứ, nhưng nếu vậy, chỉ riêng việc xử lý một đồng quan hệ phiền phức như bố mẹ em, gia đình anh, bạn bè xung quang...đã phá vỡ mất tình cảm của chúng ta rồi. Lúc đó liệu chúng ta có được yên bình như bây giờ không?”

Đúng vậy, chúng tôi vẫn đều cần cái vỏ hôn nhân để chắn gió che mưa, chặn đứng những lời đàm tiếu. Thật ra còn có một điểm mà Linh Tử chưa nói hết: Nếu chỉ dừng ở mức quan hệ như thế này, cuộc hôn nhân vẫn còn có hy vọng. Chồng cô cũng từng nói, người phương Tây khi ly hôn cũng cần phải suy tính tới vấn đề kinh tế. Mũi tên vàng của thần Eros tuyệt đối được làm từ vàng ròng nguyên chất bốn số chín. Khi nó đưa hai quả tim gắn kết lại với nhau, mũi tên đó đã biến thành tài sản chung của hai người. Vì vậy một khi họ muốn ly hôn, điều đầu tiên là phải tiến hành phân chia tài sản. Nếu mũi tên bị rút ra, bị thương là không thể tránh khỏi và trên hai trái tim sẽ tạo nên hai cái lỗ toang hoác. Linh Tử và chồng cô trước khi xuất ngoại đã có ước hẹn, nếu ai từ bỏ gia đình trước sẽ không được chia một đồng xu. Căn cứ trên thực tế như vậy, cuộc hôn nhân của cô được củng cố rất chặt chẽ.

Tôi luôn nghiền ngẫm một câu hỏi: người tình là một dạng nhu cầu khách quan hay là lối nghĩ không yên phận? Rất nhiều người cho rằng hoa hồng trong ngày lễ tình nhân không thích hợp với phong tục ở Trung Quốc. Nhưng cứ tới ngày đó, hoa hồng vẫn bị tranh mua cướp bán dù giá rất cao. Chuyện tình cảm không ai nói đúng được, giống nhưng khi gia đình nổ ra chiến tranh, ngay cả con chuột cũng không biết chạy về hướng nào.

Tôi sắp bước vào tuổi tứ tuần rồi, cả đời này có thể cứ mãi như vậy. Nhưng dù sự xuất hiện của Linh Tử đối với tôi là một sự cứu rỗi hay khổ nạn, tôi đều không ân hận. Tôi rất cảm tạ cô ấy đã giúp tôi từ một người đàn ông luôn trưởng thành trong tiếng tán tụng của phụ nữ lần đầu tiên được nếm dư vị tình yêu, được tận hưởng niềm vui sướng khi ở bên cạnh người phụ nữ xuất sắc và thanh nhã. Nếu không tôi sẽ chỉ cảm thấy giữa đàn ông và đàn bà chỉ là hai động vật tinh cầu thuần túy, không thể nào trò chuyện được. Nhưng có lúc tôi lại hỏi: Mình làm như

vậy có đạo đức không?

Nhưng tôi đã quen sống có Linh Tử. Có lúc tôi cũng sợ hãi, sợ chồn cô ấy quay về. Tôi thấy mình như đang nằm mơ, trở thành một con người dư thừa. Tôi ích kỷ quá chăng? Cứ nghĩ đến, tôi lại hy vọng cô ấy sẽ ly dị. Nhưng tôi hiểu cô ấy, sau khi ly dị thật, mọi hy vọng của cô ấy chỉ còn biết gửi gắm vào tôi. Tôi không biết lúc đó sẽ phát triển thành cái gì. Cô ấy là một con người có thể chết vì tình. Giờ đây cô ấy chỉ không cam tâm về cuộc hôn nhân của mình, không cam tâm thừa nhận một người phụ nữ xuất sắc như cô ấy lại bị đàn ông bỏ rơi tới hai lần.

CÂU CHUYỆN THỨ SÁU

TÌNH YÊU CỦA VỢ CÓ CẦN TÌNH MẪU TỬ?

(Tự thuật của Diệp Tử, nữ, 29 tuổi, ở Bắc Kinh, nội trợ gia đình)

Cuộc sống thật thú vị. Nếu quay ngược thời gian về mấy năm trước, có nằm mơ, tôi cũng không dám nghĩ rằng mình đã là mẹ hai con, chuyên trách nội trợ gia đình.

Tôi quen chồng tôi từ năm 1994. Lúc đó tôi mới hai mươi tuổi, là sinh viên khoa múa ở Học viện nghệ thuật. Lần đó, chúng tôi đi biểu diễn, anh ấy và bạn bè tới xem. Bạn anh ấy là bạn trai một người bạn thân của tôi. Họ kéo anh ấy cùng tới. Lúc đó, hai người bọn họ tự mở công ty riêng, đều là người giàu có, có xe hơi riêng, có điện thoại di động tuy hơi thô và to dùng như viên gạch, lúc cáu giận ai có thể dùng để đánh nhau. Họ nói, một lần đánh nhau trong quán ăn, cảnh sát tới, thu được tang chứng mười mấy cái điện thoại di động vẫn đang lẫn lộn trên sàn.

Buổi biểu diễn kết thúc, hai người bọn họ vòng ra hậu đài mời bạn tôi đi ăn. Bạn tôi lại kêu thêm tôi. Ăn xong bữa cơm, sự nghiệp và tiền đồ của tôi đã mất hết, trở thành như ngày nay.

Bữa cơm đó trong một tiệm mì ở Tây Đơn. Đó là món mì ngon nhất mà tôi được ăn từ trước tới nay. Tất nhiên mì ở đó bán đắt như thịt. Ăn xong, bọn họ lại muốn tới sàn nhảy. Ở đó, cứ hai người thành một đôi, uống rượu và trò chuyện. Anh ấy tán tôi rất tự nhiên, toàn lời đường mật. Anh ấy tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng ở Bắc Kinh, khoa tin học viễn thông khóa 86. Anh ấy cũng là người Bắc Kinh, hoàn cảnh gia đình rất khá, tốt nghiệp xong đã nhanh chóng lập nên sự nghiệp, phát lên rất nhanh.

Chúng tôi gọi anh ấy là Tiểu Mã, các bạn bè khác cũng gọi như vậy. Lúc đó mọi người đều thích xem phim của Châu Nhuận Phát. Tiểu Mã trong bộ phim Bản sắc anh hùng là thần tượng của nhiều người. Anh ấy liền tự phong là Tiểu Mã và rất đắc ý vì có ngoại hình khá giống Châu Nhuận Phát. Anh ấy còn đưa tôi đi xem phim của Châu Nhuận Phát, hỏi: Em có thích Châu Nhuận Phát không? Tôi đáp: Có thích cũng có tác dụng gì? Anh nói luôn: Không với tới được Châu Nhuận Phát thì đến với anh đi.

Lại nói hôm đó từ sân nhảy ra đã gần hai giờ sáng. Bạn anh ấy đưa bạn tôi về nhà. Cô ấy là người Bắc Kinh. Tiểu Mã đưa tôi về trường. Trường đã đóng cửa, anh ấy giúp tôi trèo qua cổng sắt, nói tạm biệt với tôi qua hàng rào chắn song, mời tôi đi ăn tối mai rồi không chờ tôi nói gì đã lái xe đi mất. Những người đàn ông như thế rất tự tin đối với phụ nữ.

Tiểu Mã theo đuổi tôi điên cuồng. Vừa tốt nghiệp, anh ấy đã tìm cách giữ tôi lại Bắc Kinh. Đi làm chưa được bao lâu, chúng tôi lấy nhau. Khi kết hôn, tôi đã mang thai hai tháng, đứa đầu là con gái. Mặc dù chúng tôi và cả bố mẹ anh ấy đều rất yêu quý cháu nhưng anh ấy vẫn muốn có một đứa con trai, bắt tôi sinh thêm. Lúc đó tôi hơi ngần ngại, nếu sinh tiếp, tôi không thể làm việc được nữa. Hơn nữa dù sau này con lớn rồi, nhưng tôi ở nhà đã bao nhiêu năm, chuyên môn nhất định sẽ đi tong, chẳng thể làm được gì.

Anh ấy luôn động viên tôi: Nếu chỉ có một đứa, nó sẽ quá đơn độc, chơi đùa không có bạn, hai đứa sẽ vui hơn. Hơn nữa gia đình anh ấy chỉ có một hạt mầm duy nhất là anh ấy, luôn muốn có người nối dõi tông đường. Nhưng nếu sinh tiếp vẫn không được con trai thì cũng coi như đã báo hiếu được cho bố mẹ. Mặt khác, kinh tế gia đình cũng ổn định, nếu tôi có đi làm cũng không kiếm được thêm bao nhiêu, chẳng thà ở nhà thoải mái, vui vẻ. Cứ như vậy tới năm thứ ba, tôi lại sinh tiếp, là con trai. Cả nhà mừng rơn, coi tôi như đại công thần giúp gia tộc họ truyền được nòi giống vậy. Không ngờ họ vẫn phong kiến thế, trọng nam khinh nữ, y như ở nông thôn lạc hậu vậy. Nhưng dù sao tôi cũng thích con cái. Có hai đứa con quả thực rất vui, tuy không được chính phủ khuyến khích.

Lúc mới bắt đầu ở nhà, tôi vẫn chưa thấy buồn. Vì lúc đó con còn nhỏ, bận suốt ngày, mặc dù đã có bảo mẫu và bà nội giúp đỡ nhưng vẫn rất mệt. Bây giờ con lớn rồi, tôi lại nghĩ đến sự nghiệp riêng, sắp xếp cuộc sống của mình. Sự nghiệp của chồng, tôi không bận tâm. Ngoài chăm sóc con, tôi chỉ đọc sách, tới câu lạc bộ, viện thẩm mỹ để làm đẹp hoặc đi bơi. Nói gì thì nói, cuộc sống như vậy quá nhàn tản.

Nhưng không phải là không có chuyện buồn. Đó là chuyện tình cảm giữa hai vợ chồng. Từ khi bắt đầu yêu, tôi đã biết Tiểu Mã là một người rất đào hoa, có sức quyến rũ rất lớn. Đẹp trai, phong độ, điều kiện kinh tế rất khá, lại biết cách chiều chuộng. Vì thế bên cạnh anh ấy luôn có phụ nữ. Khi ở bên cạnh nhau, anh ấy đối với bạn rất tốt, khiến bạn luôn vui sướng. Nhưng khi đã rời xa bạn, anh ấy cũng dứt khoát không chút lưu luyến. Các nhân vật giang hồ trong điện ảnh Hồng Kông hay Đài Loan cũng giống hệt như vậy.

Tôi biết rõ và cũng muốn tìm cách giúp anh ấy sửa chữa căn bệnh đó. Cái dạo chúng tôi vừa lấy nhau, anh ấy rất thật lòng. Nhưng sau một thời gian dài, anh ấy lại chứng nào tật nấy. Làm vợ, những việc như vậy lẽ nào tôi không thể nhận ra?

Nhưng tôi chưa bao giờ cãi nhau với anh ấy. Nhớ đợt trước, có một người bạn gửi cho tôi một bài báo trên mạng. Trong đó nói đủ các phương pháp trị chồng của các bà vợ trên mọi miền đất nước. Rất thú vị, xin giới thiệu một đoạn dưới đây.

Chân dung các bà vợ

Sau một đêm mất ngủ, cô vợ tới một sở thám tử tư, rút ra hai ngàn tệ, thuê một thám tử thu thập tất cả chứng cứ ngoại tình của chồng.

Một tuần sau, ông chồng nhận được trát gọi của toà án. Thì ra cô vợ đã gửi đơn xin ly dị.

Cuối cùng ông chồng bị phán xử là đi nhầm đường lạc lối, nhà cửa, gia sản đều rơi hết vào tay vợ.

Đó là cô vợ Bắc Kinh.

Sau một đêm mất ngủ, cô vợ buổi sáng tới tiệm làm đầu ép lại tóc, buổi chiều đi đắp mặt nạ, tiện chân lại rẽ vào mua bộ đồ lót gợi cảm. Buổi tối chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn dưới ánh nến lung linh.

Tất cả tiêu hết bốn trăm tệ. Sau khi về nhà, ông chồng thấy vợ mình xinh đẹp, gợi cảm, kinh ngạc tới mức có thể đặt nguyên một quả trứng gà lọt thỏm vào miệng, giận mình có mắt không trông và thề rằng suốt đời này không thể để cô vợ rời xa mình.

Một tuần sau, người vợ viết một bài báo có tựa đề “Tôi đã giữ được ông chồng đào hoa như thế nào”, được năm trăm tệ nhuận bút.

Đó là cô vợ Thượng Hải.

Sau một đêm mất ngủ, cô vợ trang điểm lộng lẫy, gọi điện cho người yêu đầu tiên: Alô, có nhớ em không? Em rất cô đơn, tối nay em rảnh...

Thế là ông chồn cứ tiếp tục trắng gió bên ngoài, cô vợ bí mật hẹn hò tình nhân, nước sông không phạm nước giếng, bình an vô sự.

Đó là cô vợ Quảng Đông.

Sau một đêm mất ngủ, cô vợ dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, gấp quần áo chồng gọn ghẽ, để lại mẫu giấy, dặn chồng uống thuốc đúng giờ. Rồi bỏ về nhà mẹ đẻ.

Sau đó ông chồng với lương tâm trời dậy, đến tận nhà mẹ vợ xin tạ tội, mới vợ quay về, thề suốt đời sống tốt với nhau.

Đó là cô vợ Tứ Xuyên.

Sau một đêm mất ngủ, cô vợ mài hai con dao thái thịt sắc đến sáng loáng, một con giắt đằng trước, một con giắt đằng sau, quyết đánh bài ngựa với chồng. Trong lòng nghĩ: Tao không ăn được cũng phải đập đổ.

Cuối cùng, ông chồng ngoan ngoãn theo vợ về nhà.

Đó là cô vợ Hồ Nam.

Sau một đêm mất ngủ, cô vợ trở dậy xuống bếp. Ngày thường chỉ ăn hai bát mì và một cái bánh nướng. Hôm nay làm nửa cân mì thêm mười chiếc bánh nướng, loáng một cái đã hết sạch.

Ăn xong, cô vợ xoa cái bụng tròn vo, tới bên giường khóc lóc: Giời ơi, tôi làm sao sống được bây giờ?...

Ông chồng vốn không muốn ly dị dù ngoại tình, nhưng nửa năm sau không thể chịu đựng được, đành xin ly hôn. Lý do là cô vợ ngày càng béo như lợn...

Đó là cô vợ Sơn Tây.

Sau một đêm mất ngủ, cô vợ khóc quay về nhà mẹ đẻ, kể hết chuyện cho em trai. Em trai đi gọi ngay ông anh nhà bà cô, thẳng em nhà ông chú.

Một đám tay gậy thừng đón đường ông chồng về nhà.

Ông chồng vác gương mặt sừng bầm tới tòa án xin ly hôn. Sau khi hòa giải không có kết quả, tòa án thuận tình cho ly hôn. Tài sản chia đều hai bên, riêng cô vợ phải chịu bồi thường toàn bộ viện phí chữa trị vết thương cho ông chồng.

Đó là cô vợ Tây Bắc.

Sau một đêm mất ngủ, cô vợ tới kêu than khóc lóc ở cơ quan ông chồng, kể toạc chuyện quan hệ giữa chồng với con đồng nghiệp “hồ ly tinh” xinh đẹp trẻ trung. Cơ quan không thể không xen vào giải quyết.

Kết quả, ông chồng ly dị, một tuần sau lấy ngay cô bạn đồng nghiệp.

Đó là cô vợ Sơn Đông.

Sau một đêm mất ngủ, cô vợ lấy sổ hộ khẩu, giấy đăng ký kết hôn, giấy sở hữu nhà, sổ tiết kiệm...giấu hết đi và cắt hết toàn bộ kinh tế của chồng.

Rồi dương dương đắc ý nói với chồng: Để xem ông lấy gì nuôi con hồ ly tinh đó...Tôi cũng không ly dị đâu. Cho ông chết!

Đó là...cô vợ của tôi.

Nhưng tôi không hề dùng chiêu nào trong đó. Không có tác dụng đâu. Một người đàn ông, nếu quan tâm tới bạn, anh ta sẽ tự nhiên quay về. Nếu anh ấy thay đổi lòng dạ, ắt đã suy tính kỹ. Bạn có thể lôi lại được chẳng? Chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi, đừng ép anh ta phải bỏ chạy khi còn đang ngần ngừ. Trừ phi bạn không cần anh ta nữa. Mà nếu đã không cần nữa, bạn việc gì phải lăm ăm lên? Bạn cứ bỏ đi đàng hoàng và nhẹ nhõm là được.

Vì thế có thể nói, phụ nữ đều là kẻ yếu đuối. Tôi cho rằng đàn ông và đàn bà về cơ bản không thể nào đạt được sự bình đẳng thực sự. Từ sau xã hội mẫu hệ, thế giới này là của đàn ông. Đã có biết bao nhiêu câu chuyện tình yêu giữa anh hùng và mỹ nhân. Rốt cục đều là đàn ông chinh phục thế giới, phụ nữ dựa vào chinh phục đàn ông để chinh phục thế giới. Tự mình an ủi thôi. Lịch sử mấy nghìn năm của loài người và kết cấu tự nhiên chính là như vậy. Có tức giận cũng chẳng ích gì. Các bạn đọc nữ có thể trách móc tôi yếu hèn, nhưng nào có cách gì. Tôi cứ nghĩ

như vậy. Nhiều năm qua, tôi đã đọc rất nhiều sách nên sớm thông suốt rồi.

Làm một phép so sánh thực tế: Chồng ngoại tình bị vợ phát hiện, nói: Xin lỗi, hãy tha thứ cho anh, sẽ không có lần sau. Nhưng phụ nữ có thể như vậy chẳng? Nếu vợ ngoại tình, bị chồng phát hiện, người vợ cũng nói như vậy, ông chồng liệu có tha thứ chẳng? Có lẽ trong cuộc sống thực tế không thể đi điều tra được. Nhưng tôi tin rằng số lượng người vợ tha thứ cho chồng nhiều hơn số lượng người chồng tha thứ cho vợ gấp nhiều lần.

Hai ngày nay, Clinton tới Trung Quốc, thuyết trình về vấn đề HIV ở đại học Thanh Hoa. Nhớ lại năm ông bị xì căng đan ồn ã với Lewinsky. Nếu đổi lại, bà Hilary đi lạc đường như vậy, tình hình sẽ ra sao? Liệu Clinton có thể tha thứ? Chắc chắn rằng sẽ nhiều lời đàm tiếu hơn nữa, không khoan dung ưu ái như đối với Clinton.

Cổ xưa có câu “traoi tài gái sắc”, nghe đã thấy không bình đẳng. Tài có thể tăng dần cùng với năm tháng, nhưng phụ nữ khi đã già làm sao có thể vượt qua được các cô gái trẻ trung? BẠN cứ vào các trường đại học mà xem. Các nữ sinh không quần áo hàng hiệu hay đồ dưỡng da, mỹ phẩm đắt tiền gì, chỉ cần dựa vào vẻ trẻ trung, vào tuổi thanh xuân đã đủ giết chết đám phụ nữ trung niên chúng tôi. Làm sao mà so sánh được?

Phụ nữ như bông hoa, nhưng đó là một bông hoa nở suốt một mùa, ba mươi tuổi là bắt đầu xuống dốc rồi. Đàn ông tam thập nhi lập, sức quyến rũ mới bắt đầu bùng lên, trưởng thành và chín chắn, có địa vị, có thực lực. Qua mười mấy năm phấn đấu, anh ấy mới có được một khoảng trời riêng như ngày nay. Tìm được một người đàn ông như vậy, chẳng phải bạn không thấy như đang ngồi hưởng phúc sao? Trong chốc lát tiết kiệm được lịch sử đấu tranh gian khó suốt 10 năm. Tôi cũng có thể lý giải được tại sao phụ nữ muốn làm vợ hai cho các ông chủ giàu có.

Nào, chúng ta đặt giả thiết không cần dựa vào đàn ông, tự mình độc lập khai phá mảnh trời riêng. Những phụ nữ như vậy phải rất dũng cảm, đáng để chúng ta tôn trọng và khâm phục. Nhưng liệu họ có hạnh phúc không? Rất có thể họ sẽ mạnh mẽ, thắng được thế giới nhưng lại đánh mất gia đình. Tất nhiên có ngoại lệ. Có những lý giải khác nhau về giá trị quan niệm con người, về cuộc sống và hạnh phúc. Chúng ta chỉ nói đến tình hình nói chung. Cuối cùng, phụ nữ chúng ta thành công nhưng không hạnh phúc. Những người đàn ông mạnh mẽ hơn bạn, tôn trọng bạn nhưng không thể cưới bạn về làm vợ, còn những người kém cỏi hơn lại “không dám dũa mốc chòi mâm son”. Nhưng ví dụ như vậy trong cuộc sống có rất nhiều.

Những người phụ nữ bình thường như chúng tôi phải tìm mẫu đàn ông ra sao? Tôi không dám nói những người đàn ông xuất sắc, chỉ cần có chút thành công là được. Phần lớn đàn ông đều mắc bệnh “trêu hoa ghẹo nguyệt”. Nhưng nếu tìm một người chân chất, thì dù tin tưởng được nhưng không cam tâm. Phụ nữ như đang đánh bạc giữa được và mất, thua và thắng.

Quay lại chuyện của tôi. Phải công nhận rằng chồng tôi là một người đàn ông rất xuất sắc, chí ít cũng là một người thành công và có tiền. Khi cưới anh ấy, tôi đã có tư tưởng chuẩn bị. Sau đó khi cảm thấy anh ấy đã ngoại tình, tôi cũng không làm ầm lên. Mà làm ầm cũng có giải quyết được gì đâu. Tôi chỉ nhắc nhở anh ấy rằng: Tôi là vợ anh, đây là nhà anh. Nếu tôi có làm gì chưa đúng, xin cứ nói thẳng. Nếu chúng tôi không còn hợp nhau, nếu anh ấy không yêu tôi nữa, cũng không cố làm gì.

Tôi biết vào cái tuổi và địa vị của anh ấy không thể hoàn toàn không có những chuyện đó. Có rất nhiều nơi hấp dẫn đàn ông. Tôi tha thứ cho anh ấy những trò a dua đó. Tuổi tác ngày một tăng, trái tim cũng vị tha hơn, nhưng anh ấy không thể cứ làm loạn mãi như thế được. Tôi cũng có giới hạn, nguyên tắc và nhân cách của tôi. Rời bỏ anh ấy, tôi vẫn hoàn toàn sống được. Những điều đó, tôi cũng để anh ấy hiểu rõ.

Tình yêu, hôn nhân và gia đình là một tổ hợp phức tạp. Một người phụ nữ cần phải lèo lái những thứ này, bảo đảm quyền lợi và hạnh phúc của mình. Đồng thời cũng cần có một trí tuệ và nghệ thuật nhất định, cần có phương pháp và thủ đoạn khi thả khi bắt. Nếu chỉ có nhan sắc và tình si cũng không đủ.

Còn có một điểm nữa cũng rất quan trọng, là trong tình yêu của người phụ nữ cũng phải có tình mẫu tử. Người đàn ông như một đứa trẻ, thích nịnh nọt, dễ dàng. Hãy nghĩ thử xem, con trai bạn khi ra ngoài chơi nghịch ngợm lấy trộm trứng gà, bạn phải dạy dỗ nó. Nhưng nếu chỉ biết la mắng và đánh đập, chưa chắc đã thu được hiệu quả tốt nhất. Nếu bạn thương nó, bạn có thể còn mua 10 bao dung cho nó rất nhiều, cho nó chơi thêm một lúc nhưng phải về nhà đúng giờ.

Ví dụ này có thể chưa thật chính xác, có rất nhiều thứ bất đắc dĩ và tự an ủi của phái yếu. Nếu bạn có cách khác hay hơn, xin kể cho tôi biết.

Giờ đây, tôi sắp xếp cuộc sống rất tốt. Tuy không đi làm, nhưng tôi không ngừng bồi dưỡng mình bằng cách đọc sách, chơi đàn, tập aerobic, giữ vững sự bình tâm và sự độc lập. Tất nhiên cũng gắng hết sức giữ nhan sắc, thân hình, sức quyến rũ của bản thân. Ngộ nhớ một ngày nào đó, chúng tôi không còn tiếp tục chung sống, tôi tin rằng mình đủ bình tĩnh để bước lại xã hội.

CÂU CHUYỆN THỨ BẢY

CHỈ CÓ TÌNH YÊU, CUỘC SỐNG MỚI CÓ ĐIỂM TỰA

(Tự thuật của Hạnh Viên, 29 tuổi, nữ, Phó phòng nhân sự một công ty ở Bắc Kinh)

Nhiều bạn cho rằng thời nay khó tìm được bạn tri âm với người khác giới. Còn tôi lại khâm phục tình bạn thưở xa xưa giữa những người khác giới. Những kẻ khác giới do bị quyến rũ về

giới tính, rất dễ phát triển từ bạn bè thành tình yêu. Nếu bị đối phương từ chối, người kia có thể sẽ chia tay hoặc sinh thù hận.

Trước tiên bạn cần phải hiểu rằng, nhan sắc là thứ yếu, tình cảm là thứ cao quý và quan trọng nhất của loài người. Bạn xuất sắc không có nghĩa là tất cả mọi người đều thích bạn. Tất nhiên nếu cả hai phía cùng yêu quý, tôn trọng nhau, hoàn toàn có thể đi tới tình yêu. Cũng có trường hợp cả hai đều xuất sắc, nhưng không nhất định có kết quả vì đối phương không thuộc típ người mà bạn yêu thích hoặc thích hợp sống chung. Vì thế trong tình huống này, nếu tình bạn đang tốt đẹp, tại sao lại không thể phát triển bạn tri âm? Nói một cách khách quan rằng, số lượng người chỉ yêu một người trong suốt cuộc đời là rất hiếm hoi. Chuyện này thật hư ra sao chỉ có mình đương sự hiểu rõ, nhưng thường không chịu nói ra. Nhưng tuyệt đối cũng không vì thế mà đi “cặp” phứa với ai đó. Kiểu yêu đương vội vã “rồ rá cặp lại” này cũng giống như bông hoa mùa xuân, đẹp rực rỡ, nở rộ nhưng tàn cũng rất nhanh. Vui sướng nhất thời cũng có thể để lại vết đau mãi mãi. Quan hệ bạn tình rất nhạy cảm, vì khoảng cách hai bên quá gần nên dễ mất đi cái đẹp mong manh. Trông con mắt các cô ấy như vẫn còn đọng lại một hạt cát chưa giữ sạch, thật mệt mỏi!

Tôi thấy mình chính là “kẻ thứ tư” như mọi người thường nói. Tôi cũng có một “kẻ thứ tư” – Minh, nhưng chúng tôi không hẳn là bạn tình, mà là “anh em”.

Trước khi mọi người đều khen chúng tôi là đôi thiên đồng ngọc nữ trời sinh. Bố mẹ hai bên cũng đều ngầm ngầm ủng hộ. Chúng tôi hoàn toàn có thể yêu nhau, nhưng rồi cả hai cứ như hai đầu dây bị kéo căng ra, không bên nào chịu bên nào. Cuối cùng mỗi người đều có gia đình riêng.

Chúng tôi có cảm giác như “anh em”, như “người nhà”. Tôi biết chắc chắn anh ấy không phải là người đàn ông mà tôi chỉ cần “một túp lều tranh”, hai trái tim vàng” cũng nguyện chung sống suốt đời. Nhưng cứ có chuyện gì buồn bực, tôi lại muốn kể cho anh ấy. Với anh ấy, tôi luôn cảm thấy thoải mái, không cần nghĩ ngợi.

Cuộc hôn nhân của tôi không có gì sai lầm, cũng không có gì bất hạnh. Chồng ôi là người do tôi tự lựa chọn, tự theo đuổi. Tôi cho rằng trên thế gian này không có người đàn ông nào cao tới mức không thể với tới. Với phụ nữ cũng vậy. cũng như không có ngọn núi nào cao tới mức không thể leo lên được. Chỉ có trái tim sợ hãi, không dám chinh phục đối phương mới làm kẻ thù lớn nhất. Chồng tôi là người có tài, làm giám đốc kinh doanh cho một hãng xe hơi. Tôi kiêu hãnh về anh ấy. Đó là người đàn ông mà tôi chinh phục được.

Nhưng anh ấy quá bận rộn. Thời gian gần gũi nhau rất ít, thậm chí cũng không thể thường xuyên gọi điện thoại. Vì lúc thì anh ấy đang họp, lúc lại đang trên đường lái xe hoặc ở ngoài vùng phủ sóng. Khi anh ấy có thời gian gọi cho tôi thì tôi hoặc đã ngủ hoặc đi dạo loành quanh trên phố không mục đích. Không bao giờ chồng tôi có thể chia sẻ với tôi.

Vì thế rất tự nhiên tôi nghĩ tới Minh. Nguyên do cũng chỉ vì đã quá thân thiết từ nhỏ. Với Minh, tôi luôn có quyền phát ngôn, còn anh ấy rất vui vẻ thi hành các mệnh lệnh của tôi. Có lẽ vì cả hai chúng tôi đều không có con cái nên vẫn còn trẻ trung, vô lo, không thay đổi mấy so với thời đi học.

Minh vẫn tiếp tục sùng bái tôi như trước, nói rằng tôi là người phụ nữ có khí chất nhất mà anh từng gặp. Lời của anh, tôi không coi là thật nhưng rất thích nghe. Về mặt tinh thần, tôi như người chị gái chi phối anh ấy. Về mặt hành động, anh ấy như một ông anh bảo vệ tôi. Vì thế chúng tôi đi vào quan hệ “kẻ thứ tư” rất tự nhiên, trở thành hồng nhan tri kỉ. Nhưng cũng chỉ dừng ở đó vì không ai muốn phá vỡ gia đình ai. Trái lại còn giúp nhau hóa giải những mâu thuẫn gia đình đối phương, đều cố gắng nói tốt cho đối phương, hạ thấp mình, giống hệt kiểu thương lượng, bao bọc giữa anh em.

Nhưng nếu nói coi nhau như anh em thật cũng không đúng. Tôi vẫn thích nghe một người khác giới nhận xét về mình, dù là lời nịnh nọt hay phê bình. Nhưng dù khen ngợi hay chê trách tôi, anh ấy đều nói: Vì sao chúng ta không đi đến tận cùng của nhau? Thực ra ngay từ lúc đầu, chỉ cần một câu nói của em, anh có thể đưa em về với anh hoặc anh chuyển đến sống với em.

Nhưng chúng tôi đều biết đó không phải là vấn đề. Thậm chí có lúc chồng tôi không có nhà, tôi giữ anh ở lại qua đêm nhưng chỉ trò chuyện tâm sự. Tôi không cần gài cửa phòng, anh ấy cũng không bao giờ gõ cửa. Có lúc tôi còn đùa, trêu rằng: Cứ đem chúng ta nhốt cùng một phòng suốt nửa tháng cũng chẳng xảy ra chuyện gì.

Anh đáp, thực ra cũng không phải thế, nhưng anh trân trọng sự tin tưởng của em đối với anh. Và anh e ngại nếu xảy ra chuyện đó, chúng tôi không còn tâm sự tự nhiên được do tính chất quan hệ lúc đó sẽ hoàn toàn thay đổi. Có lúc anh ấy nói như một ông cụ vậy.

Nhưng tôi không tin, cứ hỏi vặn: Lẽ nào em không có sức hút? Anh ấy liền giả vờ làm bộ mặt chó sói dọa tôi. Anh ấy cũng không coi câu nói đó của tôi là thật. Thật kỳ lạ, làm sao anh ấy có thể phân biệt được câu nào của tôi là câu đùa, câu nào là câu nói thật. Một lần, tôi gặp chuyện buồn bực, Minh đang đi công tác xa, vội vã đi suốt đêm trở về. Anh đưa tôi đi ăn, nghĩ mọi cách giúp tôi vui vẻ, dốc hết kho tiêu lâm mà anh biết. Anh là một chàng trai tốt.

Có lúc khi chồng đi công tác, tôi ở nhà một mình, buổi tối cũng nhớ Minh, cũng nghĩ tới chuyện kia, tưởng tượng ra khi chúng tôi ở bên nhau sẽ xảy ra chuyện gì. Không biết Minh có nghĩ như tôi không. Tôi không thể hỏi anh ấy. Nhưng tôi nghĩ, chắc chắn cũng có nghĩ. Nhưng đối với chúng tôi, còn có một tình cảm khác bao trùm lên, chúng tôi đều không chế được bản thân. Tôi luôn là người có thể kiềm chế được tình dục rất giỏi, nếu không làm sao chồng tôi yên tâm được.

Có lúc tôi cảm thấy phải chăng ông trời đối với tôi quá tốt? Ông đã ban cho tôi một người chồng khiến người đời phải ganh tị, lại cho tôi một anh Minh luôn quan tâm, bao bọc tôi. Nhờ họ, tôi cảm thấy tự tin. Có lúc, tôi thấy không công bằng với Minh. Nhưng anh ấy nói không đòi hỏi gì, chỉ cần trò chuyện với tôi đã thấy rất sung sướng và luôn mong tôi vui vẻ.

Có lẽ kiếp trước anh đã nợ tôi nên giờ đây luôn lo lắng cho tôi. Anh nói rằng khi ở bên tôi, anh ấy tin vào câu thơ của Tịnh Mộ Dung: “Trên thế gian có một kiểu tình yêu tươi đẹp, tuyệt đối không oán hận”.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến tôi cần anh. Tình yêu là thuốc phiện tinh thần của phụ

nữ. Nếu không có tình yêu, họ không thể sống được. Ngày nào họ cũng cần ăn chén cơm tình yêu, không bỏ bữa nào. Và Minh đã giúp cho đôi tai tôi ăn no những bát cơm tình yêu đó. Dù biết đó chỉ là những hư ảo, nhưng tôi vẫn rất cần chúng. Tôi thích Minh nhưng đó không phải là tình cảm nam nữ đơn thuần. Tôi cũng rất thực tế vì biết yêu sự nghiệp thành công hiện nay, yêu gia đình đang được người đời ngưỡng mộ, yêu cuộc sống vui vẻ hiện nay. Tôi biết Minh không thể cho tôi những thứ khác. Câu nói của nhà văn Lỗ Tấn rất đúng: “Vì cuộc sống, tình yêu mới có điểm tựa.”

Do hai gia đình vẫn qua lại với nhau, hai chúng tôi lại là bạn thanh mai trúc mã nên chồng tôi không quan trọng hóa chuyện giữa tôi và Minh. Nhưng vợ Minh lại rất nhạy cảm. Vì thế tôi không bao giờ gọi điện tới nhà anh ấy. Minh là một người đàn ông rất có trách nhiệm với gia đình. Vợ anh không đẹp, lại bị vết rỗ thủy đậu, nhưng anh luôn khen cô là vợ hiền, tuy tình cảm hai bên không bốc lửa nhưng tuyệt đối là một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Lúc đó tôi thấy khó chịu, phải chăng anh cũng từng nói những lời tán tụng tôi như với vợ mình?

Tôi nghĩ nếu chồng mình có thể dịu dàng, luôn quan tâm và bảo vệ tôi như Minh, có lẽ tôi không nghĩ nhiều như vậy? Nhưng cũng có lúc tôi thực sự thấy mình yêu anh ấy. Dù gặp chuyện gì, người đầu tiên mà tôi nhớ tới cũng là anh ấy. Tôi thích được ngắm nhìn cảm giác vội vã sốt ruột của anh ấy khi vừa tới, cũng giống như tôi chuẩn bị đến gặp anh. Có lẽ những thiếu hụt của chồng tôi đã được Minh bù đắp nên tôi mới luôn được vui sướng và yêu đời. Dù sao quan hệ giữa tôi và Minh vẫn rất trong sáng. Tình cảm cũng cần có sự tuần hoàn của lương tâm. Nói một cách khác, chúng tôi chỉ dừng lại ở mức ngoại tình tư tưởng. Mà cái đó lại vô hại.

CÂU CHUYỆN THỨ TÁM

LÀM ĐÀN ÔNG THẬT MỆT

(Tự thuật của Chúc Thanh, đại diện một công ty nước ngoài tại Bắc Kinh, nam, 38 tuổi)

Các quán bar đang thịnh hành một trò chơi có tên “Dũng cảm”, có lẽ xuất xứ từ Mỹ. Tức là một nhóm thi may rủi, kẻ nào thua phải làm theo sắp xếp của người khác. Có thể phải làm một số hành động kinh thiên động địa hoặc phải kể thật một số bí mật nào đó. Thế ngộ nhờ người khác đoán ra được thì sao? Phần lớn đàn ông đều có thể làm nhưng không thể nói, dù đánh chết cũng không nói.

Tôi sẽ kể cho các bạn nghe những trải nghiệm tình ái của tôi. Tất nhiên không tính mỗi tình

với vợ, vì như vậy quá bình thường, chắc chẳng ai có hứng thú. Hơn nữa chuyện xảy ra đã lâu, tôi cũng quên nhiều. Tôi sẽ kể một chuyện gần nhất.

Tôi là một Hoa kiều, tốt nghiệp thạc sĩ một trường đại học danh tiếng ở Mỹ. Lấy vợ ở bên đó, cũng là một Hoa kiều, học kế toán.

Lúc đó tôi không gặp may, tốt nghiệp xong vẫn không tìm được việc làm, có lúc phải đi rửa bát thuê trong nhà hàng. Tôi quen vợ tôi trong hoàn cảnh đó. Lưu học sinh đến từ đại lục không thể chịu đựng nổi cô độc. Chẳng mấy chốc hai đứa dọn về sống chung, coi như bạn cùng phòng. Thực ra chúng tôi chưa có một tình yêu sâu đậm, chỉ là sự an ủi, giúp đỡ lẫn nhau nơi đất khách quê người.

Có lẽ đàn ông sau khi kết hôn trở nên thành thật hơn. Vận số của tôi cũng dần tốt lên, tìm được việc làm ở một công ty lớn xuyên quốc gia. Người sáng lập đầu tiên là một người Do Thái quốc tịch Đức, chuyên sản xuất máy móc cơ khí khoáng sản loại hình lớn. Sản phẩm của chúng tôi được bán rộng rãi khắp mọi miền thế giới.

Chuyên ngành tôi theo học cũng liên quan tới các sản phẩm cơ khí, vì thế tôi hòa nhập rất nhanh. Công ty muốn mở rộng thị trường vào Trung Quốc, thời cơ của tôi đã tới. Tôi được phân làm đại diện kinh doanh cho công ty ở Bắc Kinh. Sếp của tôi là một người Mỹ có tên John Hanson.

Vợ cũng theo tôi về nước. Mới sinh nên cô ấy ở nhà trông con. Công ty thuê cho chúng tôi một căn hộ cao cấp. Lương của tôi rất cao, ngoài lương ra còn có các khoản khác, thừa sức nuôi gia đình. Sản phẩm của công ty tiêu thụ rất tốt. Tuy giá cả hơi mắc nhưng tính năng rất cao, là tiêu chí của sự thăng cấp ngành sản xuất khoáng sản. Sau khi tôi về nước, thị trường nhanh chóng được mở. Công ty bán được vô số sản phẩm. Tôi cũng kiếm được vô số tiền hoa hồng. Nếu căn cứ theo tiêu chuẩn của Trung Quốc thì tôi cũng trở thành một người giàu có.

Trong mấy năm qua, vợ tôi thay đổi rất nhiều. Theo cách nói của cô ấy thì một là hoàn toàn có thể ở nhà làm một bà nội trợ. Ngày nào cũng đi làm đẹp ở thẩm mỹ viện, đi bát phố, chăm sóc tôi và con. Hai là khi con lớn thì cố thể tìm việc làm, bắt đầu lại sự nghiệp của mình. Nhưng với hai cách sống đó, cô đều không thể hạ quyết tâm nổi. Tức là vừa không cam tâm ở nhà chơi rong hoàn toàn, nhưng cũng không muốn lao đi kiếm việc, giành giật ganh đua với đời. Thế là lúc thì cô quyết định thế này, lúc lại thế khác, làm gì cũng không tập trung. Khi con còn nhỏ, mọi thứ vẫn còn chưa lộ rõ. Toàn bộ tinh thần và sức lực của cô ấy đều dồn vào đứa trẻ. Nhưng khi con đi học mẫu giáo, cô lại trở thành một kẻ nhàn cư vì bất tiện, thói xấu cũ lại bùng lên. Suốt ngày sống trong phim truyền hình của Nhật, Hàn Quốc, trong những cuốn tiểu thuyết tình ái, lại còn lao vào mạt chược, lê la hết nhà này sang nhà khác. Lúc đầu tôi không muốn nói, ngại cô ấy hiểu lầm rằng tôi vừa đắc ý đã quên hết những ngày khốn khó. Sau đó tôi phát hiện ra có nói cũng không thể thay đổi được.

Trong thời kỳ này, ưu thế được tận hưởng cả hai nền văn hóa Đông Tây của tôi dần hiện rõ. Thành tích nghiệp vụ và vị trí trong công ty cũng không ngừng tăng cao. Cuối cùng ông sếp Hanson về Mỹ, để tôi thay vị trí ông ấy, cai quản mười mấy nhân viên.

Không biết bạn có cảm giác như thế này không: có lúc dường như là con người đang lập nghiệp nhưng thực ra sự nghiệp lại đang “làm” người, đang nhào nặn con người. Nó có thể khai thác được những năng lực còn tiềm ẩn của một con người mà chính bản thân anh ta cũng không biết, và càng làm lại càng biết làm. Sau khi làm xong, con người bạn như thay đổi. Nếu một người không làm gì, tinh thần và khí chất của anh ta sẽ mất hết, tất nhiên có thể anh ta không nhận thấy.

Tôi và vợ tôi vô tình đã bị rơi vào hai thái cực khác nhau.

Nếu không có con, có lẽ tôi đã bỏ cô ấy từ lâu.

Nếu không có con, có lẽ tôi chẳng phải nhịn nhục như vậy.

Chẳng phải những người từng có con đều biết rằng, mọi hành vi của bố mẹ đều nằm trong mắt con cái sao? Chúng sẽ bắt chước học theo người lớn. Nhưng giống như vợ tôi thì con tôi có thể học được điều gì? Đến con gái ngày nay cũng không còn chậm chạp lù đù được nữa, huống hồ con chúng tôi là con trai.

May mà con tôi lại giống tôi, rất nhanh nhẹn, dũng cảm, dám nghĩ dám làm. Có lần nó lấy bút màu nước vẽ lung tung lên tường và đồ vật trong nhà. Vợ tôi mắng, nó không nghe nên đánh nó mấy cái. Thằng bé mở cửa chạy ra ngoài, chớp mắt đã không thấy đâu. Chúng tôi sống trong một tòa nhà rất lớn, thang máy liên tục chạy không ngừng. Thằng bé chỉ có thể đi bằng thang máy xuống.

Vợ tôi đuổi theo nhưng không thấy bóng nó đâu, vội vã gọi cho tôi. Khi chúng tôi tìm khắp nơi ở tầng một. Khi kiệt sức lê về nhà đã thấy cu cậu vừa ăn vừa xem ti vi. Thì ra nó ngồi trong một thang máy khác, chỉ lên lên xuống xuống mấy tầng rồi về nhà ngay. Nó còn buông một câu khiến chúng tôi rất kinh ngạc: “Bên ngoài lắm xe thế, con ra đó làm gì? Chẳng chịu động não gì cả”. Khẩu khí của nó hoàn toàn giống hết cách chúng tôi vẫn nói với nó hàng ngày.

Nó chỉ có năm tuổi, đã có chủ kiến riêng như vậy, thật đúng là thần thoại.

Từ đó về sau, tôi không cho phép vợ mắng con bừa bãi, phải đối xử với nó như người lớn. Nó muốn vẽ ở đâu thì vẽ rồi cô bảo mẫu sẽ có trách nhiệm lau sạch bằng thứ dung dịch rửa nhà cao cấp. Cùng lắm thì không cần lau nữa. Vợ tôi nói tôi bắt chước người Mỹ, để con hư, nếu cứ tiếp tục như vậy không biết lớn lên thành giống gì. Tôi nói, em đừng lo, từng sống ở Mỹ, em thấy người Mỹ hạn chế trẻ em chơi đùa bao giờ không? Chẳng lẽ chúng lớn lên đều lão toét hết cả?

Vợ tôi bất mãn, cho rằng trong ngôi nhà này, càng ngày cô càng không còn quan trọng nữa. Tôi nói đó là tự em thấy vậy, đừng để người khác xem thường mình. Tôi thấy cô ấy hoàn toàn khác so với hồi sống bươn chải bên Mỹ, không khỏi thở dài. Phụ nữ sau khi lấy chồng đều trở nên đáng ghét như vậy sao?

Tôi đã từng coi cơ thể cô ấy như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời. Nhưng giờ đây tôi đã chán ghét cùng cô ấy sinh hoạt vợ chồng vì không còn chút hưng phấn tình dục.

Suốt một thời gian dài, tôi không hề nhìn ngắm bất kỳ một phụ nữ nào, chỉ chuyên tâm làm việc. Vợ tôi cũng chưa từng hỏi chuyện công chuyện tư của tôi, cũng hiếm khi trò chuyện trên giường. Về chuyện ân ái, cô ấy luôn bị động. Khi tôi cho, cô ấy không từ chối. Nhưng khi tôi không cho, cô ấy cũng không đòi hỏi.

Đàn ông kiếm được tiền, chí ít cũng có hai điểm lợi. Một là có thể nói năng trước mặt vợ. Tôi thường không về nhà ban đêm, lấy cớ tiếp đãi khách. Mỗi lần không về, tôi cũng không cho rằng cần phải giải thích cho cô ấy hiểu. Hai là về mặt tình dục có rất nhiều thứ khác thay thế. Với mức thu nhập, địa vị xã hội và tấm thẻ xanh của tôi, phải nói rằng rất có sức hấp dẫn rất nhiều phụ nữ. Tuy nhiên như vậy không công bằng đối với vợ tôi, nhưng ai bảo cô ấy không có chút ý chí tiến thủ?

Mấy năm qua do nhu cầu tiếp đãi, giao lưu với các cơ quan, tôi thường xuyên ra vào một số khu vực giải trí và dần dần quen với lối sống đó. Tôi không phải là người ham hố nhưng những chuyện như vậy đã có lần một sẽ có lần hai. Lúc mới bắt đầu, tôi phát hiện thấy nếu không dùng cách đó sẽ rất khó hòa hợp với khách hàng. Sau đó quả thực tôi cũng có nhu cầu. Cùng với việc mở rộng nghiệp vụ công ty, mỗi một hợp đồng động một tí cũng hàng chục triệu, có cái hàng tỷ, áp lực của tôi quá lớn, thường xuyên mất ăn mất ngủ. Thỉnh thoảng thả lỏng một tí quả thực cũng là cách tốt nhất để giảm stress.

Tất nhiên tôi biết rõ hậu quả của những việc đó. Một là phạm pháp, hai là bệnh tật. Cả hai đều không thể đùa. Nhưng tôi thực tình không còn cảm giác gì đối với người bạn đời hợp pháp. Rồi dần dần tôi có tư tưởng tìm người tình.

Cô ấy tên là Đỗ Quyên, làm thư ký trong công ty tôi. Cô vốn là một giáo viên tiểu học, vì chế thu nhập thấp nên mới bỏ ra làm cho doanh nghiệp nước ngoài. Tiếng Anh của cô ấy rất giỏi. Mới đầu cô ấy làm nhân viên tiếp tân, chuyên trực điện thoại. Sau đó tôi thấy cô ấy khá xinh đẹp, lại nhanh nhẹn nên cho làm thư ký riêng.

Trước đây tôi thường đi tiếp khách một mình. Có những chuyện cơ mật, không thể cho nhân viên biết được, cũng không thể đưa đi cùng tới khu ăn chơi được. Khẩu vị của khách hàng quả thực rất lớn. Bạn có mời ăn đồ cao cấp cũng vô dụng, nhưng không mời lại không được. Họ chỉ hoàn toàn hứng thú vào phần giải trí sau khi ăn xong. Ngày nào cũng phải đưa họ đi như vậy, tôi làm sao chịu nổi? Mệt chết đi được. Khi ăn cơm, tôi mang theo Đỗ Quyên, đây là lý do để từ chối. Họ cứ ăn chơi, hóa đơn tôi thanh toán, ăn xong tôi bỏ đi. Khách khứa cười chế nhạo tôi cái tà quy chính, định nhốt bồ trong nhà vàng. Tôi cũng không phủ nhận.

Ăn tối xong cũng thường là mười, mười một giờ. Tôi lái xe đưa Đỗ Quyên đến quán bar. Tuổi cô ấy đặc biệt thích hợp với cuộc sống về đêm, có thể uống, có thể điên rồ, có thể gây âm ỉ. Tới quán bar, cô ấy nói nhiều hơn tôi, tôi chỉ im lặng uống rượu. Đừng có thấy tôi sống ở Mỹ nhiều năm là nhớ nhăng lăm, thực ra rong tôi vẫn rất truyền thống, không thích trêu ghẹo phụ nữ. Trái lại Đỗ Quyên chưa từng xuất ngoại, suốt ngày hỏi nước Mỹ ra sao. Cô cũng không ngại ngừng chuyện trai gái, cứ như đã từng quen rất nhiều đàn ông vậy.

Đỗ Quyên thuộc típ người nhẹ nhàng thanh nhã. Lúc thường ngày ở công ty không thấy cô có gì đặc biệt, nhưng tới những nơi tiếp đãi tiệc tùng này mới nhận thấy cô có nhiều ưu điểm.

Tôi luôn cảm thấy mình rất quen thuộc hình dáng của cô, dù không hiểu tại sao. Ngẫm lại kĩ về những phụ nữ mà tôi đã từng quen và từng có quan hệ, vẫn chưa thấy ai giống cô ấy. Đưa cô ấy đi uống vài lần, chúng tôi đã thấy rất gần gũi. Tôi hết chán việc tiếp khách khứa chỉ vì nghe giọng nói dịu dàng, ấm áp của cô ấy.

Những việc tiếp theo rất tự nhiên. Một hôm tiếp khách quá muộn, tới một rưỡi sáng, tôi đề nghị đi ăn đêm, tới gần ba giờ mới đưa cô về nhà. Rồi tôi đột nhiên như nhớ ra:

“Hay là tìm nơi nào nghỉ. Em ở xa như thế, về đến nhà lên giường đã gần bốn giờ rồi. Đến bảy giờ lại phải dậy đi xe buýt đi làm, mệt lắm”.

Đỗ Quyên nghĩ một lát, thấy có lý nên không từ chối. Vì từ trước tới nay, tôi luôn cư xử dè dặt với cô, tìm một nhà nghỉ chắc cũng không xảy ra chuyện gì.

Tối đó cô uống liên tục. Chỉ khi uống rượu cô mới quên hết mệt mỏi, mới có thể thấy rượu có ý nghĩa, không nghĩ tới hậu quả. Trên xe, cô ấy đã buồn ngủ lắm. Rất khó khăn tôi mới đưa được cô ấy lên khách sạn. Cô ấy không từ chối chung phòng với tôi vì tôi muốn “giúp cô ấy xem có an toàn hay không”.

Vừa vào đến phòng, tôi ôm chầm lấy cô ấy, đẩy xuống giường, hôn. Cô ấy không cự tuyệt. Khi giúp cô ấy cởi đồ, có hơi chống cự một chút nhưng khi đã cởi ra rồi, có hồi hận cũng không kịp.

Tôi đã đoán đúng cô ấy không kêu la, chỉ tới lúc quan trọng nhất có hơi mạnh mẽ. Nhưng khi phát hiện cô vẫn còn trinh trắng, tôi không khỏi day dứt và vui sướng. Ngoài vợ tôi, cô là gái đồng trinh thứ hai mà tôi gặp.

Đỗ Quyên nhận thức được việc đã đánh mất sự trinh trắng mà cô gìn giữ suốt hơn hai chục năm qua, không khỏi đau đớn, khóc lóc. Sau đó cũng giống như phần lớn các cô gái trinh khác, cô cho rằng, tôi đã nhìn thấy thân hình của cô ấy, thì chỉ biết theo tôi mà thôi.

Tôi kêu cô xin nghỉ việc cơ quan, thuê cho cô một căn hộ làm “tổ ấm tình yêu”. Hàng ngày đi làm về tôi vội vã lao tới “căn nhà nhỏ”. Hai người cùng ăn cơm, đi chơi, chơi chán lại quay về sống “tháng trăng mật”. Tới tận nửa đêm, tôi mới quay về “nhà lớn” ngủ một mạch tới hôm sau.

Cứ vậy nửa năm đã trôi qua, cơ thể tôi không chịu nổi nữa. Phải đổi thành mỗi tuần tới nhà Đỗ Quyên ba lần, rồi thành hai lần, rồi một lần. Thời gian đã lâu, tôi không thấy hưng phấn thêm. Nói thật, tôi chăm sóc yêu chiều cô ấy chủ yếu vì mình. Nhưng tôi thích cảm giác ấm áp đó. Có lúc tôi nghĩ, tôi đối xử với Đỗ Quyên khoan dung như đối với con gái vậy.

Về phía Đỗ Quyên, cũng giống như kẻ thứ ba đang yêu, cô oán trách tôi quay về “một căn nhà khác”, ngủ trên giường với “một phụ nữ” khác, trách móc tôi không thể thường xuyên tới chăm sóc cô ấy. Cho đến một ngày, cô ấy đưa ra một yêu cầu bất ngờ. Cần danh chính ngôn thuận.

Tôi không hiểu, tại sao phụ nữ lại coi trọng cái danh phận rỗng tuếch như một tờ phiếu vậy. Tôi đã có dự kiến riêng. Trước hết tôi không định ly dị vợ vì còn con nhỏ. Mặt khác tình cảm của tôi đối với Đỗ Quyên là chân thực. Tôi tuyệt đối yêu cô ấy.

Tôi hỏi, phải chăng em thấy căn hộ này quá nhỏ. Nếu thế, anh có thể mua cho em một biệt thự mang tên em. Ngay cả sinh con cũng không thành vấn đề. Bây giờ đã có rất nhiều cách. Tóm lại yêu cầu gì cũng được, ngoại trừ ép tôi ly hôn.

Lúc đó trong mắt cô ấy, tôi nhất định là một kẻ lạnh lùng, vô tình. Cô ấy khóc như mưa. Nhìn vẻ đáng thương đó, tôi rất đau lòng, vội an ủi: Em xem vợ anh tuy có danh chính ngôn thuận thật nhưng anh đối với cô ấy ra sao? Một người thông minh như em lẽ nào không hiểu rõ điều đó?

Đỗ Quyên đáp, đương nhiên là em biết hôn nhân không phải là vật bảo chứng của tình yêu. Nếu cứ nói theo cách của anh, đó chỉ là một tờ giấy, một tờ giấy dán ảnh của hai người. Nhưng vợ anh dù sao cũng có tờ giấy đó, còn em thì không. Nếu vợ anh giờ đây đã không còn giữ anh được, thì em sau này lại càng không thể giữ anh được.

Không giữ được thì không giữ được. tôi cũng có giữ được các bà đâu. Tôi chỉ biết “kéo dài thời gian”, hy vọng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành vô sự.

Suốt hai tuần, tôi không đến nhà Đỗ Quyên.

Không ngờ mọi chuyện lại bị hỏng vì thằng em vợ. Nó làm việc cùng công ty với tôi. Tôi vốn không cho phép họ hàng cùng làm chung, kể cả vợ. Sau khi về nước, vợ tôi rất nhiều lần đề nghị sắp xếp việc cho nó, tôi vẫn không đáp ứng. Lần này có lẽ cảm thấy ân hận với vợ về chuyện của Đỗ Quyên nên khi cô ấy vừa nhắc lại chuyện xin việc, tôi đã nhận lời. Tiếng Anh của nó kém, đành xếp vào việc quản lý hành chính.

Hai tuần liền không thấy tôi tới. Đỗ Quyên đích thân tới công ty tìm Cô quen chân đi thẳng vào phòng làm việc của tôi, chưa nói được mấy câu đã làm ầm lên. Thằng em vợ hiểu ngay mọi chuyện.

Tất nhiên nó đứng về phía chị gái. Vì thế cả nhà bên ngoại tập hợp thành trận chiến, liên kết gây sức ép với tôi. Vợ tôi không làm ầm ĩ gì cả. Nếu cô ấy lồng lên, chắc ly dị quách cho xong. Nhưng cô ấy lại không có phản ứng gì nên tôi rất khó xử.

Chuyện trăng hoa này tôi vốn dự định âm thầm tiếp diễn. Cho đến một ngày không thể che giấu được nữa vẫn không định ly hôn. Như vậy chỉ khổ cho Đỗ Quyên bị thiệt thòi.

Rất nhanh chóng tôi đã đầu hàng vợ và gia đình bên ngoại, hứa sẽ chia tay với Đỗ Quyên, sau này quyết không tái phạm. Đồng thời tôi bí mật làm thủ tục cho Đỗ Quyên sang Mỹ du học. Mở ra một chân trời mới, không chừng lúc đó cô ấy lại không thích tôi nữa. Tình thế trước mắt không khỏi khiến tôi phải vội vã ép cô ấy ra đi.

Đúng lúc đó tổng bộ ở Mỹ muốn tôi về nước. Tôi và Đỗ Quyên ngồi cùng một chuyến bay về Mỹ. Khi lên máy bay, chúng tôi như hai kẻ đặc vụ hoạt động bí mật. Đỗ Quyên một mình tự ra sân bay trước, làm thủ tục đăng ký như các hành khách khác. Còn tôi lái xe đưa vợ và con trai ra sân bay, để họ tiễn tôi tới phòng đợi. Tới khi lên máy bay, tôi và Đỗ Quyên mới gặp nhau.

Đỗ Quyên nói: “Giờ đây em có cảm giác bị thua”.

Tôi an ủi: “Đừng nghĩ quẩn, em chẳng thua gì cả, có người ta phải thua em ấy”.

Suốt chuyến bay, tâm trạng cô không vui. Mãi tới khi máy bay hạ cánh, cô mới nở nụ cười. Dù sao Mỹ cũng là nơi cô mong ước đến từ lâu.

Xuống Los Angeles, chúng tôi sống ở khách sạn rồi tôi giúp cô ấy thuê nhà. Làm xong thủ tục nhập trường, tôi lại bay tiếp về New York báo cáo tổng công ty. Hai tuần sau, khi tôi quay về Los Angeles, Đỗ Quyên đã thay đổi.

Thì ra trong trường cô ấy có một đám con gái từ Trung Quốc tới. Họ kết bạn rất nhanh, cũng đi chơi “Thôn Nhĩ Nãi” ở phía đông thành phố, mở rộng tầm mắt.

Cái được gọi là “Thôn Nhĩ Nãi” là một khu biệt thự trên núi phía Đông Los Angeles, nổi tiếng vì tập trung nhiều cô gái Trung Quốc trẻ tới đây sinh sống. Tất nhiên cái tên này được lưu truyền thịnh hành ở đây. Còn tình cảnh thực sự ra sao, không ai rõ được và cũng không tài nào rõ được. Các cô gái trẻ ở đây phần lớn đều trẻ đẹp, có năng lực, có tri thức như Đỗ Quyên, có chồng đều là những kẻ có tiền ở trong nước như chủ các doanh nghiệp tư nhân...Nhiều doanh nghiệp tư nhân phát triển lớn mạnh, tới Mỹ xin đăng ký mở chi nhánh. Có doanh nghiệp thực sự muốn quốc tế hóa, nhưng có doanh nghiệp cũng muốn tìm đường rút cho mình sau này. Nói chung mọi kiểu đều có. Các cô gái đảm nhiệm trông chi nhánh ở Mỹ có lẽ chính là “mèo” của các ông chủ.

Nhà ở đây thường trị giá ba mươi đến bốn mươi vạn đô la, đều là những ngôi nhà độc lập có hai, ba tầng, có vườn hoa bể bơi. Khu này vốn là núi hoang. Năm 1995 mới bắt đầu xây dựng nhà cửa. Các ông chủ đến từ Trung Quốc đầu tiên mua nhà ở đây. Người Trung Quốc thích lười bè kéo cánh nên người đến đây mua nhà cửa ngày một đông, vì thế dần dần trở thành “Thôn Nhĩ Nãi”. Nghe nói ở đây cũng có không ít các ngôi sao điện ảnh và ca nhạc của Trung Quốc tới nghỉ.

Theo “tình báo” của Đỗ Quyên, nhà cửa của các cô ở đây đều được mua bằng danh nghĩa. Cách làm này không phải vì một phút xúc động của các ông chủ, mà là kết quả đấu tranh của các cô. Ngộ nhớ một ngày bị chồng bỏ hoặc cắt viện trợ, họ vẫn còn căn nhà để làm vốn. Ngoài nhà ra, còn phải có xe hơi đẹp. Mua xe hơi ở Mỹ cũng không đắt.

Đỗ Quyên nêu ra yêu cầu cho tôi đúng như vậy.

Tôi nhắm tính, cả nhà và xe cũng lên tới năm mươi vạn đô la, mất đứt nửa gia tài của tôi. Tôi thực sự ân hận, lẽ ra không nên đưa cô ấy tới đây. Nếu ở trong nước, dù thế nào cũng không cần tốn nhiều tiền tới vậy.

Tôi kể nghèo kể khổ với cô ấy rằng tôi không có tiền, không phải là quan chức tham nhũng, cũng không phải là ông chủ. Chẳng qua chỉ là kẻ làm công cao cấp ôm chân Mỹ mà thôi. Hơn nữa nếu cô ấy đòi hỏi như vậy thì tự coi mình là hạng người gì?

Nhưng Đỗ Quyên kiên quyết: “Anh đã không cho em một danh phận, nói đó là một tấm ngân phiếu rỗng. Muốn cho thì cho em cái thực tế. Giờ đây em đã hiểu cái gì là thực tế anh lại muốn né tránh sao?”

May mà Đỗ Quyên không phải là vợ tôi. Nếu không cô ấy sẽ khiến tôi chết mất. Tôi không còn cách nào, đành nhận lời nhưng cần phải mua trả góp. Nếu vậy không thể đứng tên cô ấy mua được vì thân phận cô ấy ở Mỹ có thể nói là không đáng giá. Chỉ có thể đứng tên tôi mua. Tôi nói rất thấu tình đạt lý, cô ấy cũng không thể phản đối được.

Rồi tôi mua nhà, mua xe và sắm các đồ dùng gia đình. Từ khi kiếm được tiền đến nay tôi chưa từng tiêu nhiều đến thế, lòng không khỏi xót xa. Nhưng không có cách nào khác. Người ta là con gái, theo anh tới tận bây giờ, mình cũng phải có lương tâm chứ.

Rồi tôi quay về Trung Quốc, tiếp tục bán hàng cho công ty. Chính sách lương hậu của tôi giờ đây cũng tăng hơn, lại sắp được làm phó chủ tịch hội đồng quản trị của đại diện tổng công ty ở Trung Quốc. Liên tục mấy năm qua, lượng tiêu thụ sản phẩm ở Trung Quốc đều xếp hàng đầu trong tổng công ty tôi.

Đỗ Quyên vẫn đang học bên Mỹ, sắp tốt nghiệp. Nhà cửa và tiền sinh hoạt tôi vẫn chu cấp hàng tháng. Mỗi năm về Mỹ hai lần, có lúc cô ấy nghỉ hè cũng quay về Trung Quốc, quan hệ vẫn tốt đẹp.

Chuyện làm ăn tốt đẹp, vợ cũng ổn, con cũng ngoan. Tóm lại chỉ có đàn ông là mệt nhất. Chuyện ngoại tình rất nguy hiểm, chơi bời thì được nhưng đầu phải luôn tỉnh táo. Nhất định không được chơi quá đà.

CÂU CHUYỆN THỨ CHÍN

AI ĐẠO DIỄN TRÒ NÀY?

(Tự thuật của Lý Tuệ Bình, nữ, 29 tuổi, ca sĩ sàn nhảy ở Tây An)

Giờ này năm ngoái, tôi thất nghiệp. Tìm việc suốt ba tháng nhưng không có kết quả, tôi hoàn toàn tuyệt vọng. Chồng tôi cũng lo lắng thay, giúp tôi tìm việc, ủy thác bạn bè, họ hàng, tìm kiếm trên báo, trên mạng, không chờa bất kỳ một mẩu tin tuyển dụng nào. Nhưng ba tháng đã trôi qua, vẫn không chút kết quả. Cuộc sống thật có lúc cũng đẩy người ta vào đường cùng.

Chồng tôi khuyên tôi đi học nhưng tôi không hứng thú vì đã có tuổi. Anh lại khuyên ôi kinh doanh nhưng điều kiện kinh tế gia đình cũng rất eo hẹp, lấy đâu ra vốn mà kinh doanh. Vả lại, chưa từng kinh doanh bao giờ, tôi cũng không biết mình có làm nổi không.

Tiền lương của chồng tôi có lúc chỉ hơn một ngàn tệ. Con nhỏ còn phải học violon, tiền học phí một tiếng đã mất năm mươi tệ. Chồng tôi định cho con nghỉ học. Tôi cương quyết, không được, con đã học được một nửa, không thể bỏ giữa chừng, dù khổ đến đâu cũng không thể làm khổ con. Tương lai của con quan trọng hơn. Em thà phải bán máu nuôi con ăn học tiếp. Đứa trẻ là vô tội.

Rồi tôi cũng tìm được việc làm do gặp được bạn cũ Khang Tiểu Dung thời trung học. Sau khi tốt nghiệp chúng tôi cùng được phân về một nhà máy nhưng khác tổ. Mấy năm trước, việc kinh doanh của nhà máy sút kém, rất khó gặp Khang Tiểu Dung. Cô ấy đã tự động nghỉ việc từ lâu. Do xinh đẹp, cô lấy được một ông chủ doanh nghiệp hơn cô tới hai mươi tuổi. Được chồng mua nhà riêng, xe hơi đắt tiền. Rất nhiều người khen cô giờ đây quá sung sướng, được hưởng một cuộc sống giàu sang.

Khi tôi gặp Khang Tiểu Dung, trên người cô toàn đồ hiệu, đi xe đắt tiền, đài các sang trọng.

Nhưng Tiểu Dung vẫn không quên tình cảm giữa chúng tôi. Nhìn thấy tôi, cô ấy rất vui sướng, kéo tôi đi ăn cơm, tất nhiên là cô ấy mời. Biết tôi đang thất nghiệp, cô nói: “Chồng tớ vừa mở một sàn nhảy mang tên Thành phố quên tình, cậu có muốn tới đó hát không? Mỗi tối năm mươi đồng, một tháng kiếm được một ngàn năm trăm tệ, ở Tây An như vậy không thấp đâu”.

Tôi lắc đầu, tự nói mình hát dở.

Thấy vậy, Tiểu Dung khuyên: “Cậu phải tự tin vào bản thân chứ. Cậu hát hay, trước đây luôn biểu diễn trong các hoạt động văn nghệ của nhà trường và nhà máy. Người xinh đẹp, giàu nữ tính, nhất định thu hút được rất nhiều khách”.

“Thôi, thôi, cậu coi tớ là dạng người nào?” – Tôi tức giận nhưng cố kiềm chế.

Cô nói: “Tớ không có ý đó. Tớ chỉ nghĩ cho cậu mà thôi, Cậu ở chỗ chúng tớ chỉ hát thôi, hát xong thì đi. Nếu cậu có chút danh tiếng, có thể được mời đi hát thêm ở các nơi khác. Có ca sĩ một đêm chạy sô mấy nơi, mỗi tháng cũng kiếm được hai đến ba ngàn tệ. Chỉ cần tớ nói với chồng một câu, cậu có thể đi làm ngay”.

Lúc đó tôi kiếm có từ chối. Trong đó lý do quan trọng nhất là cả hai vợ chồng tôi rất truyền thống, đều thấy đến những nơi như vậy hát hò không thể là người đàng hoàng được.

Tôi lại mất thêm một tháng tìm việc nhưng không có kết quả. Tôi buộc phải thay đổi cách suy nghĩ. Không có học lực, không có tài năng. Con phải học tiếp violon, lại còn một đồng chi phí hàng tháng như tiền sinh hoạt, tiền điện nước, tiền điện thoại...Chút tiền lương của chồng tôi làm sao chịu nổi. Nếu không tìm được việc, ba chúng tôi sẽ rất khó khăn.

Nói thật, khi không có tiền, có lúc người ta không còn chút sĩ diện nào nữa.

Hết cách, tôi phải gọi điện cho Tiểu Dung. Cô ấy dẫn tôi tới ngay. Nghe tôi hát xong, giám đốc vỗ tay khen ngợi: “Cô Lý hát hay quá. Giọng thật ngọt ngào. Người lại giàu nữ tính như vậy, chắc chắn thu hút được rất nhiều khách”.

Lúc đó, cứ nghe thấy từ “khách”, tôi lại thấy khó chịu. Tôi chỉ đến hát thôi, lẽ nào là con mồi để nhử khách cho các người?

Nhưng tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Lúc đầu không dám cho chồng biết, đành nói dối là đi làm trong một nhà hàng. Cứ như vậy suốt một thời gian dài.

Từ khi có việc làm, cuộc sống gia đình có sự thay đổi về chất. Dần dần, tôi đã thích nghi được với cuộc sống ngày đêm đảo lộn.

Hôm đó sau khi hát xong, thấy khát nước, tôi xuống quầy bar uống một ly nước. Một người đàn ông sắc mặt rệu rã bước tới, hỏi: “Này em, bao nhiêu một đêm? Đi với anh đi”. Miệng nói tay ôm luôn eo tôi.

Lửa giận bùng bùng, tôi hất luôn ly nước vào mặt hắn. Hắn cũng không vừa, lấy điện thoại đập vào đầu tôi.

Lúc đó, một người đàn ông ngồi kế bên xông tới túm cổ hắt mắg xối xả: “Đồ mắt mù, đây là bạn gái tao”. Rồi một đám người ủa tới. Gã thô bỉ kia thấy vậy không dám làm tới, vội vã xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không biết cô ấy là bạn gái anh, tưởng là gái”.

“Là gái thì mày có quyền lấy điện thoại đập lên đầu người ta chắc?” ...

Hôm đó, anh ấy đã cứu tôi. Anh ấy là Hứa Uy, là phó tổng giám đốc một công ty.

Từ đó về sau, anh ấy luôn tới nghe tôi hát. Sợ gã đó trả thù, đêm nào anh cũng lái xe đưa tôi về. Tôi không dám để chồng đi đón, sợ biết được tôi đi hát ở hộp đêm.

Sau vài lần tiếp xúc, tôi dần dần có tình cảm đặc biệt với anh ấy. Anh ấy rất trí thức, khoảng ba mươi tuổi, đã kết hôn hai năm nhưng tình cảm gia đình trục trặc. Tan sở xong, anh không muốn về nhà, thường đi uống rượu một mình.

Từ đó, anh đi vào cuộc sống của tôi.

Một người đàn ông có sự nghiệp vững vàng, có sức quyến rũ, chỉ cần ngược mắt lên đã đủ khiến tôi chìm đắm. Đúng vậy, đàn ông đẹp và đàn bà đẹp cũng như nhau, điều khiến người ta vừa nhìn đã phải xao động. Nhả nhả, từng trái, có phong cách, anh ấy đúng là mẫu đàn ông lý tưởng. Tôi nhận ra mình đã yêu anh.

Nhưng giấu chồng mãi cũng không được. Thấy tôi cứ đi làm đêm suốt, chồng tôi không khỏi nghi ngờ: “Có thật em làm việc trong nhà hàng không?”. Tôi đáp, đúng thế.

Anh vặn vẹo: “Lẽ nào em chỉ làm ca đêm, không bao giờ có ca ngày?”. Tôi đáp, em cố tình xin làm như vậy để ban ngày còn cơm nước cho anh và chăm sóc con.

Anh lạnh lùng nói: “Thôi đi, đừng có lừa tôi”.

Tôi sững người, đoán chắc mọi chuyện đã bị lộ.

Anh bình tĩnh nói: “Nói thật, từ lâu tôi đã biết cô đi hát ở hộp đêm Thành phố quen tình”.

“Sao anh biết?”

“Tôi đã tới đó với một người bạn, nhìn thấy cô”.

Tôi không biết nói ra sao nữa. Chỉ lạ rằng chồng tôi rất bình tĩnh, không hề có ý trách móc. Anh ấy chỉ lặng lẽ hút thuốc và im lặng.

Tôi phân bua: “Em cũng chỉ vì gia đình này. Em không tài nào tìm được việc làm. Em chỉ bán nghệ, không bán thân”.

Anh mệt mỏi cắt ngang: “Anh không trách em đâu. Việc gì phải nói ra những câu khó nghe như thế?”

Cả hai đều thấy ngượng ngùng.

Tôi biết anh ấy thường tự trách mình không kiếm được nhiều tiền, đành phải để vợ đi hát, thường chìm đắm trong đau khổ. Kết cục như vậy, anh ấy cũng có trách nhiệm, vì vậy không muốn nói nhiều.

Từ đó, tôi phát hiện thấy giữa chúng tôi có một khoảng cách vô hình.

Lúc đó, tôi sống một cuộc sống ngày và đêm đảo lộn với nhau. Nửa đêm về tới nhà là lăn ra ngủ, tới tận trưa hôm sau. Ăn tối xong lại vội vã đi hát. Thời gian ở bên chồng ngày càng ít. Việc nhà và chăm sóc con dồn hết lên người anh ấy. Nhưng anh ấy không hề oán trách. Cố gắng lớn nhất của tôi là mỗi tháng chỉ trả được hết mọi khoản chi tiêu cho gia đình/

Cuộc sống như vậy khiến tôi thấy vô vị.

Lúc đó tôi cảm thấy giữa hai vợ chồng đã hết tình chỉ còn nghĩa. Rồi dần dần, tôi không ngừng nghi ngờ cuộc hôn nhân của chúng tôi là một sai lầm.

Cũng lúc này, tôi và Hứa Uy ngày càng gần gũi. Hầu như ngày nào anh cũng tới nghe tôi hát, đêm nào cũng lái xe tiễn tôi về. Chỉ cần một ngày không thấy anh, tôi đã thấy hụt hẫng.

Tôi khát vọng ngày nào cũng được ở bên anh. Mỗi lần lên sân khấu biểu diễn, anh luôn nhìn tôi bằng ánh mắt say đắm. Tôi có cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

Những ngày tháng lãng mạn ngày càng tăng dần. Sau hơn sáu năm kết hôn, một lần nữa tôi lại rơi vào lửa tình. Thời gian đó, tôi hầu như đã quên sạch cả chồng con.

Nhưng, cứ mỗi khi nghĩ đến anh ấy đã có gia đình, tôi lại đau khổ khôn nguôi, mặc dù tôi cũng đã có chồng. Nhưng tôi không thể nào vứt bỏ được tình cảm đối với anh. Tôi yêu anh tới mức đánh mất cả chính mình, không thể nào dứt ra nổi.

Tôi không ngờ cũng tới một ngày xảy ra chuyện ngoại tình.

Phải chăng mình không có đạo đức? Tôi thường tự hỏi như vậy. “Tình yêu thực sự là vô tội. Yêu mà thấy có tội không phải là yêu thật”. Tôi thường an ủi mình như vậy. Nhưng anh ấy có yêu tôi thật không? Hầu như không thể tìm ra lý do và chứng cứ anh ấy yêu tôi. Anh ấy đối với tôi rất tốt. Khi ở bên nhau, chúng tôi trò chuyện không ngừng. Mỗi lần chia tay đều thấy lưu luyến không nỡ dứt.

Khi tâm sự với Khang Tiểu Dung, cô ấy phát hiện ra tôi rất thích nói đến chuyện ly dị: “Có phải cậu mê ông chủ nào rồi? Sao cứ thích nói đến chuyện ly dị thế? Tớ khuyên cậu không nên thật lòng. Họ không tốt đẹp gì đâu, chỉ chơi bời thôi. Đừng làm gì ngốc nghếch. Phụ nữ nào cũng cần có gia đình. Gia đình mới là thứ thật nhất”.

Nghe những lời đó, tôi rất bất ngờ. Lẽ nào tình cảm giữa tôi và Hứa Uy không đáng giá một xu?

Một lần, Hứa Uy đi công tác mấy tỉnh phía Nam. Anh đi nửa tháng nhưng tôi thấy quá dài, ngày nào cũng sống trong đau khổ.

Cuối cùng anh cũng về. Vừa xuống sân bay đã gọi ngay cho tôi, nói là đã đặt sẵn phòng trong một khách sạn, kêu tôi tới đó trước.

Tôi vừa sốt ruột, hưng phấn, lại vừa mâu thuẫn, đấu tranh nhưng cũng đến đó đợi anh. Anh vừa bước vào phòng đã vội vã bế thốc tôi lên giường, cởi quần áo. Lúc đó tôi cảm thấy rất thương tâm, lẽ nào tôi thực sự trở thành gái bao?

Tôi nói hôm nay không khỏe rồi đẩy anh ấy ra. Nhưng thấy rõ vẻ thất vọng trên gương mặt tuất tú của anh ấy, tôi lại thấy mềm lòng.

Tôi hỏi: “Chúng mình vụng trộm như vậy chẳng lẽ chỉ vì chuyện này. Lẽ nào anh không định ly dị?”

Anh vặn lại: “Chẳng phải em cũng không định ly dị sao?”

Tôi không biết trả lời sao.

Đúng lúc đang do dự, tôi đã có quan hệ tình dục lần đầu tiên với một người đàn ông không phải là chồng mình. Lúc đó tôi đã hai mươi tám tuổi. Tôi muốn ly hôn vì không muốn có lỗi với chồng mình.

Sau một thời gian đắn đo, tôi quyết định nói thật với chồng. Lúc đó tôi đã nghĩ kỹ: chồng tôi rất bất tài, không nuôi nổi vợ, khiến vợ phải đi hát mua vui để kiếm tiền nuôi gia đình. Nếu sống tiếp với anh ấy, tôi phải chịu rất nhiều thiệt thòi.

Giờ đây ngẫm lại tôi không khỏi ân hận. Năm kết hôn, tôi còn rất trẻ, ngây thơ, nghĩ rằng anh ấy đã tốt nghiệp đại học, có sẵn một căn hộ một phòng khách, hai phòng ngủ. Tôi là một cô gái nông thôn, trình độ mới tốt nghiệp cấp ba, điều kiện duy nhất có thể sánh được với anh ấy là xinh đẹp. Đó cũng là điểm vinh dự nhất của phụ nữ. Chúng tôi quen nhau qua mai mối. Tìm hiểu một năm rồi cưới luôn. Lúc các bạn cùng học của tôi còn đang chen chúc trong những căn hộ tập thể ướt át thì tôi đã có một căn nhà riêng rộng rãi, đầy ánh sáng. Lúc đó rất nhiều người ghen tị với tôi, nói rằng tôi có một người chồng thật mẫu mực. Tốt nghiệp đại học, công tác tốt, người thật thà, biết chăm sóc.

Nhưng từ sau khi quen Hứa Uy, đột nhiên tôi thấy chồng mình chẳng còn chút ý nghĩa gì, không thể nào so sánh với Hứa Uy được. Hứa Uy không chỉ tài giỏi, giàu có, mà còn đẹp trai. Quan trọng hơn cả là biết cách chiều chuộng phụ nữ, biết đem lại những giây phút lãng mạn cho cuộc sống. Tóm lại, anh rất từng trải, khỏe mạnh, có phong cách, phù hợp là mẫu đàn ông lý tưởng đối với mọi phụ nữ. Tôi thường than vãn trong đau khổ: Vì sao ông trời không kết hợp tôi với anh? Ông trời đã gây ra một lỗi lầm quá lớn.

Tuy lúc đó giữa chúng tôi có tình cảm rất lãng mạn nhưng tất cả đều được xây dựng trên cơ sở vật chất. Mà nếu không có cơ sở vật chất, mọi thứ đều trở nên rỗng không.

Nhưng mỗi tháng, khi chồng tôi cầm số lương chết đói về, tôi lại hiểu nếu cứ sống tiếp với anh, suốt đời đừng mong có hạnh phúc.

Vì thế tôi nghĩ tới ly hôn.

Lúc đó tôi nghĩ, chỉ cần được ở cùng Hứa Uy, dù làm người tình, tôi cũng vui lòng. Mọi người đều nói: Đàn bà khi yêu đều rất ngu dốt. Tôi nghĩ đúng như vậy. Dù có lùi một bước, chẳng hạn như tôi và Hứa Uy không thể đến được với nhau, nhưng tôi vẫn có thể tìm được một người đàn ông tốt hơn. Lúc đó tôi đã hai mươi tám tuổi, muốn tranh thủ nốt tuổi xuân còn lại, sợ để thêm vài năm nữa, mọi thứ sẽ không còn kịp.

Vì thế sau khi nghĩ kỹ, nhân lúc con trai không ở nhà, tôi nói chuyện với chồng. Nghe xong, anh ấy kinh ngạc lặng đi, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, đang êm ấm sao tự dưng đòi ly dị?

Tôi đáp: “Lẽ nào một năm qua, anh không thấy giữa chúng ta đã không còn tiếng nói chung? Tình cảm vợ chồng ngày càng nhạt, không còn tình yêu nữa. Em biết anh rất yêu em, nhưng em không còn cảm giác nữa. Việc gì phải trói buộc nhau trong cái vỏ hôn nhân đã chết? Con người luôn thay đổi. Rất nhiều người cũng đã nói chúng ta không hợp nhau. Anh không phải là người đàn ông lý tưởng trong trái tim em. Giờ đây nhân khi còn trẻ, chúng ta nên giải thoát cho nhau, chia tay trong êm ả. Anh còn có thể tìm được một phụ nữ yêu anh hơn. Em cũng có thể tìm được một người đàn ông phù hợp với em hơn. Nếu cứ chung sống tiếp, cả hai đều không có lợi, tuổi tác cũng cao hơn, không còn cơ hội lựa chọn nữa”.

Chồng tôi dần bình tĩnh lại, nói: “Em nghĩ kỹ chưa? Lẽ nào em không còn cần đến con?”

Tôi kiên định đáp: “Tất nhiên là em cần con. Nếu không chẳng việc gì phải nói với anh. Nhà

cửa và đồ đạc để lại hết cho anh”.

Chồng tôi đau khổ nói: “Anh cần nhà cửa, đồ đạc làm gì? Chẳng phải nó cũng là con anh sao?”.

KHông chần chừ gì nữa, tôi nói: “Nếu con theo anh, anh có đủ tiền nuôi nó ăn học không? Chỉ riêng cho nó học nhạc thành tài cũng phải tốn tới mười vạn tệ. Anh kiếm ở đâu ra?”.

Nghe xong, chồng tôi im lặng. Tôi biết anh bị tổn thương. Tôi rất rõ chỉ cần nhắc đến tiền là anh thua ngay. Đó là yếu điểm của anh. Quan hệ chúng tôi lạnh nhạt dần cũng chính vì tôi thường xuyên đâm vào nhược điểm này. Chồng tôi im lặng rất lâu. Tôi biết anh ấy rất đau khổ. Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đột nhiên phải đối mặt với tình trạng bị thảm bị vợ bỏ. Anh như bị đâm một vết thương lớn, nhưng thà đau một lần còn hơn là đau âm ỉ mãi mãi. Tôi cương quyết vô cùng, nhất định không chịu thỏa hiệp. Anh đành nuốt nước mắt đồng ý, nhưng yêu cầu không được cho con biết. Và trước khi con thi lên trung học, anh vẫn ở đây, có chết cũng không đi.

Nhìn bộ dạng bi thương của chồng, tôi suýt nữa ân hận.

Vài ngày sau, đột nhiên chồng tôi hỏi: “Người mà cô định theo đuổi có phải là Hứa Uy?”

Tôi kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Anh đáp: “Tôi đọc tin nhắn của cô trong điện thoại, biết rõ bí mật của các người”.

Hôm đó tôi lại cãi nhau với chồng, đòi ly dị. Anh ấy bình tĩnh nói: “Cô vội vàng cái gì? Cô phải đi hỏi Hứa Uy trước xem anh ta có bằng lòng lấy cô không? Nếu không, chúng ta bỏ qua mọi chuyện. Cô thấy thế nào?”

Góp ý của anh ấy khiến tôi bất ngờ. Tôi hơi ngần ngại và thấy thương tâm. Một người phụ nữ có thực sự theo đuổi được tình yêu, có nắm vững được vận mệnh của mình không?

Vì thế tôi quyết định lập tức đi hỏi ý Hứa Uy, tôi không muốn tiếp tục kéo dài tình trạng này nữa. Tôi tới căn hộ mà Hứa Uy đã thuê riêng cho chúng tôi, tắm táp xong xuôi, trải lại giường chiếu, ở đó chờ đợi.

Nhưng đợi đến mười một giờ khuya vẫn chưa thấy bóng dáng Hứa Uy đâu. Đột nhiên nghe tiếng gõ cửa. Tôi không còn tin vào mắt mình nữa khi thấy người xuất hiện lại chính là chồng tôi.

Anh điềm tĩnh nói: “Về nhà thôi”

Tôi điên tiết: “Anh tới đây làm gì? Chẳng phải chúng ta đã nói hết rồi sao?”

Anh cương quyết: “Em về nhà trước, chúng ta sẽ nói chuyện”.

Tôi bướng bỉnh: “Việc gì tôi phải theo anh về? Chúng ta đã đồng ý ly hôn mà?”

Đột nhiên anh hét to: “Sao cô vẫn không chịu hiểu thế? Làm sao tôi tìm được ra chỗ này? Làm sao tôi lấy được chìa khóa?”

Lúc đó tôi mới tỉnh ngộ: “Hứa Uy đâu? Sao không thấy anh ấy tới?”

Chồng tôi kể, Hứa Uy lái xe đưa anh ấy đến đây. Con anh ấy đang nằm viện, vợ bắt về ngay. Tôi đột nhiên thấy trước mắt mình toàn một màu đen.

Khi tỉnh giấc, tôi đã thấy mình ở nhà. Trên tường là bức hình chụp chung cả gia đình. Thằng con đáng yêu đứng bên giường nhìn tôi. Tôi vui buồn lẫn lộn.

Một tháng sau, khi tôi vừa hát xong, một nhân viên đưa cho tôi một bức thư của Hứa Uy. Đọc xong tôi không biết mình trôi dạt ở đâu.

Nội dung lá thư như sau:

Chồng em từ lâu đã phát hiện ra quan hệ của chúng ta. Nhưng cách xử lý của anh ấy thật kỳ lạ. Rất bình tĩnh, rất lý trí, khiến anh thực sự khó tin.

Anh ấy lấy được số điện thoại của anh từ máy di động của em, và hẹn anh ra nói chuyện.

Anh ấy nói cảm thấy rất tự ti vì mình không kiếm nổi tiền, vợ bị thất nghiệp nhưng cũng không thể kiếm được việc làm cho vợ. Để bắt đắc dĩ vợ phải đi hát ở sàn nhảy. Khi còn yêu nhau, rất nhiều người nói, anh lấy một cô vợ xinh đẹp như vậy rất khó giữ. Bây giờ ngẫm lại thật đúng. Nếu tình yêu giữa hai người đã vỡ, anh cũng chẳng cần giữ cái vỏ hôn nhân chết tiệt này làm gì. Giờ đây em đã yêu người khác, đã tìm được một người đàn ông xuất sắc hơn anh ấy, thì thôi tùy em. Nếu em đòi ly hôn, anh ấy sẽ đồng ý, nhưng điều kiện đầu tiên phải để anh ấy nuôi con. Chỉ cần em sống hạnh phúc, anh ấy đã thỏa mãn rồi.

Nghe xong, anh thấy anh ấy thật tốt, rất thực thà. Điều quan trọng nhất là anh ấy thấy mình vô dụng, khiến vợ phải chịu nhiều thiệt thòi, điều kiện sống không được thay đổi, con cái sau này cũng khổ. Anh ấy nghĩ đến trách nhiệm của một người đàn ông. Lời của anh ấy khiến anh rung động sâu sắc. Anh cũng là một người đàn ông, một người bố, nhưng anh chưa từng nghĩ được như vậy. Chúng ta không thể chỉ vì vui sướng cá nhân mà quên mất con cái. Niềm vui sướng được xây dựng trên nỗi đau của con cái liệu còn khiến em vui sướng không?

Tình cảm giữa anh với vợ không hòa hợp, vì thế anh mới thường bỏ đi chơi đêm và quen với em. Một phó tổng giám đốc khác ở công ty anh kêu anh gặp em, nói là một phụ nữ như vậy mới quyến rũ. Sau khi gặp em, anh đã nghĩ ngay tới việc chiếm đoạt. Đàn ông thường tán tụng nhau những chuyện như vậy. Anh và anh bạn phó tổng kia đã đánh bạc với nhau, lấy thời gian nửa năm, tiền thắng bạc là một vạn tệ. Tha lỗi cho anh đã đùa giỡn tình cảm của em. Em có chửi bới anh thế nào cũng được.

Anh có một người bạn mở công ty riêng. Nếu em đồng ý, anh sẽ giới thiệu em vào làm nhân viên văn phòng, thay lời tạ tội. Anh ấy sẽ chủ động liên lạc với em...

Đọc xong, tôi khóc như mưa, hận thù trào dâng. Tôi không ngờ tình yêu mà mình hằng coi trọng lại chỉ là một trò cá cược rẻ tiền. Tôi chỉ đáng giá một vạn tệ. Cuối cùng tôi đã hiểu rõ cái giá đau thương mà tôi hằng theo đuổi chỉ là một thứ giả tạo. Cuộc sống vốn cần tình yêu. Nhưng tình yêu nhất định phải được xây dựng trên cơ sở chắc chắn. Gia đình mình dù nghèo khó nhưng là thật. Chồng mình tuy nghèo khó nhưng có thể khiến mình an lòng. Tôi quyết định phải yêu ngôi nhà của mình, phải yêu chồng mình. Sự việc đó đã trôi qua một năm rồi. Tình cảm giữa hai vợ chồng tôi vẫn tốt đẹp. Còn Hứa Uy, tôi không thể không hận anh ta. Nhưng mọi thứ đều đã qua, tôi cũng không thèm tính toán nữa. Vả lại trong chuyện này, không thể không nói tôi không có trách nhiệm.

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI

CUỘC SỐNG KHÔNG CÓ CHUYỆN LÃNG MẠN

(Tự thuật của Đan Hồng, nữ, 29 tuổi, thứ ký một công ty ở Đại Liên)

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi vào công ty, làm việc hơn hai năm rồi lấy chồng. Tôi quen chồng tôi lúc tới Bắc Kinh học nghiệp vụ năng cao. Chúng tôi cùng học một lớp, lại cùng từ nơi khác tới nên sau khi học xong, rất dễ gần gũi. Lấy nhau chưa được một năm, anh ấy được công ty gửi tới Bắc Kinh. Mỗi tháng về một hai lần. Chồng tôi là người rất coi trọng sự nghiệp nên chúng tôi quyết định tạm thời chưa sinh con.

Tôi đi làm ban ngày, tan ca xong về nhà, rảnh rỗi thì đọc sách báo. Cuộc sống đơn giản, thanh khiết. Ban bè tôi đều biết chồng tôi đi vắng nên cuối tuần thường rủ tôi đi chơi. Một dịp cuối tuần, tôi đã quen được anh.

Anh là giám đốc một công ty máy tính, rất rành máy móc và Internet. Khi muốn sử dụng Internet, tôi hỏi anh rất nhiều nhưng vẫn chưa hiểu. Anh nói nếu có thời gian tới công ty, anh ấy sẽ dạy cho. Rồi tôi tới, chúng tôi bắt đầu qua lại.

Anh rất thích trò chuyện, người rất đàng hoàng. Mỗi lần gặp gỡ đều kéo thêm một người bạn cùng đi. Chúng tôi cùng đi ăn cơm, trò chuyện. Thoạt đầu toàn nói về chuyện Internet. Khi thân hơn, anh kể về những trải nghiệm của mình, cách nhìn nhận của anh ấy đối với cuộc đời, sự nghiệp, tình yêu, hôn nhân. Nghe anh nói chuyện rất thú vị, có nhiều luận điểm kỳ lạ, khác người thường. Lúc đầu nghe không thuận tai, nhưng sau khi ngẫm lại thấy rất đúng. Đều là những câu thật lòng, là tư tưởng và cảm nhận của anh, chứ không phải học của người khác. Vì thế tôi rất thích và quen dần với cách nói thẳng, nghĩ thật của anh ấy. Khi nói chuyện với người khác, tôi cảm thấy rất vô vị. Hơn nửa năm thân thiết, chúng tôi gặp nhau ít nhất hai, ba lần một tuần. Nghe anh ấy nói chuyện, tâm hồn tôi mới trưởng thành. Những gì được học ở trường trước đây, giờ đều thấy khô khốc.

Lúc đó, tôi chưa hề nghĩ tới việc giữa chúng tôi sẽ xảy ra chuyện gì.

Chuyện tình cảm không thể đặt kết hoạch được. Đúng vậy, tôi không biết các bạn nhìn nhận về tôi như thế nào. Nhưng tôi không phải là một phụ nữ tồi. Gia đình tôi và sự giáo dục mà tôi được hưởng khiến tôi rất truyền thống, phản đối việc ngoại tình. Ngay từ lúc mới bắt đầu, tôi đã biết anh đã có vợ. Có lúc anh cũng kể về cuộc hôn nhân của anh. Nó cũng như phần lớn các cuộc hôn nhân khác, không xấu cũng không tốt. anh ấy cũng biết tình trạng hôn nhân của tôi. Lúc đó xung quanh chúng tôi có không ít bạn bè đã ly dị. Trong đó có một số là bạn gái, sau khi ly hôn sống một mình, cuộc sống rất tồi tệ. Nhớ có một lần anh ấy tiễn tôi về nhà, còn dặn dò tôi: Đan Hồng, chồng em rất tốt, em phải sống tốt, đừng có bắt chước họ. Phụ nữ thích lãng mạn nhưng lãng mạn chỉ có trong các tiểu thuyết mà thôi.

Anh ấy giống như một người anh, có lúc lại giống một người thầy nên tôi không có chút tránh né. Bây giờ nghĩ lại, thật ra như vậy mới nguy hiểm. Anh ấy đối với tôi, tuy không có hấp dẫn về thể xác, nhưng sự hấp dẫn và chiếm hữu về tinh thần lại càng đáng sợ hơn.

Quen nhau gần một năm, chúng tôi chưa từng hò hẹn riêng. Lần nào anh ấy cũng đưa bạn cùng tới. Đưa tới nhiều nhất là cô Khương Hiểu trợ lý của anh ấy, cũng hai mươi chín tuổi như tôi. Bộ ba chúng tôi ở bên nhau rất vui vẻ, không hề có áp lực. Khương Hiểu rất tôn trọng, lễ phép với tôi. Một buổi cuối tuần, anh ấy gọi điện tới, nói có một nơi vui chơi rất hay, hỏi tôi có muốn đi không. Tôi hỏi là nơi nào. Anh ấy nói tôi không cần biết, bảo đảm tôi thích. Lại còn đùa, lần này anh mời riêng em đấy, có dám đi không? Tôi đáp: Có gì mà không dám. Anh nói: Được, em cứ đợi đấy, bây giờ sáng Chủ nhật anh lái xe tới đón.

Sáng Chủ nhật, tôi dậy rất sớm, trang điểm kỹ, sáu giờ năm lẫn phút tôi nhận được tin nhắn của anh ấy: Mời em năm phút sau xuống lầu.

Anh ấy rất đúng giờ. Tôi vừa xuống lầu đã thấy xe anh ấy đi tới. Tôi nhớ lại câu anh ấy nói, không biết đùa hay thật. Tôi thấy hơi hưng phấn và căng thẳng. Quen nhau đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác này. Anh đỗ xe bên cạnh tôi, tôi mở cửa xe, đã thấy Khương Hiểu ngồi ở ghế trước, đang quay lại cười.

Thấy cô ấy, tự dưng tôi mất vui. Trước đây chúng tôi thường ngồi ở ghế sau. Nhưng hôm đó cô ấy cứ ngồi ở phía trước cạnh anh ấy. Suốt chặn đường, tôi thấy khó chịu, cứ trả lời nhát gừng. Dường như cũng thấy tôi không vui, anh hỏi tại sao nhưng tôi cứ chối.

Anh dẫn chúng tôi tới doanh trại quân đội bắn bia. Trước đây chúng tôi cũng cùng đi bắn bia ở các khu giải trí. Một lần, tôi hỏi người phụ vụ có phải là súng thật của quân đội hay không. Không ngờ anh đã nhớ, liên lạc ngay với một người bạn công tác tại quân đội. Hôm đó để tôi vui, anh luôn kêu Khương Hiểu cầm đồ hộ tôi. Nhưng sau đó Khương Hiểu đều không thêm đề ý tới anh nữa. Hai đứa chúng tôi cố tình trò chuyện, uống rượu với người của doanh trại. Ăn được giữa chừng, mọi người bắt đầu hát. Tôi hát một bài mà tôi thích nhất. Lúc hát, lòng tôi rất đau đớn, tủi thân, hát chưa xong tôi nhịn không nổi, oà lên khóc.

Tôi chạy vào toa lét, lấy nước rửa mặt. anh chạy tới, mặt trông rất tội nghiệp, hỏi: “Em sao thế? Không biết anh đã làm sai điều gì? Em nói muốn bắn súng. Khó khăn lắm anh mới liên hệ được nơi này đưa em tới. anh sợ nếu đi riêng với em đến đây sẽ ảnh hưởng tới em, mới đưa Khương Hiểu đi cùng. Người ta bận lẽ ra không tới nhưng anh cứ ép phải tới. anh không biết rốt cuộc em tức giận vì cái gì? Em có thể nói cho anh biết được không?”.

Tôi bực bội đáp: “Lần sau anh đừng tìm tôi nữa. Tôi muốn đi Bắc Kinh”.

Anh rất ngạc nhiên, kéo tay tôi, lôi ra trước mặt anh. Lần đầu tiên chúng tôi mặt đối mặt, cách nhau rất gần. anh nhìn tôi, nói: “Đan Hồng, có thật không? Em không lừa anh chứ?”.

Tôi nhìn anh, không đáp. Anh cũng nhìn tôi. Chỉ trong vài giây, tôi chưa kịp nghĩ ngợi được điều gì đã bị anh lôi tuột vào lòng, hôn lên trán. Chúng tôi đều không kiềm chế nổi. Lúc đó tim

tôi như sắp rớt ra ngoài. Chưa bao giờ chúng tôi có cảm giác như vậy. Anh nâng cằm tôi, hỏi: “Đan Hồng, em có dám đi theo anh không? Lấy anh đi. Nhất định anh sẽ cưới em”.

Lúc đó, tôi vẫn chưa nói được câu nào. Rồi bạn anh chạy tới tìm. Chúng tôi quay về, nhìn nhau, không thể nói gì nên ra sức uống rượu. uống đến nổi say mềm.

Hôm đó lẽ ra chúng tôi phải quay về trong ngày. Nhưng ăn uống xong, trời đã tối, lại say nữa nên tối đó chúng tôi ở lại nhà khách của doanh trại. tôi và Khương Hiếu một phòng. Cô ấy cũng uống nhiều, nửa đêm bò dậy nôn. Hôm đó tôi mới biết, thật ra Khương Hiếu cũng rất yêu anh ấy.

Sáng hôm sau, anh ấy dậy rất sớm, kêu người tới gọi chúng tôi dậy. ăn sáng xong, chúng tôi quay về thành phố. Trên đường, anh ấy không nói câu nào, phóng xe như điên. Tôi ngồi đằng sau mệt quá ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh giấc, phát hiện thấy xe đã đỗ trước cửa công ty anh ấy. Anh đang lay Khương Hiếu dậy: “Cô đi làm đi, tôi không lên đâu. Có chuyện gì, cô cứ tự xử lý nhé. Không có gì quan trọng thì đừng gọi điện”.

Khương Hiếu đi rồi, anh quay đầu xe lại, nói với tôi: “Em lên trước ngồi đi”. Tôi không thèm nhìn anh, vẫn nhìn ra ngoài cửa xe, nói: “Anh đưa em về công ty đi làm”. Anh nhìn, hỏi: “Sao thế? Em sợ à?”. Tôi nói: “Chúng ta không thể lãng mạn quá. Chẳng phải anh từng bảo em cuộc sống cần hiện thực hơn cơ mà?”.

Anh im lặng, lái xe về hướng công ty của tôi. Trên đường, tôi bị giằng xé dữ dội, vừa khát vọng vừa sợ hãi, muốn chạy trốn. Gần đến công ty tôi, anh giảm tốc độ. Lòng tôi trĩu nặng. Tôi biết, hết rồi, mọi thứ giữa chúng tôi chấm dứt rồi.

Nhưng đúng lúc sắp tới chân toà nhà, anh đột ngột đạp phanh lại. Tôi còn chưa hiểu rõ, chuyện gì thì xe đã phóng như bay. Chuyện sau đó thế nào, không cần kể chắc mọi người đều biết. Chúng tôi tới một khách sạn, ở đó đến suốt sáng hôm sau.

Đó là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi. Tôi chưa bao giờ biết hai người ở bên nhau lại vui như thế, sướng như thế. Khi anh tỉnh giấc, thấy tôi đang ngằm nhìn, liền hỏi tôi nghĩ gì. Tôi kể lại cuốn tiểu thuyết “Anh nghĩ mình là ai” của nhà văn Trì Lợi cho anh nghe. Nữ nhân vật chính yêu nam nhân vật chính, muốn sống cùng anh. Họ cùng nhau đi chợ, sống một ngày hạnh phúc. Sáng hôm sau, khi chàng trai thức dậy, cô gái đã mặc xong quần áo, ngồi bên giường, nói: Em rất yêu anh. Em cũng biết anh cũng yêu em. Bây giờ em phải đi. Chúng ta đã sống chung một ngày, như vậy đủ rồi. Sau này, chúng ta cũng không nên đi quá giới hạn”.

Anh nghe xong, nói: “ngốc ạ. Em biết anh nghĩ gì không? Anh đang nghĩ sau này sẽ mua đứt cái khách sạn này tặng em”.

Thực ra chúng tôi rất giống nhau. Đều lãng mạn, mơ mộng, nhưng cũng rất truyền thống, theo đuổi cái đẹp hoàn hảo. Chúng tôi đều không muốn và cũng không thể làm tình nhân của người khác. Tôi cũng không thể cho phép mình ngủ bên cạnh người đàn ông mà mình không yêu. Vì thế ngay từ đầu, chúng tôi đã quyết định: Ly hôn.

Nhưng chúng tôi đã coi việc ly hôn quá đơn giản. Tôi phải mất nửa năm mới ly hôn xong. Còn anh ấy lại lâu hơn nữa, gấp đôi thời gian của tôi. Những chuyện trải qua trong thời gian của tôi. Những chuyện trải qua trong thời gian đó, bây giờ nghĩ lại cũng đủ khiến tôi khiếp hãi hôn nhân. Một tờ giấy hôn nhân, vì sao lúc cần thu về lại khó khăn như thế? Tôi không muốn kể chi tiết, tóm lại cuối cùng chúng tôi đều rất mệt mỏi và được tự do, nhưng phải trả một cái giá quá đắt. Hai đứa chúng tôi vốn từ giai cấp trung lưu, sau khi ly hôn trở thành kẻ vô sản trắng tay.

Thực ra những tổn thất về vật chất là thứ yếu. nhưng những vết thương về tinh thần vĩnh viễn không thể nào bù đắp nổi. Cách nhìn nhận của tôi về cuộc đời, về tình yêu, hôn nhân đều thay đổi vì lần ly hôn đó. Những hiểu biết về chồng tôi chính xác hơn là chồng cũ của tôi cũng bắt đầu khi ly hôn. Giờ đây mọi thứ đã qua. Tôi không còn hận anh ấy nữa. Công bằng mà nói, tôi thấy mình có trách nhiệm trong chuyện này. Dù sao đi nữa, người ngoài cũng nhìn thấy là do tôi có lỗi trước.

Tôi thấy tình yêu ngoài hôn nhân chỉ là một hiện tượng. Vì hôn nhân của bạn có vấn đề nên tình cảm của bạn, nhu cầu của bạn không thể thoả mãn được. Nói một cách khác, hôn nhân của bạn đã chết hoặc đang giãy chết. chỉ vì không có lựa chọn tốt hơn nên không đi đối mặt với nó mà thôi. Giờ đây có rất nhiều người đều như vậy, biết rõ cuộc hôn nhân của mình có vấn đề nhưng cũng không điều trị, không thay đổi, cứ kéo dài mãi như vậy. Vì sống bên nhau đã trở thành một thói quen rồi, mãi cho đến khi tìm được người mình yêu thương mới nghĩ đến việc phải chấm dứt nó. Lúc đó ly dị đã trở thành một chuyện vô cùng khó khăn. Kết quả không chỉ làm tổn thương người khác mà còn tự làm tổn thương mình. Do vậy đó cũng là lý do tại sao rất nhiều tình yêu ngoài hôn nhân đều không có kết quả tốt đẹp. Tôi cho rằng trong chuyện này, chúng tôi đã phạm phải sai lầm như vậy.

Sau khi chia tay, tôi dọn về nhà bố mẹ. Anh giao hết nhà cửa, tài sản cho vợ cũ. Còn một mình dọn về căn nhà cũ trước đây. Căn nhà đó điều kiện rất tồi, không có lò sưởi, không có hệ thống ga. Tôi muốn anh thuê một căn hộ nhưng anh không đồng ý. Anh cương quyết: Anh đã nói là muốn cưới em, nhưng không thể cưới em như thế này. Cho anh thời gian một năm, kiếm được đủ tiền mua nhà, anh sẽ lấy em.

Khi chưa ly hôn, rất muốn ly hôn, lại muốn tái hôn. Thời gian này, tất cả đề tài, mục tiêu của chúng tôi đều là ly hôn, kết hôn. Nhưng bây giờ thật sự ly hôn rồi, chúng tôi lại sợ hôn nhân, không còn muốn kết hôn nữa. Cũng không biết tại sao, có lẽ do mệt mỏi quá, phải trải qua nhiều thứ quá, đã quá hiểu hôn nhân là thế nào.

Nhưng tôi không nói ra. Tôi nghĩ, cứ cho vì lời hẹn ban đầu, chúng tôi cũng cần phải lấy nhau. Nhưng hôn nhân là một thứ rất hiện thực. Bạn cần phải có nhà cửa, có gia đình. Vì thế anh ấy lao vào kiếm tiền. Thời gian chúng tôi gặp nhau ngày càng ít. Có lúc đã hẹn rồi nhưng anh ấy lại bận việc. Lần lâu nhất là hai tuần liền, chúng tôi không hề gặp nhau. Cùng sống chung trong một thành phố nhưng ở hai đầu khác nhau. Ngồi xe buýt cả đi lẫn về cũng mất hai tiếng đồng hồ. anh đã không còn xe hơi nữa. Để tích góp tiền, anh cũng không đi tắc xi nữa. Cứ nghĩ đến cảnh anh phải chen chúc trên xe buýt đi gặp tôi, tôi lại thấy rất đau lòng. Nên tôi không chịu để anh ấy đến gặp tôi. Chúng tôi gọi điện cho nhau mỗi ngày. Anh vẫn tốt với tôi như trước. Tôi thích ngủ dậy trễ. Anh dù bận rộn như vậy nhưng sáng nào vẫn đứng sáu giờ ba mươi gọi điện tới đánh thức tôi dậy.

Một lần, đi làm về, dừng lại mua tờ báo bên đường. Trong đó có một bài báo có tên “Lần gặp gỡ lãng mạn nhất”. Nhân vật nam chính kể lại những kỷ niệm gặp người yêu. Một lần đi học về, thấy người yêu đang đợi ở ký túc. Anh vui sướng đến nỗi bế bổng cô lên và hôn cô trước mặt tất cả các bạn. Mọi người chứng kiến đều rất cảm động. Cả hai nhân vật chính cũng bị cảm động. Cảm giác đó khiến anh nhớ mãi suốt đời. Đọc xong bài báo đó, tôi hơi xúc động, muốn tìm lại chút cảm giác xưa. Tôi muốn sáng mai dậy sớm, mua cho anh ấy chút điểm tâm mà anh ưa thích, ngồi một tiếng đồng hồ trên xe buýt tới thăm anh. Đem lại cho anh bất ngờ và vui sướng.

Thật không may, tối đó, trời mưa rất to. Tôi lo lắng cho chuyến đi lãng mạn của mình không thể thực hiện được. Nhưng đến sáng hôm sau trời tạnh. Trời vừa sáng, tôi đã ra khỏi nhà. Tuy đã hết mưa nhưng đường đầy bùn. Tôi đi lép nhép tới trạm xe buýt, ngồi chuyển xe đầu tiên, rồi lại phải đổi thêm một chuyến xe khác. Lắc lư lắc lư mãi mới đến nơi. Tôi tưởng tượng tới cảnh gặp mặt, dường như sẽ tìm được cảm giác như trước kia.

Nhưng khi tới đoạn rẽ, tôi nhìn thấy anh đi với một phụ nữ, là vợ cũ của anh. Chính mắt tôi đã nhìn thấy họ, một trước, một sau cứ thế khuất dần. Tôi cứ ép mình phải nghĩ rằng chắc cô ta tới thương lượng chuyện con cái. Vì trời mưa to nên không về được, cô ta ngủ trên giường, anh ngủ ở sa lông. Tôi vầy tắc xi, về tới nhà đúng sáu giờ ba mươi. Anh lại gọi điện tới rất đúng giờ. Tôi hỏi anh tối qua mưa thế, nhà có dột không? Anh đáp, không. Tôi lại hỏi: Anh ở một mình chứ? Anh đáp: Đương nhiên là một mình, không tin, em cứ tới kiểm tra.

Chúng tôi ở bên nhau đã gần hai năm. Tôi tin từ trước tới giờ anh luôn nói thật. Tôi không hiểu vì sao anh lại giấu giếm tôi. Tôi lại ra khỏi nhà, kêu tắc xi, tới nhà anh ấy. Tôi cũng có một bộ chìa khoá, nhưng đây là lần đầu tiên tôi dùng nó. Mỗi lần tới đây đều có anh ấy đợi sẵn. Tôi ngồi một mình trong căn nhà suốt một buổi sáng, nghĩ lại mọi chuyện từ những ngày đầu mới quen nhau. Nghĩ lại hết một lượt rồi tôi để lại chìa khoá, bỏ đi.

Thực ra chuyện này chỉ là một đốm lửa châm vào dây cháy đã sẵn có. Từ khi ly hôn, tôi đã biết chúng tôi sẽ không thể lấy nhau. Tôi cho rằng mỗi người đều phải có trách nhiệm với chính mình và với người khác. Không được kết hôn hoặc ly hôn một cách dễ dãi. Những kinh nghiệm ly hôn vừa qua như những vết thương xé lòng, cứ đau đớn dai dẳng mãi như vậy. Đó cũng là nguyên nhân khiến tôi quyết định chia tay với anh ấy. Tôi không muốn cuộc hôn nhân tiếp theo của mình lại lưu giữ hình ảnh của cuộc hôn nhân cũ.

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI MỘT

TRÒ ĐUA KHÔNG CHƠI NỔI

(Tự thuật của Phương Minh, nam 38 tuổi, cán bộ nhà nước ở Đại Liên)

Năm 1999, hôn nhân của tôi bước vào năm thứ mười – thời kỳ mệt mỏi chán ngắt giống phần lớn các gia đình khác. Tôi làm việc trong quân đội, tương đối nhà nhả. Lý Vân vợ tôi làm giám đốc một công ty, rất bận rộn. Trách nhiệm chăm sóc gia đình và con cái rơi vào tôi. Cứ như vậy kéo dài, tôi không khỏi bức bối và oán trách. Cũng chính trong năm này, tôi quen Vu Sảnh Sảnh.

Đó là một tối mùa Thu, tôi tổ chức một bữa tiệc tiễn người bạn chuyển đi công tác nơi khác. Vì vui vẻ, chúng tôi uống rất nhiều, lại kéo nhau đi nhảy. Đây là lần đầu tiên tôi tới sàn nhảy. Tôi không biết nhảy. Bạn tôi gọi điện thoại, kêu hai cô bạn tới. Một cô nam rất trẻ, tràn đầy sức sống. Cô kia hơi cứng hơn một chút, chừng hai sáu, hai bảy tuổi, nom không đẹp nhưng rất có duyên, thân hình như người mẫu. Bạn tôi giới thiệu: Đây là cô Vu Sảnh Sảnh, hảy rất hay, nhảy múa cũng rất đẹp, để cô ấy dạy anh.

Cô ấy nhìn tôi cười, làm một động tác “mời”, cử chỉ rất duyên dáng. Tôi đứng dậy, đi theo cô ấy vào sàn. Đây là lần đầu tiên trong đời, ngoài vợ ra, tôi ở gần một cô gái như thế. Lại là một cô gái quyến rũ nữa chứ. Tôi không khỏi run rẩy, hít một hơi sâu. Tóc cô ấy toả một mùi thơm nhẹ, khiến các bước chân của tôi sai nhịp loạn xạ. Cô khẽ giọng: “thả lỏng người, đừng căng thẳng như thế. Nhảy thật ra rất đơn giản, cứ đi theo nhịp thôi”. Vừa nói cô vừa đưa tôi đi thị phạm. Nhờ cô ấy hướng dẫn, tôi nắm được vài bước cơ bản rất nhanh. Dưới ánh sáng mờ ảo bà tiếng nhạc dập dềnh, chúng tôi càng nhảy càng ăn ý, càng say sưa.

Ban nhạc đổi một ca khúc quen thuộc, tiết tấu tuyệt vời, quyến chút đau thương. Bất chợt tôi phát hiện thoáng trên gương mặt Sảnh Sảnh một cảm xúc phức tạp. Hỏi có phải mệt không, cô lắc đầu, đáp giọng trêu buồn: “Đây là ca khúc cuối cùng của đêm nay, cũng chính là ca khúc chính có tên Lên đường bình an trong bộ phim Hồn đoạn lam kiều.

Chúng tôi lại nhảy tiếp, vừa nhảy vừa trò chuyện. Cô ấy là người Bắc Kinh, sau khi tốt nghiệp đại học, chuyển xuống phía Nam làm việc. Ở đó mấy năm rồi quay lại vì không thích nghi được khí hậu dưới đó, hiện đang làm trong một công ty. Vì thích ca hát nhảy múa, buổi tối lại không làm gì nên có lúc đi dạy nhảy hoặc nhận lời làm bạn nhảy, coi như nghề tay trái. Tối đó khi rời sàn nhảy, đêm đã khuya. Lúc sắp về, tôi nhớ lại lời cô ấy, nên móc tiền ra gửi. Nhưng cô ấy không nhận, chỉ vào bạn tôi mà nói: “Chúng tôi là bạn bè, coi như giúp nhau. Nói xong chui vào tắc xi, biến mất trong màn đêm.

Sau lần đó, chúng tôi không hề gặp nhau, cũng không để lại điện thoại. Rồi thời gian qua mau, tôi cũng quên mất cô ấy. Chớp mắt đã đến năm 2001, tôi chuyển ngành. Tuy chức vụ mới không cao nhưng có quyền hành, khiến nhiều người thường lui tới nhờ vả, mời mọc tiếp đãi. Sinh nhật tôi tròn ba mươi sáu tuổi, bạn tôi mở tiệc ở nhà hàng chúc mừng. Chúng tôi vui vẻ, uống rất nhiều rượu. Tiệc tàn, lại lôi nhau đi sàn nhảy. Dọc đường đi, bạn tôi lại gọi điện thoại cho đến khi tới nơi mới thấy trước mặt mình là Vu Sảnh Sảnh.

Cuộc tình của chúng tôi bắt đầu từ chính buổi tối hôm đó. Những ngày tháng bên Sảnh Sảnh đúng như trên thiên đường. Cô ấy và Lý Vân vợ tôi là hai típ người hoàn toàn khác nhau. Tình cảm của cô ấy cuồng nhiệt như bão tố, khiến tôi mê mẩn đắm đuối như kẻ say. Mỗi lần gặp nhau, mặc kệ xung quanh có người hay không, cô lấy lao ừa tới tôi như một con chim nhỏ, hai tay chụp lấy cổ tôi, hôn tới tấp lên mặt. Cảm giác đó tôi chưa từng có trong đời. Lúc đó tôi mới hiểu được câu nói của người xưa “Không yêu giang sơn, chỉ yêu người đẹp”. Tôi không có giang sơn, mà nếu có, tôi cũng bỏ mặc vì cô. Dù sao, tình yêu là niềm vui hiếm hoi trong cuộc đời. Khi sự nghiệp đã thành công, vật chất cơ bản đã tạm đủ, chỉ có tình yêu mới khiến bạn rung động và vui sướng nhất.

Lúc mới bắt đầu, tôi còn khống chế mình. Mỗi tuần hẹn gặp nhau một, hai lần, và không bao giờ gọi điện cho cô ấy từ điện thoại bàn ở nhà. Nhưng sau đó, tôi không còn làm chủ bản thân được nữa. Ngày nào không gặp, tôi cứ như kẻ mất hồn. Mỗi lần đi làm về lại vội vàng tới cơ quan cô ấy đón, cùng đi ăn, lái xe rong ngoài phố. Tôi vừa lái xe, cô ấy vừa hôn tôi. Thời gian đó, hầu như ngày nào chúng tôi cũng đi vòng quanh bãi biển. Phong cảnh ở đó rất đẹp, nhưng tôi chưa bao giờ để tâm ngắm kĩ. Đối với tôi, cảnh có đẹp hơn nữa cũng vẫn vậy, không thể bằng được nụ hôn đắm đuối của cô.

Tất nhiên tôi phải giấu biệt vợ về mối quan hệ này. Cứ ngỡ là mình đã kín kẽ, Lý Vân không thể nào phát hiện được, thế nhưng cô ấy đã cảm nhận thấy điều đó từ rất lâu. Suốt một thời gian, cô ấy dậy rất sớm, mắt sưng đỏ. Tôi hỏi tại sao cô ấy nói công ty có chuyện, ngủ không được. Tôi không hề biết cô ấy một mình khóc thầm trong đêm bao nhiêu lần. Cứ nửa năm như vậy, tôi không thể giấu giếm được nữa. Từ nhỏ, tôi đã được giáo dục làm việc gì cũng phải đường hoàng nhưng giờ đây lúc nào cũng vụng trộm, tâm lý tôi chịu không nổi. Tôi nghĩ không thể cứ tiếp tục như vậy, yêu một người mà làm tổn thương tới cả hai người. Tôi phải hứa với Sảnh Sảnh, cũng để lương tâm mình được thanh thản. Chần chừ mãi, mấy đêm mất ngủ vì suy nghĩ, cuối cùng tôi nói thật với vợ.

“chúng ta chia tay đi. Anh, anh xin lỗi em. Anh đã yêu phải người khác”.

Tôi dồn hết dũng cảm nói tuột ra những thứ đè trĩu nặng trong lòng suốt bấy lâu nay. Vợ tôi lặng đi nhìn tôi, không nói gì, nước mắt cứ trào ra. Tôi không dám nhìn, quay đi, đợi cô ấy lên cơn thịnh nộ.

Nhưng Lý Vân không hề nói gì. Thà cô ấy cứ chửi bới, tôi còn thấy dễ chịu hơn.

Tối hôm sau, vợ tôi không về nhà. Không hề có tin tức của cô ấy suốt hai ngày liền. Tôi sợ quá, cảm thấy đã xảy ra chuyện gì. Tối thứ ba, điện thoại nhà reo, là vợ tôi gọi tới.

“Em nghĩ kĩ rồi, ngày mai chúng ta đi làm thủ tục ly hôn.”

Hôm sau, chúng tôi đi làm thủ tục, mất chưa đầy bốn mươi phút. Mãi cho đến khi ký xong, bước ra ngoài, tôi vẫn còn ảo đảo như trong mơ. Dù đó là kết cục mà tôi mong muốn nhưng dù sao đã chung sống gần mười ba năm, chúng tôi đã trở thành một phần trong cuộc sống của nhau. Lại còn con cái nữa. Lẽ nào tất cả lại kết thúc như vậy? Lòng tôi trào lên nỗi chua xót, mắt ướt ướt. ngẩng đầu lên nhìn vợ, chính xác hơn là vợ cũ, tôi nói, giọng cố mạnh mẽ “Để anh

đưa em về!”

“Không cần”- cô ấy lắc đầu, bỏ đi. Tôi đứng bên đường, nhìn theo bóng cô ấy khuất xa dần. Vừa hy vọng, lại vừa sợ hãi cô ấy quay đầu lại. Nhưng cô ấy không hề quay lại. Tôi chìm ngìm trong buồn phiền, chắc suốt đời này cô ấy vĩnh viễn không thể tha thứ cho tôi.

Tối hôm đó, Sảnh Sảnh chuyển tới sống cùng tôi. Tôi không biết tối đó Lý Vân sẽ ra sao, cũng không có thời gian nghĩ nữa. Tôi đang lao vào cao trào của tình yêu, làm gì còn tâm trí nghĩ tới cô ấy. Bản chất của tình yêu là ích kỷ.

Sau khi ly hôn, tôi và con trai nói chuyện với nhau. Tôi thấy rõ nó không thích Sảnh Sảnh.

“Mẹ đã làm gì sai? Tại sao ba mẹ lại bỏ nhau?”

Bị con trai căn vặn, tôi không biết trả lời ra sao. Ngượng ngập, tôi đáp: “Mẹ con không sai. Đó là do ba yêu Sảnh Sảnh. Ba cũng không biết tại sao nữa. Yêu một người không có lý do đâu. Ba hy vọng con tôn trọng sự lựa chọn của ba. Con và dì Sảnh Sảnh là hai người mà ba yêu thương nhất trên thế giới này. Ba hy vọng hai người sẽ hoà hợp nhau, không có mâu thuẫn gì”.

Hiếu Cương con tôi là một đứa trẻ hiểu biết. Dù không thích nhưng nó vẫn rất tôn trọng Sảnh Sảnh, cố gắng chấp nhận cô ấy. Tuần thứ hai sau khi Sảnh Sảnh dọn tới, tôi cho thay hết mọi đồ đạc cũ trong nhà. Vì cô ấy nói không thích dùng những đồ cũ, luôn cảm thấy dấu ấn của vợ cũ tôi. Do phải mua sắm lại toàn bộ nên tiền tiết kiệm của tôi cũng gần hết sạch. Tôi dự định đợi sau Tết mới làm đám cưới vì phải có thời gian chuẩn bị tiền. Hơn nữa vừa ly dị đã vội kết hôn ngay, ảnh hưởng cũng không tốt. Nhưng chưa đợi đến Tết, tôi và Sảnh Sảnh đã gây chiến kịch liệt.

Một tối nọ, tôi đưa Sảnh Sảnh đi thăm một người bạn. Khi về đến nhà, cô ấy vẫn bình thường, vẫn rúc vào lòng tôi, trò chuyện duyên duyên. Rồi đột nhiên điện thoại cầm tay của cô ấy reo. Vừa nhìn thấy, cô ấy đã có phần hốt hoảng, vội đi ra phòng khách nghe điện thoại. Lúc đầu tôi không để ý. Sau khi nghe điện xong quay lại, cô ấy có vẻ căng thẳng. Tôi hỏi, cô ấy cúi đầu không đáp. Hỏi mãi, cô ấy đột nhiên khóc oà lên.

“Xin lỗi anh, em còn giấu anh một chuyện. Anh có tha thứ cho em không?”

“Có chuyện gì, em cứ nói đi. Chỉ cần em không yêu người khác, mọi chuyện anh đều có thể tha thứ được”.

Cô ngước lên, nhìn tôi sợ sệt, rồi lại cúi xuống, nói: “Em...em từng kết hôn một lần. Cũng chính vì ly hôn nên em mới chuyển xuống miền Nam”.

Tôi kinh ngạc vùng ra. Cô ấy vội lao theo ôm choàng lấy tôi, vội vàng nói: “Em không có ý giấu giếm anh đâu. Em cũng định kể thật với anh từ lâu, nhưng lại sợ anh không yêu em nữa.

Em sợ mất anh...”

Nói đến đây, đột nhiên cô dừng lại, cổ họng lúng búng như bị vật gì chẹn ngang. Rồi giọng cô ấy cứ nhỏ dần, như gió bay vào tai tôi: “Anh ấy là bạn học của em. Chúng em đã sống với nhau được ba năm, có một đứa con trai. Lúc chia tay, con theo anh ấy. Bây giờ anh ấy muốn lập gia đình, không muốn nuôi con nữa. Chẳng còn cách nào, em đành nhờ mẹ em nuôi cháu, thuê một căn hộ, đã được một tháng rồi. Lẽ ra em không nên giấu anh. Mong anh tha thứ cho em!”.

Tủi thân, uất ức, phần nộ, tôi tát cho cô ấy một cái rất mạnh làm cô ấy ngã lặn ra, khóc oà lên. Tôi nhìn cô ấy, lòng lại mềm ra, vội đỡ cô ấy dậy, nói: “Thôi đừng khóc nữa, để anh suy nghĩ một chút”.

Hôm sau, Sảnh Sảnh dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng. Tôi lái xe đưa cô ấy đi làm. Tới cơ quan, cô ấy vẫn ngồi trên xe chưa chịu xuống. Tôi giục, cô ấy nhìn tôi khẩn khoản nói: “Tối nay em tới thăm mẹ, anh có thể đi cùng em không?”.

Nếu chỉ có một mình mẹ cô ấy, đương nhiên là tôi rất muốn tới thăm. Nhưng còn có con cô ấy ở cùng. Từ khi quen nhau tới giờ, tôi luôn cho rằng cô ấy độc thân. Đột nhiên giờ đây lại tòi ra một thằng con trai, tôi chưa được chuẩn bị tâm lý nên lắc đầu nói: “Tối nay anh bận, không đi được”.

Lúc đó, khoảng cách giữa chúng tôi đã kéo ra rất xa, như bị ngăn cách thêm một bức tường nữa. Nói thật lòng, tôi cũng muốn tha thứ cho cô ấy nhưng không làm nổi. Cô ấy có thể lừa tôi một lần, thì sau này không biết khi nào vẫn có thể lừa tôi lần nữa. Tôi không thể sống hết quãng đời còn lại với một người mà tôi không tin tưởng. Lần đầu tiên tôi nảy ra ý định phải chia tay.

Tôi bắt đầu lạnh lùng với cô ấy. Đi làm về không còn vội vã về nhà như trước. Trước đây khi đi chơi, đi nhậu với bạn bè, tôi thường đưa cô ấy đi. Nhưng bây giờ thì không. Cô ấy cũng cảm nhận được những thay đổi của tôi. Lúc đầu còn chịu đựng, sau thì cáu gắt. Mỗi tối về nhà đều căn vặn tôi rất nhiều xem tôi đi đâu, ở với ai, có cô nào không, còn yêu cô ấy nữa không, còn muốn lấy cô ấy nữa không?

Tôi cũng không rõ nữa nên không chịu trả lời. Đến ngay cả tôi cũng không rõ đáp án. Cô ấy cứ vịn vẹo mãi như thế. Nhưng càng hỏi nhiều, tôi lại càng không muốn ở nhà. Thời gian đó, chúng tôi cãi nhau suốt rồi lại làm lành. Rồi lại cãi nhau, lại làm lành. Tôi cũng không biết phải làm sao. Tôi muốn sống cùng cô ấy nhưng giờ đây luôn cảm thấy bất an, không biết khi nào cô ấy lại lừa dối tôi lần nữa.

Cuộc sống cứ trêu chọc chúng tôi như vậy. Chúng tôi vì ngoại tình mà đến được với nhau. Nhưng giờ đây lại không tài nào tin tưởng nhau được. Phải chăng đó là báo ứng? Tôi hạ quyết tâm chia tay với cô ấy, nhưng cũng không nỡ. Tôi cứ kéo dài như vậy, không quyết định được. Nhưng dùng dằng là một sai lầm lớn.

Một ngày cuối năm, một bạn hàng tới tìm tôi. Trước đây tôi đã giúp đỡ anh rất nhiều. Anh

nói muốn mời tôi đi ăn để cảm ơn. Tôi nhận lời. Ăn xong, lúc sắp về, anh đưa tôi một phong bì rất dày, nói: “Nghe nói anh sắp kết hôn, coi như đây là tấm lòng của tôi”.

Tôi giật mình, hỏi ai nói. Anh nói là do các đồng nghiệp của tôi. Lúc đó tôi mới biết thời gian đó Sảnh Sảnh thường kiểm soát tới cơ quan tôi, cố tình hoặc vô ý tiết lộ tin chúng tôi sắp lấy nhau. Cô ấy muốn mọi việc thành sự thật, tôi có hối hận cũng không kịp. Nhưng cô ấy làm như vậy khiến tôi rất điên tiết. Bực bội, tôi kiếm người bạn đã từng giới thiệu tôi với cô ấy. Chúng tôi đi uống rượu. Tôi kể hết nỗi lòng. Anh bạn tôi im lặng hồi lâu, định mở miệng nói mấy lần nhưng lại dừng lại. Bị tôi giục mãi, cuối cùng anh ấy mới chịu thú thật.

“Tớ nghĩ mãi, hay là vẫn nên nói cho cậu. Lần trước khi cùng đi ăn, một người bạn kể cho tớ nghe là có quen Vu Sảnh Sảnh. Cô ấy từng sống với một ông chủ buôn bán bất động sản. Tất nhiên trước đó là trước khi quen cậu, không nói làm gì. Có điều...”

Nói đến đây, bạn tôi đột nhiên dừng lại. Tôi nhìn anh ta, cảm thấy có điều gì bất thường.

“Nhưng...hình như...người đó trả tiền cho cô ấy. Tất nhiên đó có thể là lời đồn đại. nhưng nếu cậu thật lòng muốn lấy cô ấy, tốt nhất nên điều tra kỹ nhé”.

Tôi kinh ngạc đến đờ đẫn. một cảm giác xúc phạm chưa từng có từ gan ruột trào lên. Tôi không muốn điều tra gì, chỉ muốn chia tay ngay lập tức.

Tối đó tôi đề nghị chia tay với Sảnh Sảnh. Vừa nghe, cô ấy đã phát điên, chữa bới tôi âm ỉ. Nói tôi là thằng lừa đảo, là con dê dâm dục, lưu manh, khốn kiếp. Tóm lại, cô ấy có thể dùng tất cả những từ ngữ ác độc nhất trên toàn thế giới này chửi bới tôi suốt hai tiếng đồng hồ. Tôi cứ im lặng nhìn cô ấy, như không hề quen nhau. Đúng vậy, người đứng trước mắt tôi là một người lạ, chứ không phải là Vu Sảnh Sảnh duyên dáng mà tôi từng quen.

Chửi chán, cô bắt đầu thu dọn đồ. Lần này tôi không ngăn cản như những lần trước. Tôi chỉ đứng nhìn cô ấy, hy vọng cô ấy nhanh nhanh dọn đi.

“Em đi đâu?Anh đưa em đi”. Dù không tự nguyện lắm nhưng tôi cũng không thể quá tuyệt tình, vẫn phải tiễn cô ấy.

Chúng tôi ra khỏi nhà, lên xe. Cô ấy lại bắt đầu rên rỉ, oán trách. Tôi vẫn không mở miệng, chỉ chăm chú vào lái xe. Không ngờ im lặng lại càng khiến cô ấy tức hơn. Khi xe đi qua một cái cầu, cô ấy chụp lấy vô lăng, đánh mạnh ra ngoài. Chỉ nghe thấy rầm một cái, chiếc xe lệch hẳn đi, nửa thân trước như dựng lên, cách mặt đất chừng ba mươi độ. Hai chiếc bánh xe quay tít trong không trung. Tôi sửng người, vội giật lại vô lăng, đạp phanh gấp. Chiếc xe bị trượt một đoạn, cuối cùng dừng được bên cầu, suýt nữa rơi xuống hồ. Tôi sợ đến nỗi toàn thân đầm đìa mồ hôi. Rất lâu sau mới định thần được. Tôi xuống xe, mở cửa, một chiếc bánh xe đã hỏng.

Tức giận, tôi mở cửa xe, quát to: “Cút đi cho tôi nhờ”.

Sảnh Sảnh cứ ngồi ì trên xe. Mấy người hiếu kỳ bên đường vây tới xem. Tôi phải nhịn nhục, thay bánh xe khác, lên xe, lái tới một nơi không có người tự tay lái cô ấy xuống rồi lên xe. Đúng lúc xe đang lăn bánh, đột nhiên tôi thấy một cái bóng lao tới xe. Tôi đạp phanh, đánh vô lăng sang bên trái, làm xe trượt đi mười mấy mét mới dừng lại được. Tôi vội vã xuống xe. Sảnh Sảnh đang nằm dưới đất, bất động, toàn thân đầm đìa máu. Tôi sợ quá, hét gọi tên cô ấy. Cô ấy khe khẽ mở mắt, tôi thở phào, bế cô ấy lên xe, tới bệnh viện. May mà chỉ bị thương ngoài da, không tổn thương đến xương cốt. Nhưng tôi vẫn rất sợ, mấy ngày liền không dám lái xe.

Sau khi Sảnh Sảnh khỏi hẳn, tôi nói chuyện với cô ấy rất nghiêm túc, hy vọng chia tay trong êm ả, cô ấy cũng đồng ý. Tôi cho cô ấy hết những gì có thể, gồm cả số tiền hai vạn tệ mà người bạn kia tặng, số tiền tám ngàn tệ tự tôi tiết kiệm được, tất cả đồ đạc, đồ gia dụng trong nhà. Tôi còn nhận lời sẽ giúp cô ấy mua một căn hộ. Nhưng chẳng bao lâu, cô ấy lại ân hận, tới tìm tôi, đòi lấy nhà của tôi. Nhưng căn nhà đó là của cơ quan cấp, tôi không thể giao cho cô ấy được. Cô ấy lại tới cơ quan làm ầm lên. Tất nhiên chẳng được gì, nhưng tiền đồ sự nghiệp của tôi coi như chấm dứt.

Giờ tính lại thời gian tôi và Sảnh Sảnh ở bên nhau, vui vẻ chỉ được một năm, còn lại hai năm là cãi nhau, chia tay. Cuối cùng tôi kiệt sức, tay trắng. cứ tưởng cô ấy đã bỏ cuộc, không ngờ họa lớn còn đang chờ tôi.

Hôm đó, như thường lệ, tôi đi làm, xử lý một số chuyện. không biết tại sao có một linh cảm không lành, không tài nào tập trung làm việc được. Đang định về sớm, vừa xách cặp đứng lên thì cửa mở, mấy người lạ mặc sắc phục tiến vào. Một người hỏi: “Anh là Phương Minh phải không?”

Tôi gật đầu, hỏi: “Có chuyện gì?”

“chúng tôi là người ở Cục chống tham nhũng. Anh có liên quan đến chuyện nhận hối lộ. chúng tôi phải tiến hành lập án điều tra”.

Tôi phản ứng không kịp: “Các người có nhầm không đấy?”

Anh ta không thèm để tâm tới tôi, ra lệnh: “Mở ngăn kéo ra”

Tôi mở ngăn kéo bàn, lại mở cả cặp xách. Họ lôi hết các thứ ra, phân loại đánh dấu cầm đi, rồi lôi ra một cái còng. Tôi bủn rủn, khẩn khoản xin: “Tôi xin đi cùng các anh, nhưng không đeo cái này có được không?”

“không được, đó là luật”.

Tôi đành giơ tay. Phập một cái, đã bị cung cứng. tôi đeo chiếc còng lạnh ngắt, từng bước lê ra khỏi phòng làm việc. Các đồng nghiệp kinh ngạc, tôi xấu hổ vô cùng, chỉ muốn chết quách cho xong.

Tôi bị áp giải tới phòng giam. Trên đường cứ nghĩ mãi rốt cuộc vì cái gì? Đầu tiên tôi nghĩ đến hai vạn tệ mà người bạn hàng đã tặng. Đó là số tiền duy nhất mà tôi chịu nhận. Trước đây giúp đỡ bạn bè, họ chỉ mời đi ăn cơm, tặng rượu, thuốc lá nhưng chưa bao giờ đưa tiền. Nhưng Cục chống tham nhũng làm sao biết được chuyện này? Trừ hai kẻ trong cuộc, chỉ có mình Sảnh Sảnh biết. Lẽ nào là cô ấy? Vừa nghĩ tới đó, toàn thân tôi đã đầm mồ hôi. Nhưng tôi vẫn lập tức phủ định. Cô ấy không thể hận tôi lâu như thế được, cũng không làm chuyện đó. Huống hồ hai vạn tệ đó chẳng phải tôi đã cho cô ấy rồi sao? Cô ấy mới là kẻ có lợi? nhưng không phải cô ấy thì là ai?

Tôi bị giam riêng một phòng. Bên trong giống như ngôi mộ, yên tĩnh đến ghê người. Tôi cố nghe ngóng, vẫn không hề có tiếng bước chân. Tôi mong có người tới lấy cung để mọi chuyện được sáng tỏ. một ngày sống không hy vọng và khiếp sợ đã trôi qua, thật khó khăn. Không ai tới lấy cung. Chỉ có người đưa cơm tới. Tôi như rớt xuống lỗ đen sâu hun hút không đáy. Tôi biết nếu trong hai mươi bốn giờ không được thả, chúng tôi đã đủ chứng cứ chứng minh tôi có tội. Làm thế nào bây giờ? Lúc đó, tôi muốn chết. Nhưng chết bằng cách nào? Ở đây chẳng có gì cả, ngay cả quyền tự do được chết cũng không có.

Hai ngày trong nhà giam, tôi như kẻ chết đi sống lại. Sang ngày thứ ba, người coi phòng giam thông báo, con trai tôi Phương Hiểu Cường đã đem tiền tới cho tôi. Lúc đó nước mắt tôi chực rớt xuống. Hiểu Cường, con trai tôi, giờ con ra sao? Con có tha thứ cho ba không? Tôi nghĩ lung tung, có phần hơi đói nên ăn hết suất cơm đầu tiên ở đây. Lại hai ngày nữa trôi qua, người gác thông báo có một người tên Vu Sảnh Sảnh tới gửi đồ cho tôi, một bộ đồ tây và hai bộ đồ lót. Tôi sờ lên bộ quần áo mới, lòng rối rắm như tơ vò, xem ra tôi đã trách lầm cô ấy. Người xưa đã nói một ngày làm vợ chồng cũng nên nghĩa. Tuy chúng tôi chưa chính thức kết hôn nhưng đã sống chung hơn hai năm. Lòng cô ấy vẫn còn tình nghĩa.

Sự quan tâm của người thân khiến tôi thêm dũng khí sống tiếp. Một tuần sau, tôi được lấy cung. Tôi cương quyết phủ nhận chuyện nhận hối lộ. hỏi cung xong, tôi bị đưa đi cạo tóc đầu. Mỗi lượt dao lướt qua, tim tôi lại như bị đâm một phát. Nổi đau cùng cực và nước mắt nuốt trong lòng, vĩnh viễn tôi không thể nào quên.

Ba tháng sau, toà án mở phiên toà xét xử tội tham nhũng của tôi. Tám giờ sáng hôm đó, tôi ngồi xe tội phạm rời trại giam. Suốt dọc đường, tôi bám vào song sắt cửa sổ xe, cố gắng nhìn như nuốt lấy từng dây phở quen thuộc, những con người tự do đang đi lại. Đã một trăm lẻ bốn ngày qua tôi chưa được nhìn thấy họ. Một trăm lẻ bốn ngày qua, tôi chỉ biết nhìn qua cái cửa tò vò của trại giam nhìn trăng và đếm sao. Giờ đây rốt cục tôi đã được đi ra, dù chỉ là tạm thời và phải ngồi trên xe phạm, tôi vẫn vui sướng vô cùng. Hơn nửa tiếng thoáng một cái đã trôi qua, xe đã tới toà án. Vừa định rời khỏi cửa sổ xe, bỗng tôi thấy một bóng dáng quen thuộc lướt qua, là Vu Sảnh Sảnh. Tôi sửng người, mở to mắt, đúng là cô ấy. Cô ấy nấp ở một góc bên ngoài toà án. Khi xe phạm vừa tới, cô ấy đã xoay người bỏ chạy. Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của cô ấy, tôi không khỏi nghi ngờ và khó hiểu. Tại sao cô ấy phải trốn? Tại sao cô ấy không vào trong?

Vừa vào phòng xử, tôi đã nhìn thấy ngay con trai, mẹ và cậu em nét mặt đầy lo lắng. Tóc mẹ đã bạc hết, nước mắt gian giữa, bà nhìn chăm chăm vào đứa con trai đang đeo còng ngồi trên ghế bị cáo. Nhìn mẹ như vậy, tôi không nhịn nổi nữa, nước mắt cũng trào ra.

Khi toà đọc tên người viết đơn tố cáo là Vu Sảnh Sảnh, người tôi như bị một quả bom xé nát hàng trăm mảnh. Tôi cố hết sức bình tĩnh như vẫn không thể tin đó là sự thật. Tôi bị cáo trạng tội nhận hối lộ hai vạn tệ. Luật sư bào chữa ra sao, tôi không để tâm nghe, chỉ muốn kết thúc phiên toà sớm sớm. Sau này khi được thả, tôi mới biết luật sư đã bào chữa rất xuất sắc mới cứu được tôi. Ông kiên trì quan điểm tuy tôi có nhận số tiền đó nhưng không hề đem lại tác động xấu tới quốc gia và tập thể, hơn nữa không phải do tôi chủ động đòi, mà được bạn hàng tặng, nên không đủ chứng cứ kết tội.

Xử xong, tôi và người nhà vội vã chia tay. Tôi dặn con trai không cần tìm kiếm lại số tiền đó để trả lại. Con trai tôi nước mắt lưng tròng, đáp: Tiền là do mẹ đưa, bắt lấy danh nghĩa tên con đem tới cho ba. Luật sư cũng do mẹ mời đến. Nghe xong, tôi cúi đầu, nhìn mặt sàn sáng bóng, hận không có kẻ nút nào để chui xuống.

Một tuần sau, có phán quyết của toà án. Tôi bị xử hai năm án treo. Em trai tôi tới đón, đưa cặp sách cho tôi, bên trong có điện thoại và ví tiền. Tôi lập cập bật điện thoại, chuông đột ngột reo khiến tôi giật mình.

“Anh ra rồi à?”

Đó là Sảnh Sảnh. Tôi hét to: “Cô còn muốn gì nữa. Cô làm thế còn chưa đủ sao?”, rồi tức giận đập điện thoại. Không ngờ cuộc điện thoại đầu tiên sau khi được tự do lại là của cô ấy. Có lẽ cô ấy muốn xác nhận thắng lợi của mình, nhưng thực ra cô ấy đã lắm. Trong chuyện này, không có kẻ thắng lợi. Cả hai chúng tôi đều là kẻ thất bại.

Buổi tối hôm đó, Lý Vân đặt bàn ở nhà hàng chúc mừng tôi. Cuối cùng chúng tôi lại gặp nhau. Ba năm trước, khi tôi và Sảnh Sảnh yêu nhau nồng thắm, cô ấy một mình lặng lẽ ra đi, trả lại cho tôi tự do. Ba năm sau, không tôi bị Sảnh Sảnh tố cáo ra toà, cô ấy lại một mình chạy vạy khắp nơi, đem lại cho tôi tự do. Dù chỉ là tự do một nửa, bị án treo, đi đâu, làm gì trong một thời gian nhất định, tôi vẫn bị cơ quan công an theo dõi, nhưng rốt cuộc tôi có thể trở về nhà, có thể đi làm. Đó đều là công lao của cô ấy, là kết quả nỗ lực của cô ấy. Tôi lấy gì để cảm tạ cô ấy đây? Tôi cũng không biết phải cảm ơn cô ấy ra sao nữa.

Bạn bè, người nhà nhìn thấy tôi ngượng ngập như vậy, cũng muốn chúng tôi quay lại với nhau nên từng người lặng lẽ rời bàn tiệc. Cuối cùng chỉ còn lại tôi với Lý Vân. Tôi nhìn cô ấy, định mở miệng. Cô ấy biết nên cố ý chặn lại.

“Đừng, đừng nói gì. Không cần nói gì cả. Về nhà đi, ngủ một giấc”

Cô nhìn tôi rất lâu rồi quay người đứng dậy, bắt tay tôi chào tạm biệt. Bất giác tôi cũng đứng lên, nhìn cô đắm đắm. Tóc vợ cũ tôi có chỗ đã bạc, khoé mắt nhiều nếp nhăn. Tôi chợt nhớ chúng tôi bằng tuổi nhau, lòng cảm kích vô hạn. Tôi muốn nói điều gì đó với cô, nhất định phải nói điều gì đó. Nhưng tôi cứ thấy cổ họng nghẹn lại, không nói nổi. Vì thế tôi tiến lên phía trước, cầm lấy bàn tay khô gầy, có phần hơi run rẩy của cô ấy.

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI HAI

ĐIỆU VŨ CỦA TUYẾT

(Tự thuật của Hàn Băng, nữ, 35 tuổi, căn hộ nhà nước ở Đại Liên)

Tôi và Minh lấy nhau đã mười hai năm. Khi còn yêu nhau, anh đã từng miêu tả cảnh Bắc Kinh mùa Đông tuyết rơi trắng xoá. Một người sống ở Đại Liên như tôi vẫn chưa thể tìm ra nỗi cảm giác đó. Khi chúng tôi đi nghỉ tuần trăng mật, anh cố tình đưa tôi đi Cáp Nhĩ Tân. Đây là lần đầu tiên, tôi được nhìn thấy tuyết to, dày và đẹp đến vậy. Mỗi đến giờ, tôi vẫn nhớ mãi cảnh vật đó.

Đại Liên hiếm khi có tuyết to như vậy. Không hiểu vì sao năm nay tuyết rất nhiều. Vừa vào mùa Đông, hết trận tuyết này đến trận tuyết khác. Khắp nơi chỗ nào cũng có tuyết. Lấy nhau được mười hai năm, cuối cùng tôi có thể ở quê nhà ngắm từng trận tuyết dày, nhưng lại rất hiếm khi gặp được anh.

Tôi đứng một mình bên cửa sổ, đợi anh về cùng ngắm tuyết. Dù biết rằng đó chỉ là một giấc mơ, một khát vọng đau khổ mà thôi. Ước mơ thì dù có còn hơn không. Tôi liếc nhìn điện thoại trên bàn, ao ước lúc này có chuông reo tới. Nhưng nó cứ im lìm ở đó, chẳng phát ra tiếng nào. Tôi biết thực ra trái tim anh đã bỏ tôi đi từ lâu. Nhưng tôi cứ cố không chịu thừa nhận và cũng không dám đối mặt với sự thật đó. Tôi luôn tưởng tượng và chờ đợi đến một ngày anh mệt mỏi và trở về.

Lúc một mình, tôi thường gặm nhấm lại tỉ mỉ cuộc sống hôn nhân của chúng tôi suốt mười hai năm qua. Tình cảm của chúng tôi bắt đầu rẽ ngoặt từ năm 1993, khi anh chuyển sang kinh doanh. Minh là một người đàn ông tự tin, có tài, luôn coi mình là thương đế. Bỏ ra ngoài làm chưa được một năm, anh đã kiếm được xe hơi riêng, trở thành chiếc xe hơi tư nhân đầu tiên. Từ đó anh đắm mê ô tô, quyết tâm phải lọt vào ngành xe hơi bằng được. Từ đó tương lai của chúng tôi bắt đầu bị rẽ ngoặt và cũng không tài nào ngăn chặn nổi.

Năm 1993 cũng là năm rất nhiều đàn ông ngoại tình. Nhiều bạn bè của chúng tôi đều ly hôn. Nhưng tôi biết chúng tôi sẽ không ly dị. Những lý giải của tôi về hôn nhân đều bị ảnh hưởng từ cách giáo dục của bố mẹ tôi.

Bố tôi rất xuất sắc. Mẹ tôi rất yêu bố. Tình yêu đó đã phá hỏng cuộc đời họ và tác động sâu

sắc đối với tôi. Vì lo ngại bố tôi quan hệ với những phụ nữ khác, mẹ tôi không chịu rời mắt khỏi bố. Chỉ cần thấy bố tiếp xúc với bất kỳ phụ nữ nào, mẹ tôi đều có cách ngăn cản. Thoạt đầu, bố tôi còn nhin. nhưng càng về sau, càng không nhin nổi nữa, cho tới năm thứ sáu cùng chung sống, ông đã bỏ nhà ra đi. Mẹ tôi hận ông, kiên quyết không ly dị. Bố tôi mãi cho tới lúc chết vẫn là chồng của mẹ tôi, là bố của chúng tôi. Nhưng từ sau khi bỏ nhà, ông chưa hề làm tròn trách nhiệm của người chồng và người bố dù chỉ một ngày.

Từ nhỏ, tôi đã sống trong gia đình không có bố. Nên đối với đàn ông, tôi vừa lạ lẫm vừa khát vọng. Minh là người đàn ông đầu tiên mà tôi tiếp xúc, cũng là người duy nhất có quan hệ gần gũi. Anh vừa có tài vừa lương thiện. Tôi yêu nét đó của anh nhưng cũng sợ hãi những đàn ông tài hoa luôn có phụ nữ đi theo. Lúc đó bên anh cũng có vài cô đang theo đuổi. Mãi đến giờ tôi cũng không biết tại sao anh lại yêu tôi. Khi được anh cầu hôn, tôi đã cảm động tới phát khóc. Anh không hiểu lại hỏi tại sao tôi khóc? Lẽ nào em không yêu anh? Tôi đáp: Yêu, nhưng em sợ, sợ sẽ có ngày anh sẽ rời bỏ em. Em từ nhỏ đã không có bố. em không muốn con em sau này cũng vậy. Anh ôm ghì lấy tôi, vuốt lên đầu tôi, nói: Đồ ngốc, không có chuyện đó đâu, hiểu không? Ngay từ ngày đầu tiên khi nhìn thấy em, anh đã có cảm giác muốn bảo vệ em rồi. Anh sẽ chăm sóc em suốt đời, sẽ không để bất kỳ ai làm hại tới em.

Rồi chúng tôi lấy nhau. Năm thứ hai, tôi có thai. Lúc tôi sắp sinh, anh luôn ở bệnh viện trông nom. Khi tôi được đưa ra khỏi phòng hộ sinh, vừa nhìn thấy con trai, Minh đã vui sướng nhảy cẫng lên, hét to: Tôi có con trai rồi! Minh là một người đàn ông có tình cảm phong phú và tinh tế. Anh luôn chăm sóc tôi tỉ mỉ, chu đáo. Tôi không thể quên được ngày con trai đầy tháng. Minh mượn được một cái cân. Anh cẩn thận đặt con lên bàn cân. Bao nhiêu tâm huyết suốt ba mươi ngày mà chỉ lên được vài lạng. Anh nhìn tôi, ứa nước mắt. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh khóc, lại vì có liên quan tới sự trưởng thành của con. Sinh được con trai khiến tôi tin tưởng tương lai của mình nhất định đầy ánh sáng.

Để tôi và con sống tốt hơn, anh tranh thủ làm thêm, ra sức sáng tác. Tiền nhuận bút của anh trở thành một nguồn bổ sung vật chất đáng kể cho gia đình. Nhưng những ngày tháng bình lặng qua chưa bao lâu, một hôm, Minh nói với tôi muốn đi làm ăn. Lúc đầu tôi không đồng ý. Tôi không phải là một phụ nữ có khát vọng vật chất mãnh liệt. tôi chỉ muốn có một cuộc sống bình dị. Minh bảo đảm với tôi chỉ làm ba năm rồi quay lại nghề viết văn. Anh vẫn muốn trở thành một nhà văn nổi tiếng. Tôi chấp thuận.

Sau khi lao vào kiếm tiền, anh đã thay đổi, về nhà ngày càng muộn. Có lúc còn không về, ngủ lại công ty. Bên anh luôn có rất nhiều gái đẹp. một lần anh lái xe chở một cô gái, bị mẹ tôi thấy. mẹ tôi khuyên tôi nên quản chặt Minh.

Lúc đó tôi rất mâu thuẫn, đấu tranh rất lâu. Tôi nghĩ: Mẹ tôi quản bố tôi suốt cả đời, nhưng cuối cùng bố tôi vẫn chạy mất. một người đàn ông tài giỏi như Minh liệu có cam tâm ở nhà không? Đã không quản được anh ấy thì cứ để anh ấy tự do, làm cánh diều bay lượn cho xong. Chỉ cần dây diều vẫn còn trong tay tôi thì bay chán, anh vẫn quay về nhà. Đàn ông cần sự quan tâm và lý giải của phụ nữ nhiều hơn cần tình yêu. Tình yêu không bền vững mãi mãi, nhưng hôn nhân có thể kéo dài và là cuộc sống thực tại. Quan trọng hơn cả là giữa chúng tôi có sự ràng buộc – đứa con. Tôi tin rằng Minh có thể nhìn rõ điểm này, nhưng lần này tôi đã lầm.

Năm 1999, công ty của Minh rơi vào khó khăn. Hai cuộc giao dịch bị hỏng, không những không kiếm được tiền mà còn phải đền bù rất nhiều. Minh quyết định mở một con đường khác,

bước vào thế giới xuất bản sách. Thời gian này, anh rất ít về nhà. Thỉnh thoảng về nhà cũng rất muộn. Mặt mũi lúc nào cũng u tối, im lặng, ngồi một mình trước máy tính. Anh bắt đầu lại nghiệp viết văn khiến tôi rất vui mừng, nói: Anh về nhà đi. Lúc đó anh ra ngoài làm kinh doanh không chỉ ba năm, mà đã kéo dài sáu năm. Anh nhìn tôi, lắc đầu: Anh không thể quay về được nữa, cũng là bất đắc dĩ thôi.

Cuốn sách đầu tiên của anh đã xuất bản. để ra cuốn sách này, anh thường tăng ca làm tới tận đêm khuya, ngủ lại ở công ty. Anh còn thường xuyên tới Bắc Kinh để làm việc với các nhà xuất bản. Giờ đây sách đã phát hành nhưng anh vẫn không về nhà.

Mẹ tôi đã báo bên ngoài anh có người đàn bà khác. Một đồng nghiệp của tôi cũng đã từng nhìn thấy anh sống với một phụ nữ. bao nhiêu năm qua, tôi đã quên rồi. mình tài giỏi như thế. Phụ nữ lại thường yêu những người đàn ông có tài. Tôi không thể đuổi được các cô ve vãn bên anh. Tôi biết Minh là một kẻ nặng về tình yêu tinh thần. nếu tôi càng không ảnh hưởng tới anh, anh sẽ không thả lỏng mình. Cùng lắm thì tinh thần sẽ lầm đường lạc lối một lần, sẽ không làm ảnh hưởng tới hôn nhân của chúng tôi.

Nhưng tôi nhầm. tôi không ngờ rằng tinh thần lạc lối còn nguy hiểm hơn cả thể xác lạc lối gấp nhiều lần. Lần này, Minh thực sự rung động. Cô ta là biên tập một tạp chí văn học. cho đến giờ tôi vẫn chưa từng nhìn thấy mặt. nghe nói cô ấy rất giỏi, lại xinh đẹp, cũng rất thích sáng tác. Họ quen nhau vì cuốn sách của Minh. Sau khi sách xuất bản, lửa tình giữa họ đã bùng cháy dữ dội.

Tôi rất đau khổ, tuyệt vọng nhưng không thể thay đổi tất cả. tôi biết, những thứ do tinh thần sinh ra chỉ có thể bị đánh gục bởi tinh thần. lúc đó nếu quá xúc động làm chuyển gì sẽ chỉ nhanh hỏng thêm cuộc hôn nhân của chúng tôi. Tôi không muốn mất gia đình, không muốn con tôi mất bố giống tôi. Tôi chỉ có cách nhịn nhục, cố ép mình không nghĩ tới chuyện của họ. nghe thì rất dễ nhưng làm sao khó quá.

Đêm giao thừa, Minh cũng không về nhà, chỉ gọi điện thoại. Lúc đó ngoài trời tuyết đang rơi. Tôi dặn dò anh bên ngoài đường trơn, nhớ lái xe cẩn thận. ngần ngừ một lúc, anh cúp máy. Lúc đó, tôi linh cảm bất an.

Đại Liên rất hiếm khi có tuyết to, nhưng năm nay tuyết rơi hết trận này tới trận khác mãi không dứt. Trong cái mênh mông một màu trắng đó, tôi thấy như ám hiệu một điều gì. Lòng tôi ngập tràn nỗi khiếp sợ. trong khiếp sợ lại có lần có chút hy vọng. Mỗi lần tan ca, tôi đều vội vàng về nhà, nhưng lần nào cũng thất vọng. Nhà cửa trống trơn, không thấy bóng người. Tôi bắt chước một người bạn độc thân đã bày cách, khi mở cửa nói rất to: "Xin chào. Em về rồi!". Tiếng của tôi bị bờ tường lạnh lẽo đập vọng lại, trở thành tiếng vọng. Tôi bất lực cúi đầu. Cái bóng phía sau bị ánh đèn sáng trên tuyết cán ra thành từng mảnh vụn. Đầu tôi chợt loé lên một ý nghĩ đáng sợ: Có lẽ cuộc hôn nhân kéo dài mười hai năm sẽ kết thúc vào một ngày mùa Đông đầy tuyết này? Tôi đau xót quá, nước mắt tuôn ra. Tôi tiến lại gần điện thoại, bấm một số máy vô cùng quen thuộc. Đầu dây bên kia báo bận. Lòng tôi chợt lạnh như băng. Tôi biết trong bóng tối đầy tuyết rơi này, Minh không như tôi ngồi trong phòng một mình chờ đợi.

Con trai đi học về, hỏi bố khi nào về. tôi nói bố bận, bận vì phải tranh thủ kiếm tiền đóng học phí cho con vào đại học. con tôi ăn xong, xem ti vi rồi vào buồng riêng đóng cửa lại. Tôi

ngồi trên sa lông, thấy những bông hoa tuyết ngoài cửa sổ giống như lòng tôi, cũng lạnh lẽo như thế.

Không biết trôi qua bao lâu, tôi bỗng cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt tôi, và một mùi đàn ông từng quen thuộc. Tôi lật người, phát hiện ra mình đã ngủ thiếp đi trên sa lông. Tì ỷ vẫn còn bật, một màu sáng khiến tôi nhút mắt. Tôi dụi mắt, lau nước mắt còn đọng ở khóe mắt. Khi mở to mắt và định thần kĩ, tôi nhìn thấy Minh. Người anh đầy tuyết, toàn thân phả hơi lạnh, gương mặt mệt mỏi, mắt đầy lo lắng. Anh đang vuốt tóc tôi, nước mắt anh rơi xuống mặt tôi, như những bông hoa tuyết đã tan. Tôi cười, còn thật thà tin rằng Minh của tôi đã về thật rồi. Đợi chờ bao nhiêu năm cuối cùng đã có kết quả.

Tôi định dậy vào bếp nấu cơm nhưng anh giữ tôi lại, vuốt đầu tóc, lưu luyến không rời. Tôi có phần la lầm với những cử chỉ thân mật đó. Lòng tôi lại nóng hổi, cảm thấy cuộc sống mới đang bắt đầu.

“anh có khoẻ không?” – tôi hỏi, ngược nhìn người đàn ông đến nay tôi vẫn yêu.

“Cũng ổn, còn em?”

“Em cũng rất khoẻ. Con và em đều rất nhớ anh. Chúng ta..”. Thoạt đầu tôi định nói “Chúng ta hãy bắt đầu lại từ đầu, sống bên nhau”. Nhưng đúng lúc đó, tôi thấy mắt anh thoáng xa xăm khiến tôi ngưng lại, không nói tiếp nữa. Tôi biết đêm nay khác với những đêm khác. Đêm nay có lẽ vợ chồng tôi sẽ trở thành người lạ.

“thời gian qua, anh sống với cô ta phải không?” - chần chừ hồi lâu, tôi mở miệng trước.

“Em biết rồi sao?”, Minh ngược nhìn tôi. Lúc này, tôi hy vọng anh phủ nhận chuyện đó biết bao, dù nói dối cũng được. Nhưng anh lại nói: “Lẽ ra anh phải nói thật với em ngay từ đầu. Em là một phụ nữ tốt. Anh không muốn làm tổn thương đến em. Nhưng anh yêu cô ta, thật lòng yêu cô ta. Anh biết như vậy không đúng. Anh đã khống chế rồi nhưng làm không nổi. Tối nay anh muốn về nói với em rằng anh không muốn giả dối nữa. Anh không thể ở giữa hai người phụ nữ, lừa chính bản thân mình”.

Dù tôi biết, nhưng từ miệng anh nói ra, tôi vẫn cảm thấy một nỗi đau sắc nhọn. Tôi cố gắng kiềm chế nước mắt: “Em biết, đó không phải là lỗi của anh. Lỗi của anh là anh không phải là một thằng đàn ông đều. Anh đừng giày vò mình nữa. Anh quay về đi. Em và con cần anh!”.

“nhưng anh, anh đã không thể quay về được nữa”

Nói đến đây, đột nhiên Minh gục đầu xuống, sà vào lòng tôi. Lấy nhau bao nhiêu năm qua, tôi chưa từng thấy anh đau khổ đến vậy.

“Em hãy để anh đi. Tội anh đã làm xong visa rồi, sẽ sang Mỹ. Anh đi rồi vẫn lo cho hai mẹ

con. Hàng tháng anh sẽ gửi tiền về”.

Một cơn gió lạnh buốt lùa vào lòng tôi, lạnh đến nỗi tôi thở không ra hơi. Tôi nhìn Minh, thì ra tối nay anh đến để từ biệt. Lần này anh đi sẽ không bao giờ về nữa. Tôi không bao giờ ngờ rằng cuối cùng anh lại lựa chọn con đường của bố tôi – bỏ đi. Tôi và mẹ tôi – hai phụ nữ không cùng thời đại, lấy hai cách khác nhau để đối đãi với chồng mình, nhưng cuối cùng vẫn có chung một số phận.

Tối đó, Minh bỏ đi. Phòng con trai đóng cửa. Thậm chí ngay cả con mình, anh ấy cũng không vào thăm.

Tôi nhốt mình trong nhà, khóc thảm thiết. Tôi biết, giờ đây là lúc nhất thiết phải lựa chọn. Tôi không muốn ly dị. Tôi biết chỉ cần tôi không nêu ra, Minh cũng không dám nêu ra, mặc dù giờ đây anh rất muốn. Anh là một người rất trọng lời hứa. Hồi đầu anh đã nhận lời chăm lo cho tôi suốt đời. Nhưng như vậy, tôi chỉ có một người chồng về danh nghĩa. Còn trai tôi sẽ vĩnh viễn mất cơ hội chung sống cùng bố.

Ngày thứ ba, tôi gọi điện thoại cho anh: “Ngày mai, anh đem chứng minh thư và thư giới thiệu tới. Chúng ta đi làm thủ tục”.

“Thủ tục gì?” – Minh ngờ ngác chưa hiểu.

“Thủ - tục - ly - hôn”, tôi nhấn mạnh từng từ.

Minh sững người, không ngờ cái câu mà anh muốn nói và cũng rất khó mở miệng lại được tôi nói trước.

Tôi tiếp tục nói: “Em hận anh, rất hận anh. Em đã làm tất cả những gì của một người vợ có thể làm được. Nhưng vẫn không thể giữ được anh. Vì thế em rất hận anh. Nhưng em không muốn nửa đời sau tiếp tục sống trong đau khổ và thù hận. Vì vậy em vẫn quyết định cho anh được tại nguyện. Em lấy sự đau khổ và tuyệt vọng của em để anh được toại nguyện. Nhưng có một điều kiện: anh không được đi Mỹ. Anh nhất thiết phải ở lại đây. Thực ra, anh có đi Mỹ cũng chưa chắc phát triển được, mà chỉ là một cuộc tháo chạy mà thôi. Nếu chúng ta ly hôn, các người có thể sống bên nhau danh chính ngôn thuận, không cần thiết phải trốn sang Mỹ. Như vậy mỗi tuần, anh có thể bỏ ra một ngày tới bên con. Em không thể để con trai em không có bố”.

Ngày hôm sau, tôi và Minh đi làm thủ tục ly hôn. Tuy tôi đề nghị trước nhưng khi kí tên, tôi vẫn khóc. Làm xong thủ tục, Minh nói: Để anh đưa em về. Chúng tôi một trước một sau đi trên con đường quen thuộc. Trời lại bắt đầu có tuyết. Tuyết ngày càng nhiều. Tuyết năm nay cứ kéo dài mãi không dứt. Minh tiễn tôi đến tận chân cầu thang. Tôi ép mình bước nhanh. Tôi biết Minh vẫn đứng phía sau nhìn tôi. Tôi nói với mình không được quay đầu lại, và cố bước nhanh hơn nữa, nước mắt vẫn giàn giụa.

Thang máy chậm chạp như một cỗ xe bò, dừng lại ở lầu thứ 12. Mười mét từ cửa thang máy đến nhà tôi sao xa xăm như mười nghìn mét. Trước đây đã không biết bao lần một mình tôi đi qua đây, một mình tôi mở cửa. nhưng đến tận lúc này tôi mới tin rằng bắt đầu từ ngày hôm nay, Minh đã không còn là chồng tôi nữa. Đến lúc đó, tôi mới ý thức được rằng, cuộc hôn nhân mười hai năm giữa chúng tôi đã thực sự chấm dứt. Tôi ba mươi lăm tuổi, từ đây phải một mình đối mặt với tháng ngày của mấy chục năm sau.

Khắp nhà đâu đâu cũng là ký ức xưa. Tôi đi ra ban công, nhìn ra ngoài. Minh đứng ở chỗ chúng tôi vừa chia tay, ngẩng đầu lên nhìn. Trời đầy gió và tuyết, tuyết rơi trên đầu và người anh. Tôi biết lòng anh chắc chắn rất mâu thuẫn. Nếu lúc này nếu tôi gọi anh, có lẽ anh sẽ trở lại. nhưng tôi không thể. Thể xác anh quay về nhưng trái tim anh không thể quay về được nữa. Như vậy càng khiến hai người phụ nữ chúng tôi phải đau khổ, càng khiến con tôi phải mất cha. Không bằng một mình tôi chấp nhận tất cả.

Tôi không nhin nổi nữa, nằm vật ra giường, khóc to. Lúc đó, tôi rất muốn tìm một người tâm sự. nhưng những gì có thể làm được duy nhất chỉ là cứ để nước mắt tuôn rơi, vùi lấp mình. Căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, tiếng đồng hồ gõ từng tiếng như vang vào lòng tôi. Chưa bao giờ tôi thấy cô độc như lúc này. Tôi khát khao có một người bầu bạn. Khi mất đi người bạn đời, bạn mới phát hiện thấy ý nghĩa của bạn đời như thế nào. Dù không đóng cửa cũng có thể an tâm ngủ. Nhưng mấy chục năm dài đằng đẵng sau này, tôi sẽ phải sống một mình.

Tôi nằm mê man trên giường, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng gọi: “Mẹ!”. Quay lại, thấy con trai tôi đang đứng đó, tay bưng một bát mì nóng hổi, phía trên là mấy lát cà chua. Tôi ôm con vào lòng, cảm thấy ấm áp và có sức mạnh hơn. Con tôi gỡ ra, nhìn tôi, hỏi: “Mẹ, xảy ra chuyện gì? Nói cho con biết đi. Con muốn biết sự thật”.

Nhìn đôi mắt to của con, sao giống bố nó quá vậy. tôi cố gắng dùng một giọng bình tĩnh, kể rằng bố mẹ nó đã chia tay. Con tôi thở dài, ứa nước mắt.

“tuy bố mẹ đã chia tay, nhưng đó vẫn mãi mãi là bố của con. Bố con sẽ chăm lo cho con”. Tôi không biết phải an ủi con ra sao.

“Con biết”, con tôi lạnh lùng đáp.

“Thực ra bố con là một người tốt. Chỉ vì công việc bận quá, thường phải ở bên ngoài, không thể tới thăm con thường xuyên được”.

“Con biết”, con tôi lại lạnh lùng nhắc lại.

Toi còn muốn nói thêm nữa, nhưng con tôi ngắt lời: “Mẹ, không cần nói nữa. Con biết hết”.

Tôi không thốt nổi ra lời, chỉ cố kiềm giữ nước mắt khỏi trào ra. Con tôi đi tới trước bức hình chụp chung cả gia đình, lạnh lùng đứng ngắm rồi tháo ra, úp nó xuống bàn.

“Mẹ, con biết tại sao bố bỏ đi. Bố có người đàn bà khác. Mẹ không cần phải buồn. Từ nay, gia đình chúng ta sẽ có thêm một người đàn ông khác.”

Tôi sống người.

“Người đàn ông đó chính là con. Mẹ ơi, mẹ đừng sợ. Con sẽ chăm sóc mẹ”. Con tôi nói bằng giọng kiên định như người lớn.

nước mắt nóng hổi tuôn rơi, tôi ôm chặt con vào lòng. Hơi ấm lan toả khắp thân, dần dần biến thành một sức mạnh khiến bạn có thể đứng vững. Chưa bao giờ tôi cảm thấy mạnh mẽ đến vậy.

tôi dắt tay con đi ra ban công. Bên ngoài, tuyết vẫn rơi, nhưng tôi đã không còn sợ nữa. Bắt đầu từ nay, tôi đã là một người phụ nữ đã ly hôn. Chồng tôi đã trở thành chồng người đàn bà khác. Tôi không biết mình đã làm sai ở đâu. Để bảo vệ hôn nhân, tôi đã chịu đựng tất cả những thứ mà một phụ nữ có thể chịu được. Nhưng cuộc hôn nhân suốt mười hai năm qua vẫn kết thúc trong trận tuyết năm nay. Lúc này, tôi còn muốn kết thúc cuộc đời mình như kết thúc cuộc hôn nhân vậy. Nhưng giờ đây, tôi chợt nhận ra rằng: cuộc đời tôi mới vừa bắt đầu.

Ly hôn là một cơn đau, nhưng nó cũng đem lại những thứ khác. Trong đêm đầu tiên khi tôi trở thành phụ nữ đã ly hôn, tôi đột nhiên trưởng thành. Con trai tôi cũng đột nhiên trưởng thành. Tôi như lột xác, trở thành một con người mới, với một người đàn ông nhí là con trai tôi. Đó chính là quà tặng cuối cùng của cuộc sống hôn nhân mười hai năm đã ban tặng cho tôi. Tôi không còn hận Minh nữa. Dù sau này anh sống ra sao, tôi vẫn chúc phúc cho anh. Anh có thể vứt bỏ được cuộc hôn nhân mười hai năm qua với đứa con đáng yêu chắc chắn có lý do chính đáng. Tôi không thể đem lại tình yêu cho anh, nhưng vẫn có thể đem lại cho anh tự do. Đồng thời cũng trả lại tự do cho chính tôi.

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI BA

HỢP TAN THEO DUYÊN SỐ

(Tự thuật của Hồ Đông, nam, 40 tuổi, thương gia Canada gốc Hoa)

Hồi đó, Chu Tịnh mới là một cô gái mới lớn trong sáng, ngây thơ, rất xinh đẹp. Tôi cũng rất đẹp trai, lại là lớp trưởng, là cán bộ học sinh được thầy giáo ra sức bồi dưỡng. Tất nhiên là cô ấy theo đuổi tôi. Mới đầu tôi không muốn, nhưng sau đó thấy cuộc sống sinh viên thật buồn tẻ, cũng rồi rãi nên không từ chối nữa. Không ngờ đẩy tới đẩy lui lại thành vợ chồng. Tôi là đứa đầu tiên lập gia đình ở trong lớp, cũng là đứa đầu tiên có con. Tôi biết mọi người cho rằng tôi lấy cô ấy là sai lầm, nhưng mặc kệ. Mẹ tôi cũng không ủng hộ chuyện hôn nhân, nhiều lần khuyên bảo nhưng tôi không nghe. Tôi đã làm họ đau khổ. Giờ đây tôi đã hiểu ra rằng, nếu bạn muốn ngăn cản nam thanh nữ tú ở bên nhau, phương pháp ngu ngốc nhất là khuyên họ chi tay. Vì càng khuyên mạnh, càng thúc họ gắn chặt nhau hơn. Chẳng phải vậy sao?

Sau khi tốt nghiệp, tôi ở lại trường làm trợ giảng. Chu Tịnh làm việc trong một công ty nước ngoài, rất bận rộn, chỗ làm lại xa. Tôi trở thành người đàn ông gia đình đích thực, đi chợ nấu cơm, giặt quần áo, rửa bát, đưa đón con, cho con ngủ. Tuy không trách móc câu nào nhưng trong lòng tôi không khỏi nghĩ: Nếu không phải vì con, mình đã rảnh rang lo sự nghiệp. Lượng Lượng con tôi cũng quen theo bố, không chịu theo mẹ.

Chu Tịnh tính tình nóng nảy, nói như sấm bắn liên thanh, năng lực công việc xếp hàng đầu ở công ty, chẳng mấy chốc đã được thăng tiến. Buổi tối cô ấy thường phải đi dự tiệc tùng tiếp đãi, tôi và con toàn ngủ trước. Giờ đây tôi hiểu ra rằng, cuộc sống nhàm chán ở trường học đã huỷ hoại tôi. Nhưng lúc đó tôi vẫn còn nghĩ may mà mình có thời gian trông con, nếu không Lượng Lượng không biết sẽ ra sao.

Đàn ông thường dựa vào sự nghiệp. Không có sự nghiệp, đàn ông không còn là đàn ông nữa. Có con, có quan hệ vợ chồng là chuyện khác, không thể so sánh được với sự nghiệp. Công việc của Chu Tịnh luôn phải nhập khẩu vải bông và bông sợi từ châu Âu. Do chênh lệch về hệ thời gian, cô thường phải làm việc tới ba, bốn giờ sáng, gọi điện, gửi fax. Đợi đến khi cô về nhà, bố con tôi đã ngủ say. Buổi sáng khi cô ấy còn ngủ say sưa,, tôi đưa con đi học và đi làm. Vì thế chúng tôi về cơ bản không thể gần được với nhau.

Về chuyện tình dục, tôi cũng không ham hố. Hồi đại học cũng có lúc điên rồ, tất nhiên là với Chu Tịnh. Nếu không tôi đã không lấy vợ và có con sớm như thế. Khi làm trợ giảng, cổ mấy nữ sinh cũng rất thích tôi. Nhưng tôi là giáo viên, không thể làm vậy, luôn chủ động giữ khoảng cách, khiến họ phát chán phải bỏ cuộc. còn một nguyên nhân quan trọng khác là tôi còn đã quen với cách sống chay tịnh như hoà thượng. Vì Chu Tịnh bận rộn, hiếm khi đi ngủ với tôi cùng một lúc, con lại nhỏ.

Khi sự nghiệp không thuận lợi, tình dục cũng không mạnh mẽ. Tôi và Chu Tịnh luôn cãi nhau, nội dung luôn liên quan đến tiền. luôn do cô ấy gây chuyện trước, cứ ầm ầm như sấm liên thanh, tạch tạch mãi không ngừng. Cô ấy than vãn phải kiếm tiền cực nhọc trong khi tôi nhàn nhã, chẳng suy nghĩ gì. Tôi thường không chấp cô ấy nhưng nếu động chạm đến hai vấn đề, tôi sẽ không tha. Một là mẹ tôi. Mẹ tôi ở góa bảy năm nuôi hai chị em tôi khôn lớn thật không dễ dàng. Đương nhiên tôi không thể để cô ấy nói xấu một từ về mẹ tôi được. Hai là công việc của tôi. Tất nhiên là công việc của tôi chẳng thú vị gì, không kiếm được mấy, cũng không phải do tôi tự lựa chọn. hồi đó tôi ở lại trường chẳng qua để cô ấy được ở lại Thượng Hải mà thôi. Phân việc ở khoa chúng tôi tàn khốc lắm. Tôi ở lại trường, cô ấy ở lại Thượng Hải, tức là đã chiếm mất hai chỉ tiêu Thượng Hải. Vì chuyện này, thầy cô và tôi đã đặc tội với không ít bạn đồng học khác. Nói đi nói lại, xem ra hai chúng tôi không nên yêu nhau. Nếu không có lần yếu đuối này, cuộc đời chúng tôi sẽ có kiểu khác. Nhưng nói cho cùng tại cô ấy theo đuổi tôi đấy chứ! Hồi đó, tôi không hề chủ động tí nào. Cô ấy cứ làm ầm ĩ lên đòi cưới tôi.

Nhưng chuyện này không thể nhắc đến, vì vừa nói cô ấy đã nổi cáu. Tôi đoán chắc cô ấy đã hối hận. Từ nhỏ tới lớn, cô ấy chưa từng quyết định sai lầm. sai lầm duy nhất là lấy nhầm người. Về điểm này, tôi cũng đồng ý. Phải thừa nhận rằng tôi cũng lấy nhầm người. Nhưng dường như tôi đã bị sai lầm này chặn đứng, muốn sửa cũng e ngại, cứ đành sống như vậy trong mâu thuẫn. Có con rồi ly dị làm sao được? Người lớn còn có thể nhịn được nỗi đau, nhưng trẻ con làm sao chịu được?

Không ly hôn nhưng cứ cãi nhau trước mặt con cũng không được. Tôi nghĩ, thôi, mình nhịn đi. Không nói lại câu nào, chỉ cần không đụng tới mẹ tôi, cô cứ thích nói gì thì nói. Cứ như vậy, thói xấu của Chu Tịnh quen dần. Cô có thể dạy dỗ, nhục mạ tôi bất cứ lúc nào. Một lần Kim bạn tôi tới Thượng Hải. Chúng tôi làm chút đồ ăn, đang ngồi uống rượu thì cô ấy về. Trước mặt Kim, cô ấy đập bát ném đĩa. Bạn tôi tức giận bỏ về, từ đó không bao giờ thêm đến nhà chúng tôi nữa.

Lúc tôi tiễn Kim, anh hỏi: “Chu Tịnh sao lại biến thành thế này? Lúc đi học có như vậy đâu?”

Tôi nói, chờ khi anh kết hôn xong rồi sẽ biết.

Kim nói: “Mẹ kiếp, thế thì cả đời tao chẳng lấy vợ nữa”.

Cũng may con tôi rất giỏi, thành tích học tập toàn nhất lớp, thể dục cũng rất xuất sắc, có lẽ mang gien di truyền của tôi. Năm mới học lớp ba, Lương Lương đã giật giải quán quân của đội thiếu niên thành phố Thượng Hải. Thầy huấn luyện viên của trường thể thao đến tận nhà tìm chúng tôi, nói rằng con tôi có tài đá bóng, là mầm non tốt để đào tạo. Tất nhiên tôi không có ý kiến gì nhưng Chu Tịnh phản đối. Cô cho rằng tuyệt đối không thể để con mình đi theo con đường thể thao, nếu không nổi tiếng được, kết quả sẽ rất thảm.

Mấy năm qua, Chu Tịnh bán vải cũng kiếm được ít tiền. Nhưng sau đó người Mỹ khổng chế hạnh ngạch này nên tiền không dễ kiếm nữa. Cô ấy nghĩ tới việc di dân tới Canada. Cô ấy liên hệ qua một người Hồng Kong có tên Peter đang sinh sống tại Canada. Peter nhanh chóng giúp đỡ cả nhà tôi làm thủ tục di dân, coi như đầu tư di dân, chỉ cần sang là có thể xanh ngay. Tôi bỏ nghề, quyết tâm sang Canada bắt đầu lại từ đầu.

Căn hộ hai phòng được nhà trường phân, tôi đã mua lại và bán được bốn mươi vạn tệ. Thêm vào đó sáu mươi vạn tệ Chu Tịnh tích góp được, mượn thêm một ít của chị tôi. Tất cả đều đổi sang đô la, gửi vào tài khoản mà Peter đã chỉ định sẵn. Vì chuyện này, Kim bạn tôi còn đích thân tới Thượng Hải thêm một chuyến, hỏi tôi về gã Peter này có đáng tin hay không. Một khi tiền được gửi đi, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, rất khó truy cứu. Tôi nói với Chu Tịnh hiểu rõ anh ta, cô ấy đã nói không có vấn đề thì nhất định không có vấn đề đâu.

Kim khuyên tôi cân nhắc, tình hình trong nước đang tốt như thế, cần gì phải bỏ đi đâu. Tôi đáp, tình hình có tốt đến mấy cũng không liên quan đến tôi. Ở đây, tôi cũng không phát triển được gì, chỉ bằng sang bên kia thử sức xem sao. Xét cho cùng chẳng phải vì con sao, sớm muộn thì phải cho nó đi du học. Đi muộn chi bằng đi sớm. Sang bên đó trông rẻ, có khi lại còn đón

được mẹ sang hưởng tuổi già.

Trước khi đi một ngày, tôi một mình tới chào mẹ. Anh rể tôi cũng ở nhà, nói rất nhiều câu cảm động. Mẹ tôi nói, con sang tới bên đó nhớ giữ sức khỏe. Nếu sống được thì thôi, nhưng nếu sống không được cứ quay về.

Câu nói của mẹ khiến tôi trào nước mắt. Tôi quỳ xuống lạy mẹ, nói, xin mẹ giữ sức khỏe, con nhất định sẽ sống tử tế, đón mẹ sang phụng dưỡng.

Rồi chúng tôi tới Toronto. Peter ra sân bay đón. Vừa nhìn thấy anh ta, Chu Tinh rất mừng rỡ. Cô vỗ lưng, kề mặt với anh ta. Tôi nghĩ cô ấy vui sướng như vậy vì vừa đặt chân được lên đất người nên không chú ý nữa. Hồi làm thủ tục ở Thượng Hải, cô ấy và Peter lúc nào cũng cặp kè bên nhau, tôi không hề ghen một chút nào.

Vừa tới Canada, có rất nhiều việc phải là. Chu Tinh phải đăng kí học đại học. Con phải vào tiểu học. Tôi phải tìm việc. Công việc đầu tiên của tôi trong một tiệm bánh mì. Hàng đêm nhào bột, làm bánh mì, nướng bánh. Thời gian kinh doanh chủ yếu của tiệm này là từ sáng tới trưa.

Tôi đã có chuẩn bị tư tưởng nên không thấy việc một giáo viên đại học phải làm công việc này là mất mặt. Chỉ có điều phải thích nghi với khung cảnh ngô ngữ khiến tôi mất không ít công sức. Hồi trung học, tôi học tiếng Nga. Lên đại học, tiếng Anh mới vỡ vẻ, nên giờ đây chẳng khác nào một thằng câm kiêm mù văn hoá. Chu Tinh và con đều giỏi hơn tôi, thích nghi rất nhanh. Tôi không đọc được báo, không xem được ti vi. Cũng may tôi làm ca đêm nên không phải tiếp xúc với ai. Tan giờ làm về nhà, tôi vừa ăn vừa xem ti vi học tiếng Anh.

Ngày tháng trôi qua thật mau. Nửa năm sau, tiếng Anh của tôi đã tạm ổn, có thể xây dựng được quan hệ với đồng nghiệp và hàng xóm. Cuộc sống dần ổn định. Lúc đó Peter lại xuất hiện.

Tôi đã gặp Peter ở Thượng Hải vài lần, ở Toronto vài lần. Ấn tượng không đến nỗi tệ. Anh ta hơn chúng tôi vài tuổi, độc thân, tuấn tú.

Một hôm Chu Tinh đề nghị mời Peter ăn cơm để cảm ơn sự giúp đỡ của anh ấy. Cô đặt một bàn tại một tiệm ăn sang trọng ở phố Tàu, kêu tôi hết giờ làm tới ngay. Khi tôi tới nơi, họ đã đến đông đủ, là Peter lái xe đưa họ tới.

Lượng Lượng nhìn thấy tôi đầu tiên, vui sướng chạy tới. Không hiểu sao tôi cảm thấy không dễ chịu tí nào. Cứ như tôi là người được mời đến ăn cơm vậy. Họ như một gia đình ba người hạnh phúc, hoà hợp. trên bàn ăn hầu như tôi không nói gì, chỉ có Chu Tinh và Peter nói chuyện. Lượng Lượng ra sức gấp thức ăn cho tôi, trêu chọc tôi. Thằng bé rất hiểu chuyện, cho rằng tôi vừa đi làm về mệt không muốn trò chuyện.

Chu Tinh nói, nơi chúng tôi ở cách chỗ tôi đi làm gần, nhưng lại cách trường cô ấy rất xa. Ngày nào cô ấy đi xe buýt đi làm không thuận tiện tí nào. Trước đây ở Thượng Hải ngày nào cũng chen lấn ô tô buýt đi làm. Không ngờ bây giờ sang đây cũng vậy. Cô ấy nói giá mà được

như Lượng Lượng ngồi xe của nhà trường thì tốt quá.

Peter góp ý chúng tôi nên mua một chiếc xe hơi cũ, đi lại thuận tiện, cũng không tốn kém. Chu Tịnh nói đã mua thì phải mua xe mới. Peter nói nếu vậy từ giờ cho đến khi mua được xe mới, anh sẽ lái xe tới đón Chu Tịnh đi làm hàng ngày. Tôi vội vã từ chối, thế sao được, thành ra anh trở thành tài xế cho cô ấy rồi.

Peter nói không sao, tiện đường thôi mà, vả lại Chu Tịnh có thể giúp anh ta tham mưu một số chuyện làm ăn. Peter trước đây là bạn hàng cũ của cô, được cô giúp rất nhiều. Tôi thấy Chu Tịnh có vẻ không muốn từ chối nên cũng không nói thêm.

Sáng hôm sau, Peter lái xe tới đưa Chu Tịnh đi học. Lúc đó tôi đã đi làm nên không được chứng kiến, nhưng có thể tưởng tượng như sau: Chu Tịnh đưa Lượng Lượng tới chiếc xe buýt nhà trường màu vàng, rồi lên xe của Peter. Buổi chiều khi Peter đưa Chu Tịnh về, tôi nhìn thấy anh ta hôn lên mặt cô ấy. Kiểu tạm biệt như vậy rất bình thường đối với phương Tây, nhưng tôi thấy rất khó chịu. Buổi tối, tôi nói với Chu Tịnh không nên làm phiền Peter nữa. Cô ấy hỏi, anh ghen à? Tôi đáp, không. Cô ấy nói, anh đừng làm bộ nữa, rồi quay ra ngủ.

Mọi chuyện dần dần phát triển. Chu Tịnh nói không muốn làm phiền Peter nên đòi thuê một căn hộ ở gần trường. Đương nhiên là tôi không đồng ý. Thuê một căn hộ nhỏ đi nữa cũng mất vài trăm đô một tháng, không bằng mua một chiếc xe hơi cũ. Chu Tịnh kiên quyết đòi vậy, nói là một mình sẽ chuyên tâm học hơn. Tôi nói hay là anh bỏ việc, trả lại căn nhà này, rồi chuyển cả nhà tới gần trường em? Cô ấy vẫn không chịu, cứ đòi ở riêng.

Chẳng có cách nào khác, tôi đành chịu. Cô ấy thuê một căn phòng nhỏ gần trường, chỉ cuối tuần mới về thăm chúng tôi.

Chớp mắt đã đến hè, cô ấy đưa Lượng Lượng cùng Peter sang Mỹ chơi. Tôi không có nghỉ hè nên không đi được. Lúc này tôi quen thân với Bush- một ông già người Đức gần tám mươi tuổi. Chúng tôi thường nhậu cùng nhau. Tuổi lượng của Bush rất cao, cũng rất thích tâm sự. Bush độc thân, là một tín đồ Kito giáo rất trung thành, luôn khuyên tôi nên tin thượng đế. Ông có một bà bạn gái tên là Lusy, bảy mươi tuổi. Một tuần hai lần, bà tới thăm ông. Tôi hỏi Bush, có nhất thiết mỗi tuần phải gặp nhau hai lần không? Bush nói, rất nhất thiết. Tôi lại hỏi vì sao không lấy nhau? Ông ấy đáp vẫn chưa tin tưởng Lusy lắm.

Lúc Chu Tịnh về nước, tôi kể lại câu chuyện này. Lượng Lượng chột chen ngang hỏi: “Người có chồng rồi có thể làm bạn gái người khác được không?”. Chu Tịnh lúc đó cuống quýt, quát mắng con. Sau đó tôi hỏi Lượng Lượng có chuyện gì. Lúc đầu nó không chịu nói, sau mới lắp bắp kể, một tối nhìn thấy mẹ đi vào phòng chú Peter.

Tuy tôi đã sớm linh cảm sẽ được nghe tin này nhưng đến lúc nó tới thật lại không chịu nổi. Cô ấy đối với tôi, tôi đối với cô ấy, giữa hai bên đã không còn cảm giác tôn trọng nhau nữa. Từ đó việc phản bội nhau là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra. Từ nhỏ, con tôi đã quen nhìn bố mẹ nó cãi nhau. Ngoài sợ hãi, có lẽ nó đã chuẩn bị sẵn tâm lý tới một ngày chúng tôi sẽ chia tay. Nó như một người ngoài thực sự, lặng lẽ đứng ngoài quan sát mọi việc xảy ra giữa chúng tôi.

Tôi đợi thêm vài ngày nữa, vào một buổi tối gần cuối tuần, tôi tới thẳng nhà Chu Tịnh. Quả nhiên bắt được bọn họ. Tuy không có cảnh “traí trên gái dưới”, song cũng đang nằm trên giường. Peter rất ngượng ngùng, lắp bắp mãi câu “sorry” rồi chuồn lẹ. Tôi không muốn đánh anh ta, cũng không muốn đánh Chu Tịnh, chỉ muốn giải quyết chuyện này thật mau lẹ.

Tôi nói: “Lượng Lượng thuộc về tôi, mọi thứ khác tùy cô”.

Chu Tịnh không nói gì, rất lạnh lùng. Cô thở dài, ra vẻ tiếc: “Em, em thật không ngờ...”

Tôi khoát tay cắt ngang: “Cô hỏi Peter thủ tục ly hôn ra sao. Tôi chờ điện thoại của cô”.

Chúng tôi không làm thủ tục ly hôn, vì rất phức tạp. Chúng tôi cũng không chuẩn bị tái hôn nữa. Nhưng cuộc hôn nhân của chúng tôi đã chấm dứt như thế. Mười ba năm chung sống, một đứa con, tất cả trôi qua như một giấc mơ. Bây giờ tỉnh lại, tôi đã tới một nước khác, làm một công việc tạm thời, lại phải nuôi con khôn lớn trưởng thành. Tôi không nói với Lượng Lượng về chuyện này, cũng không biết phải nói như thế nào, đợi Chu Tịnh nói với nó.

Một tuần sau, Chu Tịnh về nhà lấy đồ đạc. Cô kêu Lượng Lượng vào phòng ngủ nói chuyện. Lúc đi ra, cả hai mắt đỏ hoe. Lúc ra đi, cô mang theo hai valy quần áo. Lượng Lượng giúp cô xách cái bé. Cô ấy không muốn tôi giúp.

Tôi và Lượng Lượng bắt đầu cuộc sống hai người. Tôi phát hiện thấy nó thích ứng cuộc sống Canada nhanh hơn tôi. Chẳng hạn tiếng Anh của nó giỏi hơn tôi, không muốn đến ăn ở phố Tàu vì chê bẩn, không thích tôi rền rĩ. Con tôi vụt trưởng thành, có chủ ý riêng. Ở Canada, các ông bố đừng nghĩ đến việc ép con làm theo mình. Cách giáo dục kiểu roi vọt vốn thịnh hành ở Trung Quốc lại càng không thể áp dụng được. Chỉ cần bạn động một ngón tay, nó dám bấm 911 kêu cảnh sát.

Tôi vẫn sống cuộc sống khắc nghiệt của mình. Đi làm về nấu cơm cho con. Ăn xong lại đi tìm Bush uống rượu. Được sự cố vũ của ông, tôi cũng bắt đầu thử đi nhà thờ. Tại đây, tôi quen với Susan.

Khu chúng tôi ở, người Hoa rất ít, vì thế Susan đặc biệt nổi bật trong đám người đi nhà thờ. Cô từ Đài Loan tới, chồng làm kinh doanh điện tử ở đại lục, có lẽ đã có vợ hai bên đó nên vút cô ở đây, chẳng thêm ngó ngang. Trong phim, chẳng phải các bà vợ cả thường ăn chay niệm Phật sao. Susan cũng vậy, chỉ có điều cô không niệm Phật mà đi nhà thờ. Susan kém tôi vài tuổi, đẹp hơn cả Chu Tịnh.

Lúc đó, tôi dự định dùng số tiền mà Chu Tịnh để lại mở một tiệm bánh mì. Tôi không quen biết ai, đành phải nhờ Susan.

Susan rất nhiệt tình giúp đỡ. Phàm những người tin Phật đều rất nhiệt tình giúp người khác. Thông thường, những cư dân mới nếu gặp khó khăn gì, tốt nhất đều tìm tới nhà thờ. Những

người ở đây đều thay trời hành đạo, vui vẻ chia tay ra giúp đỡ.

Được Susan giúp, tiệm bánh mì đầu tiên của tôi cuối cùng được khai trương rất thuận lợi. Ở khu tôi ở, tiệm bánh mì rất ít, thêm nữa về nghiệp vụ, tôi lại quá quen thuộc nên nhanh chóng kiếm được tiền. người Trung Quốc quả thực thông minh hơn người. Ngoài việc cung cấp những sản phẩm thông dụng ra, tôi còn học cách làm bánh mì của Pháp, Italy, Nhật, làm thêm một số bánh có mùi vị mới, được khách hàng rất ưa thích. Rồi tôi lại mở tiếp tiệm bánh mì thứ hai ở khu phố gần đó. Cứ như vậy dần dần trở thành chuỗi cửa hàng.

Susan luôn giúp đỡ tôi, không phải vì tiền. Cô ấy không thiếu tiền. Bush kể chuyện của tôi cho cô ấy nghe, có lẽ cô ấy thương hại tôi. Điểm đột phá trong quan hệ của chúng tôi bắt đầu trong một đêm tuyết. Mùa Đông ở đây tuyết thường rơi. Hôm đó cô tới nhà tôi ăn tối, Lượng Lượng đi ngủ từ sớm, không biết có phải thành tâm tạo cơ hội cho chúng tôi không.

Chúng tôi ngồi trong phòng khách uống rượu, nhìn tuyết bay đầy trời qua khung cửa sổ. tôi mượn rượu nói: “Tối nay cô đừng về nhà nữa”.

Cô ấy không trả lời tôi.

Tôi nói tiếp: “Tuyết to như thế, cô về nhà cũng chỉ một mình lạnh lẽo”.

Susan đặt ly rượu xuống, nhắc chìa khoá xe lên, nói: “Tới chỗ em đi”.

Chúng tôi lái xe ra về nhà cô. Trên đường, không ai nói gì. Nhưng vừa bước vào nhà, cô ấy chưa kịp bật đèn đã ôm chầm lấy tôi. Mọi thứ đều rất tự nhiên, rất hài hoà, rất điên cuồng.

Xong xuôi, tôi ôm cô nói: “Susan, cảm ơn em đã giúp anh mọi thứ. Ơn này của em, anh mãi không quên”.

Cô nói: “Anh không cần phải...”

Tôi bịt chặt miệng cô ấy: “Cần chứ”.

Cô ấy trở dậy, rót cho tôi một ly rượu nói: “Anh không cần phải nghĩ ngợi quá nhiều, kể cả chuyện giữa hai chúng ta, chuyện quá khứ với Chu Tịnh hay chuyện tương lai của Lượng Lượng. Tất cả đều sắp xếp theo ý Chúa rồi. Thương để cho chúng ta gặp nhau, giúp đỡ lẫn nhau, trở thành bạn bè, tất nhiên cũng xây nên một số rào chắn”.

Ngừng lại một lúc, cô cẩn thận lựa chọn từ ngữ, nói: “Anh biết không, em không thể cùng anh xây dựng một gia đình mới được...”

Tôi nói: “Anh biết, anh không phải là người tùy tiện. anh không muốn em trở thành mẹ Lượng Lượng. Anh chỉ muốn làm cho em điều gì đó”.

Susan quay lại giường, thì thào bên tai tôi: “Anh đã làm cho em rồi”.

Đêm đó, chúng tôi đều không chợp mắt. Nói một lúc, khóc một lúc, cười một lúc, lại yêu nhau một lúc. Trước khi trời sáng, cô ấy lái xe đưa tôi về.

Susan khiến tôi thay đổi cách nhìn về hôn nhân. Tôi không biết những người khác nhìn nhận về hôn nhân ra sao. Nhưng tôi vẫn coi hôn nhân rất thần thánh, nhưng đồng thời lại coi nhẹ chuyện hợp tan. Không hợp thì chia tay, rất tự nhiên.

Gần đây, Chu Tịnh thường về thăm Lượng Lượng. Xem ra cô ấy bình tĩnh hơn sơ với trước. Cô đang làm thủ tục di dân sang Australia với Peter, nên biết cơ hội gặp con không còn nhiều, rất tranh thủ và trân trọng hiện tại. Tôi khuyên cô ấy nên nghĩ thoáng hơn, đời người thế nào chả gặp lại. Một đứa trẻ xuất sắc như Lượng Lượng, tương lai thế nào cũng vùng vẫy khắp năm châu bốn bể.

Susan trở thành bạn gái của tôi. Mỗi tuần vài lần gặp nhau ở nhà cô ấy. khi chồng cô tới thăm, chúng tôi đành tránh gặp nhau một thời gian. Quan hệ chúng tôi như vậy. Tôi gọi nó là “tổ hợp tác”, tức là gá vào nhau sống qua ngày, cũng giống như Bush và Lusy, như Chu Tịnh và Peter.

Lần này về nước thăm mẹ, tôi không dám nói thật mọi chuyện. Chỉ nói rằng Chu Tịnh bên đó rất bận, không về được. Chu Tịnh cũng rất biết điều, gọi điện thoại về hỏi thăm sức khỏe mẹ tôi. Dù sao chúng tôi vẫn chưa làm thủ tục ly dị, vả lại cô ấy cũng cần tôi giúp đỡ. Cô ấy cũng chưa nói thật với gia đình nhà cô.

Mới về được vài ngày, Lượng Lượng đã thấy chán, đòi về Canada. Nó không chịu nổi lời nói dối của tôi. Lần này về bên đó, nhất định tôi phải giải quyết ngay thủ tục ly dị với Chu Tịnh, khó mấy cũng phải làm. Nếu không trước mặt con, chúng tôi trở thành đôi gian phu dâm phụ.

CÂU CHUYỆN THỨ MƯƠI BỐN

TÔI LÀ CON CỜ CỦA ANH

(Tự thuật của Chung Hân, nữ, 30 tuổi, kỹ sư thiết kế phần mềm tại một công ty máy tính ở Bắc Kinh)

Công việc của tôi rất bận, hầu như không có thời gian tiếp xúc với đàn ông bên ngoài. Tôi có vài cuộc tình với các đồng nghiệp, tuy không có kết quả nhưng đều để lại hồi ức tốt đẹp. Tôi thường nhớ đến chúng để quên đi những đêm dài cô độc.

tôi không ngờ cuộc tình thứ tư lại vấp phải người đàn ông đã có gia đình. Điều này khiến tôi bị tổn thương. Ba mươi tuổi, tôi không có tình yêu, đó là nỗi đau thầm kín của tôi. Tiền lương của tôi chiếm nhất nhì công ty, gần bốn mươi vạn tệ/ năm khiến các đồng nghiệp không khỏi ghen tị. Tôi đã quen với việc tự thanh toán hoá đơn trước một đám đàn ông. Nghe nói đó là nguyên nhân cơ bản nhất khiến tôi không thể có tình yêu. Ban ngày ở công ty, tôi được hưởng mọi ưu đãi lớn nhất mà tổng giám đốc dành riêng. Đến lúc chiều tà nghe điện thoại của các đồng nghiệp nữ réo vang, tôi lại thấy mình rơi xuống vực. Tôi hy vọng biết bao một người đàn ông gọi điện hò hẹn tôi những lúc này.

Lạc Gia - một đồng nghiệp của tôi - là một người đàn ông ba mươi lăm tuổi, cao lớn, tuấn tú, sạch sẽ và tài giỏi. Chúng tôi rất thân thiết. kinh nghiệm làm việc của tôi nhiều hơn anh, nhưng để chiếm được tình cảm của anh, tôi luôn tỏ ra thua kém anh. Tôi luôn cho rằng anh chưa kết hôn vì anh là một người rất tỉ mỉ, coi trọng từng chi tiết. Những người đàn ông đã kết hôn không thể có tâm trí theo đuổi cái đẹp hoàn hảo tới chừng chi tiết đến như vậy. Mãi đến một hôm, một phụ nữ xinh đẹp tới tìm anh, tôi mới biết anh đã có vợ. Cứ nghĩ đến anh đã kết hôn được năm năm, tôi lại cảm thấy anh thật tồi tệ, khiến tôi bị tổn thương bấy lâu.

Một buổi trưa, tôi và Lạc Gia xuống uống cà phê dưới lầu. Anh hỏi tôi: “Trên truyền hình đang chiếu bộ phim Phụ nữ không còn trầm cảm, em có xem không?”

Tôi lắc đầu, hỏi: “Kể về cái gì?”

“Kể về chuyện phụ nữ bị quấy rối tình dục”.

“Anh không phải là phụ nữ, quan tâm tới điều này làm gì? Lẽ nào anh lo hộ vợ...”, tôi luôn cảm thấy khó chịu vì chuyện Lạc Gia đã có gia đình.

“Vợ anh luôn ở nhà viết lách, có đi ra ngoài kiếm tiền đâu. Cô ấy chỉ có một người lãnh đạo duy nhất, đó là anh. Anh có quấy cố ấy cũng hợp pháp”.

Tôi liếc anh một cái: “Vợ anh không bị người ngoài quấy rối, anh còn quan tâm tới những phim mang đề tài này làm gì?”

“Anh lo cho các cô ở công ty chúng ta”

“Anh nói gì vậy? Lẽ nào công ty chúng ta lại có chuyện quấy rối tình dục?”

“anh nói thật nhé, các cô trong công ty hầu như đều bị tổng giám đốc quấy rối tình dục, chỉ khác nhau ở mức độ mà thôi”.

Tôi rất kinh ngạc. Trong ấn tượng tôi, Tổng giám đốc Hứa là người đàn ông hoàng. Tôi đã từng cùng ông đi dự tiệc tùng nhiều lần, chưa thấy ông thất lễ lần nào.

“Em không tin phải không? Chắc đang nghĩ tới việc tại sao ông ấy rất tôn trọng em? Bởi vì ông ấy phải tiêu tốn rất nhiều tiền mời em về để kiếm tiền cho công ty. Nếu coi công ty là một chiếc xe thì em và tất nhiên là bao gồm cả anh, chính là bộ phận khởi động. Nếu không có hai chúng ta, xe không thể chạy được nữa. Những cô như Vương Ai, Trần Tương chẳng qua chỉ là những bình hoa. Hôm nay vứt đi, ngày mai có thể vác về một đồng. Vì thế trong công ty, người phụ nữ duy nhất mà anh kính trọng chính là em. Và anh cũng hiểu rõ một điều rằng, phụ nữ chỉ cần mạnh mẽ mới đủ sức ra ngoài vùng vẫy, mới có thể cạnh tranh ngang bằng với đàn ông”.

Nghe xong, tôi vừa mừng, vừa tủi: “May mà, em không phải là bình hoa”.

Lạc Gia lập tức nói: “Dù em có là bình hoa cũng không sao. Có anh ở đây, em có chuyện gì cũng không phải sợ. Đừng coi anh như chỉ là một thằng làm công. Ở đây anh đã muốn bảo vệ ai, thì không ai dám động tới, kể cả Tổng Giám đốc Hứa”. tôi chìm đắm trong những lời ngọt ngào của anh, không nghĩ ngợi nhiều.

Ngày 10 tháng 2, tôi và Lạc Gia đi công tác Thượng Hải. Ngày 14 tháng 2, hội nghị vẫn chưa kết thúc. Hôm đó, cả Thượng Hải tràn ngập trong hoa hồng. Ăn tối xong, tôi và Lạc Gia đi dạo bên sông Hoàng Phố. Các cô gái đi ngang qua chúng tôi đều cầm hoa hồng. Khi đi qua tiệm hoa, Lạc Gia dừng lại, “Tối nay, trong tay mỗi cô gái không thể thiếu hoa hồng được”. dứt lời, anh bước vào tiệm. Đứng ngoài ngắm hoa qua lớp kính, tôi tự nhủ: Tối nay không biết bao nhiêu bông hồng không về nhà?

Tối đó, Lạc Gia không về phòng anh.

Tôi bắt đầu xem bộ phim Phụ nữ không còn trầm cảm hàng tối. Nhưng xem mãi vẫn không tài nào liên tưởng được Tổng giám đốc Hứa với nhân vật nam chính khiến người ta buồn nôn trên phim. Tôi cũng bắt đầu để tâm để tâm quan sát Trần Tương và Vương Ai. Trần Tương là thư ký của tổng giám đốc. nghe nói cô vốn là một thiếu nữ trong sáng, đáng yêu. Tổng giám đốc Hứa đã kết thúc cuộc đời thiếu nữ đẹp như tranh như thơ của cô. Cô đã làm thư ký ba năm. Tổng giám đốc đã chán cô, muốn tìm thư ký mới nên sai Trần Tương đi làm việc khác. Các thư ký mới cứ đến rồi đi, họ đều là những người không dễ mua. Mỗi lần thư ký mới bỏ đi, tổng giám đốc đều gọi Trần Tương tới thay. Có lẽ nội tâm của mỗi phụ nữ đều có một cái hộp nhiều ngăn. Gặp được người đàn ông tốt, chiếc hộp im lặng. Gặp phải gã đàn ông tồi, một cuộc tình sai lầm, chiếc hộp sẽ mở ra. Trần Tương hầu như cũng chưa có một cuộc tình bình thường nào. Cô luôn đi qua cuộc sống của những gã đàn ông đã lập gia đình.

Tổng giám đốc Hứa lại nhận thêm một thư ký mới. Đó chính là Vương Ái. Một, hai tháng trôi qua, cô được giữ lại. Mỗi lần cô ngúng nguẩy đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, tôi lại liên tưởng đến một cảnh trong bộ phim Phụ nữ không còn trầm cảm: nhân vật nam chính nói với cô nhân viên mới đến đúng hai câu ngắn ngủi: “Đóng cửa lại”, “Cởi đồ”.

Tôi không có cảm tình với Vương Ái, đặc biệt phản cảm cách hoá trang trắng muốt của cô, trắng đến nỗi không còn sắc máu. Có lẽ cô theo khuynh hướng “Làn da trắng là tiêu chí quý tộc”. Trong khi tôi là kẻ sùng bái văn hoá bãi biển, cho rằng chỉ có làn da đồng bởi ánh nắng mặt trời mới đẹp. Tôi không thể tưởng tượng nổi lúc Vương Ái cởi quần áo sẽ ra sao. Trắng như vậy liệu đàn ông có hưng phấn không? Chỉ ít thì Lạc Gia của tôi cũng không thích trắng. Tôi nhớ cái đêm ngày lễ tình nhân, Lạc Gia nắm bắt bên tai tôi: “Anh rất thích làn da màu đồng của em. Rất mạnh khoẻ và gợi cảm”.

Tôi rất luyến tiếc đêm cuồng nhiệt đó, cho rằng sau khi về, thế nào Lạc Gia cũng không bỏ lỡ dịp hò hẹn tôi. Nhưng anh ta lại lạnh tanh. Thậm chí có tối làm thêm dù chỉ có hai đứa, anh ta cũng không hề có cử chỉ âu yếm nào. Vẻ lạnh nhạt của anh khiến tôi rất đau lòng.

Một buổi trưa, Lạc Gia và mấy đồng nghiệp nam trò chuyện. Hình như họ nói về chuyện ngoại tình. Tôi nghe thấy Lạc Gia nói: “Ngoại tình như món khai vị, hôn nhân là món ăn chính mới đem lại dinh dưỡng”. Cũng chính buổi chiều đó, tôi phát hiện thấy trên bàn anh có thêm một tấm hình, đó là vợ và con anh.

Những tối cô đơn, tôi thường rủ Trần Tương đi chơi. Trước đây tôi có phần xem thường cô, nhưng giờ đây lại rất gần gũi. Tối đó chúng tôi cùng đi ăn. Trên đường vô tình Trần Tương nhìn thấy chiếc xe cô vẫn thường lái hai năm trước. Giờ đây nó đã được một cô gái khác trưng dụng. Phía sau là chiếc xe của tổng giám đốc. Trần Tương nói giọng run rẩy: “Tuyệt đối không nên dính líu tới những gã đàn ông đã lập gia đình”.

Một buổi chiều mấy tháng sau, Lạc Gia khẽ gọi tôi: “Tối nay em rảnh không?”. Tôi tuột hết dũng khí từ chối anh, vì thật lòng yêu anh. Chúng tôi tới một khách sạn. Tôi hỏi Lạc Gia tại sao lạnh nhạt với tôi. Anh không chịu đưa ra một câu trả lời tử tế, chỉ bặt gần gũi tôi. Được anh âu yếm, tôi mất hết cả phương hướng...

Từ đó, Lạc Gia lại nhiệt tình với tôi như xưa, số lần hẹn hò cũng tăng lên. Một hôm, anh giới thiệu với tôi một cuốn tiểu thuyết có tên Nhà bếp. Anh nhét cuốn sách vào túi tôi và dặn: “Em nhất định phải xem đấy. Rất thú vị”. Vốn xuất thân từ ngành khoa học tự nhiên, tôi không mấy hứng thú với văn học. Nếu cuốn sách nào có tên mới mẻ một tí, may ra còn liếc xem. Nhưng cái cuốn này, tên gọi rất thô thiển, có gì hay ho cơ chứ. Tôi mang về nhà, vớt sang một bên, không thèm đọc.

Sau đó không lâu, đột nhiên Lạc Gia đưa ra một đề nghị rất đặc biệt. Anh muốn cả hai đều xin nghỉ việc. “Tại sao? Chúng ta ở đây đều phát triển không tồi, chính sách đãi ngộ cũng khá, việc gì phải bỏ việc?”

Lạc Gia nói: “Anh và Tổng giám đốc Hứa có chút mâu thuẫn. Không phải là anh thật lòng

muốn nghỉ, chỉ là dọa ông ấy thôi. Nếu ông ấy thấy cả hai chúng ta đều xin nghỉ, nhất định sẽ giữ lại, không chừng còn tăng lương ấy chứ”

“Thế ngộ nhớ ông ấy đồng ý cho nghỉ thì sao?”

“Nếu một trong hai chúng ta xin nghỉ, có thể ông ấy chấp thuận. Nhưng nếu cả hai đều xin nghỉ, tuyệt đối ông ấy không dám đâu. Đừng quên chúng ta là cỗ máy động cơ. Ông ấy không dám để công ty rối lên đâu”.

Khi tôi hỏi giữa anh và ông Hứa đã xảy ra chuyện gì, Lạc Gia ấp úng không nói rõ, chỉ loay hoay rằng không thích tác phong của ông Hứa.

Tôi không chút nghi ngờ về lời nói của Lạc Gia. Tôi cho rằng anh là người biết nắm đại cục, tính toán như thần, nên nhất trí làm theo lời anh. Đồng thời tôi cũng rất tự tin cho rằng tổng giám đốc nhất định sẽ giữ tôi lại.

Tôi và Lạc Gia lần lượt xin nghỉ việc. Lạc Gia sau khi ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, đặc ý nói: “Thế nào, anh tính toán như thần, phải không? Không những ông ấy không dám đồng ý, mà còn hứa thăng chức cho anh nữa. Em đi đi, không chừng lại có tin vui bất ngờ”.

Nhưng sau khi ông Hứa đọc hết đơn xin nghỉ việc của tôi, không hề nói một câu giữ lại đã đồng ý luôn. Tôi đứng chết trân ở đó, toàn thân như mụ ra. Ông Hứa hỏi: “Cô còn chuyện gì nữa không?”. Tôi vội vã đi ra.

Vừa về tới phòng, Lạc Gia vội tới hỏi thăm: “Thế nào?”. Tôi vừa định kể thì Vương Ái đi tới gọi Lạc Gia: “Giám đốc gọi anh”.

Sau khi anh quay lại, mặt hết đỏ lại trắng. “Anh sao thế? Hay là cũng không chịu giữ anh? Không sao đâu. Cứ đi khắc có đường” – tôi an ủi.

“Ông ấy chấp thuận cho em nghỉ việc rồi sao?”, Lạc Gia hỏi.

Tôi gật đầu.

“Xin lỗi em, ông ấy không đồng ý cho anh nghỉ”.

Tôi đứng sững, phần nộ nên mặt đỏ bừng. Lạc Gia thấy vậy liền kéo tôi tới một quán cà phê sang nhất thành phố. Thấy anh rút tiền ra mua cà phê, tôi chợt nhớ tới món tiền lương bốn mươi vạn tệ hàng năm của tôi sẽ bị mất trắng. Tôi không phủ nhận mình mê tiền bạc. Mất việc, mọi kế hoạch mua xe, mua nhà, đi du lịch của tôi sẽ đi tong.

Tôi tức giận trách anh: “Mọi việc rốt cục là sao?”

Lạc Gia đáp: “Mọi việc không đúng theo kế hoạch mà anh và em đã định. Hoàn toàn là vì chúng ta đã xem thường ông Hứa là một kẻ háms tiền háo sắc. Tuy ông ấy rất tôn trọng em, nhưng trong thâm tâm lại luôn coi thường phụ nữ. Ông ta không cho phép phụ nữ phản bội ông, vì thế đã chấp nhận đơn nghỉ việc của em”. Tôi rất bực bội. Lạc Gia lại lỗi tôi tới khách sạn. anh biết làm tình là cách tốt nhất để giúp tôi thoát khỏi ử ề.

Mấy ngày sau, tối nào anh cũng đến với tôi. Anh dùng ngọn lửa tình nồng nàn của mình xóa tan những oán trách của tôi đối với anh, và giúp tôi liên hệ tìm việc. Cuối cùng anh giới thiệu tôi tới công ty cũ của anh. Nhưng làm ở đây, lương của tôi bị sụt mất một nửa so với trước, công việc lại buồn tẻ. Còn Lạc Gia lại được thăng chức trưởng phòng, bận rộn hơn rất nhiều, các lần hò hẹn cũng giảm đi đáng kể. Lạc Gia được thăng tiến như vết thương đâm vào tôi. Tôi luôn thấy mình là vật hi sinh cho con đường thành công của anh.

Vài tháng sau, tôi gặp lại Tổng giám đốc Hứa trong một quán bar.

“Lúc đó Lạc Gia xin tôi nghỉ việc. Chẳng cần đọc đơn, tôi đồng ý ngay. Anh ta liền ném viên sát thủ ra, té ra là cô. Anh ta thừa biết rằng tôi không thể để hai người cốt cán cùng nghỉ việc. Anh ta nói cô cũng muốn nghỉ. Tôi không tin. Anh ta nói đã bàn kĩ mọi chuyện với cô, cô sẽ làm tất cả vì anh ta. Tôi vẫn không tin. Khi anh ta vừa ra khỏi, quả nhiên cô lại vào xin nghỉ. Nếu là ông chủ khác, có lẽ lúc đó sẽ giữ cô lại, và để anh ta nghỉ. Nhưng cách làm của tôi lại hoàn toàn ngược lại. Tôi không thể tha thứ cho những phụ nữ thông minh mắc phải sai lầm. Tôi lại càng không thích những nhân vật tòng phạm. Vì thế tôi giữ lại kẻ tội phạm đa mưu túc trí, cho kẻ tòng phạm ngủ xuân nghỉ việc.

Tôi rất đau lòng, nhưng cố gắng không chút biểu lộ. “KHông sao, đàn ông đều có dã tâm cả. Tôi có bị anh ta lợi dụng, mới vọt lên được chức trưởng phòng chứ”.

“Chiếm được chức trưởng phòng không phải là mục đích thực sự của anh ta đâu. Mục tiêu của kẻ đi săn khi vào rừng sâu là những con vật còn sống kia, chứ không phải là quả trên cây”. Nói xong, ông Hứa vội vã bỏ đi.

Vật mà Lạc Gia muốn săn chẳng phải là địa vị thì là cái gì? Tôi quyết định phải làm sáng tỏ mọi chuyện. tôi không thể mất đi công việc trị giá bốn mươi vạn tệ một năm mà vẫn không biết rõ nguyên nhân được. Tôi không thể tha thứ cho ông Hứa dùng từ “ngủ xuân” để nói tôi.

Gọi điện mãi, tôi mới hẹn được Trần Tương. Thời gian này, cô đang quan hệ với một thương gia Đài Loan rất nồng nàn. Chúng tôi gặp nhau trong một tiệm ăn phương Tây. Vì chúng tôi không còn là đồng nghiệp nữa nên mọi chuyện công ty đều có thể nói thoải mái.

“Ông Hứa có đúng là một gã háo sắc không?”

“Cậu nghỉ việc có phải vì ông ta quấy rối tình dục với cậu không? Mọi người đều không hiểu,

cậu đang làm tốt như thế, tại sao lại nghỉ việc cơ chứ?”

“Tớ nghĩ việc không liên quan gì tới ông ấy. Chỉ vì không muốn làm ở đó nữa”

“Lạc Gia nói cậu bị ông Hứa quấy rối tình dục. Tớ không tin, thấy cậu có tài như vậy, ông Hứa không dám đối xử với cậu như vậy đâu”

Lòng tôi chợt trĩu nặng: “Lạc Gia nói như vậy sao?”

“Ừ, Lạc Gia cũng là một nhân vật không đơn giản đâu nhé. Cậu có biết anh ta đang cặp với người đẹp nào ở công ty không?”

Tim tôi như bị đâm: “Ai?”

“Vương Ái”

“Chẳng phải Vương Ái là thư ký của ông Hứa sao? Lạc Gia dám tán tỉnh cả cô ta?”

“Ông Hứa luôn chẳng tha các cô thư ký, riêng Vương Ái không chịu chấp thuận, lại không muốn mất công việc có lương cao này. Vì thế cô ta dựa vào Lạc Gia. Anh ta vừa là trụ cột của công ty, lại yêu thầm cô ta đã lâu. Nghe nói anh ta đi tìm ông Hứa, nói thẳng rằng Vương Ái là người của anh ta. Nếu ông Hứa dám động đến Vương Ái, anh ta sẽ nghỉ việc...”

“Đừng coi anh như chỉ là một thằng làm công. Ở đây anh đã muốn bảo vệ ai, thì không ai dám động tới, kể cả Tổng giám đốc Hứa”, câu nói của Lạc Gia như vang lên bên tai tôi. Mọi chuyện trước kia như một tờ tranh rách nát bị xé tung, bay trước gió. Qua lời kể của Trần Tương, những mảnh vụn này như được chấp lại, trở thành một bức tranh nguyên vẹn hoàn chỉnh.

Sau khi từ già Trần Tương, tôi một mình đi trên phố, nhìn không nổi bất khóc. Trở về nhà, đột nhiên tôi nhìn thấy cuốn tiểu thuyết Nhà bếp mà Lạc Gia đã giới thiệu. Hờ hững lật ra, thấy một đoạn đã được đánh dấu:

“Nhà nghệ sĩ Tống Triết không muốn chịu trách nhiệm một tí nào, cũng không muốn có trách nhiệm với bất kỳ ai. Chơi có thể nhưng tình cảm thật thì không. Cô ta muốn dựa vào anh, nhưng anh lại là người không muốn bị dựa dẫm. Anh ta không muốn có trách nhiệm. Cách nghĩ của đàn ông và đàn bà rất khác nhau, về cơ bản đã khác nhau. Nếu giả nhân giả nghĩa, cứ tùy tiện làm vậy, vừa an toàn, vừa sung sướng. Nếu nói thật lòng, chàng họa sĩ Tống Triết ngoại trừ bản thân và danh lợi của mình ra, không hề thật lòng với ai. Anh ta không sợ chơi, chỉ sợ thật lòng. Nếu hai bên đều giả tạo, chơi sẽ rất thú, chẳng cần có trách nhiệm với nhau, cũng không phải ghen tuông. Nếu một bên giả, một bên thật sẽ không thể chơi được. Nếu hai bên đều thật lại càng không thể chơi được nữa”.

Tôi nhớ lại chi tiết Lạc Gia đặt tấm hình vợ con lên bàn làm việc. thì ra anh ra cố ý dùng chi tiết để nói với tôi rằng, anh ta chỉ là một thằng đàn ông chơi bời, tuyệt đối không thể yêu cầu anh thật lòng, lại càng không thể đòi hỏi anh ta phải có trách nhiệm.

Sau khi cuộc tình thứ tư với đồng nghiệp kết thúc, tôi lại trở thành một sát thủ nghề nghiệp mặt lạnh.

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI LĂM

MÀU CỦA ĐÀN ÔNG

(Tự thuật của Diệu Lam, nữ, 29 tuổi, nhân viên một công ty nước ngoài ở Thâm Quyển)

Tháng 9 năm 1996, vừa tốt nghiệp, tôi tới Thâm Quyển làm phiên dịch cho một công ty nước ngoài với một ước mơ nóng bỏng. Vừa đặt chân lên mảnh đất Thâm Quyển, tôi đã nguyện hai điều ước: một là trong vòng năm năm phải chen chân được vào tầng quản lý cấp cao của công ty, hai là phải trói chặt một ông chủ cỡ bự.

Tôi xem thường bọn con gái vừa ra trường đã vội vàng vướng vào yêu đương. Tôi cho rằng một phụ nữ chỉ có “làm xuất sắc mới có thể lấy được chồng hay”.

Thiết Nam là một trong những nhân viên nam độc thân có sức quyến rũ nhất trong công ty tôi. Anh hai mươi chín tuổi, cao 1m83, khôi ngô tuấn tú, rất phong độ, tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng trong nước, lại du học ba năm nước ngoài. Anh đã làm ở công ty hai năm, hiện thuộc tầng quản lý cấp cao. Do quan hệ công việc, chúng tôi thường xuyên phải tiếp xúc với nhau. Tôi biết anh rất để ý tới tôi, nhưng tôi không dám để lộ bất kỳ tình cảm gì. Tôi muốn ngày thành công, tôi sẽ thể hiện tình cảm của mình với anh.

Tôi dốc hết tâm trí và sức lực vào công việc. Những kẻ theo đuổi tôi ngày càng nhiều nhưng tôi không chút rung động. Vì họ không thể nào so sánh được với Thiết Nam. Họ đều biết khó khăn nên dần rút lui, còn lại Tiểu Sinh- người cùng vào công ty với tôi một thời gia. Thật lòng mà nói, tôi cũng rất thích Tiểu Sinh. Anh luôn yêu đời, nhiệt tình, hài hước, ở bên anh rất thoải mái. Nhưng cứ nghĩ tới anh chỉ là một nhân viên bình thường, tôi lại thôi. Chọn đàn ông, tôi muốn là người có địa vị.

Sau đó, Tiểu Sinh bỏ công ty. Trước khi đi, anh nói với tôi: “Vì yêu em, anh muốn khuyên một câu. Đừng vì sốt ruột muốn đoạt công danh quá. Hãy để cho người yêu em có đủ thời gian phát triển. Việc thành công trong sự nghiệp không phải là chuyện một sớm một chiều. Có thể sẽ có ngày, anh sẽ quay lại tìm em”.

Lúc đó Thiết Nam là người xuất sắc nhất, nhưng tôi cũng không vội vàng. Đám con gái kia so cả sắc và tài đều không thể bì với tôi được. Tôi cho rằng Thiết Nam không thể thích họ. Anh là một người đàn ông tinh tế, nhất định phải tìm một phụ nữ toàn vẹn về mọi mặt và tương xứng với anh để làm vợ. Hai người phải cùng một đẳng cấp, có danh tiếng trong xã hội, đều cùng phát triển trong sự nghiệp. Nhưng đám con gái vây quanh anh bây giờ đều rất nhạt nhòa.

Ba năm sau, cuối cùng tôi cũng được số phận ưu đãi, được phong làm trưởng phòng trị sự. mỗi ngày tôi cùng Thiết Nam ra vào phòng họp cấp cao, cuối cùng tôi cũng được ngồi ngang hàng với anh. Tôi bắt đầu nghiên cứu cách bày tỏ tình cảm của mình. May thay, anh lại chuyển nhà, cùng ở một khu phố với tôi. Công ty sắp xếp một chiếc xe đón tôi và anh cùng đi làm. Hàng ngày, lái xe đến đón tôi trước, rồi đón anh sau. Nửa tiếng trên đường vốn là thời cơ giao lưu rất tốt, nhưng tôi toàn nói chuyện công việc. Có lẽ do vừa chen được vào tầng lớp lãnh đạo của công ty nên tôi luôn sốt ruột muốn bày tỏ cách nghĩ phi thường của mình, luôn muốn anh phải tin phục về thực lực của tôi. Cứ như vậy, tôi đem lại cho anh cảm giác là một bạn đồng nghiệp thực sự, chứ không phải là một phụ nữ quyến rũ.

Hôm đó, Thiết Nam mời tôi tới nhà anh chơi. Nhà anh rất bừa bộn, tôi rất muốn giúp anh dọn dẹp nhưng lại không bỏ được tính kiêu ngạo của mình. Một buổi sáng sau đó không lâu, như thường lệ tôi gọi điện lên nhà anh báo xe đang chờ bên dưới, một phụ nữ nghe điện thoại. Tiếng cô ta rất quen nhưng tôi nhất thời không nhớ ra ai, lòng chột trối nặng. Một lát sau, Thiết Nam đi xuống, một cô gái thân mật khoác tay anh đi bên cạnh. Tôi nhìn kỹ, thì ra đó là Thẩm Tiểu Hi – cô nhân viên đánh máy trong công ty tôi.

Đau lòng hơn nữa là Tiểu Hi lại trở thành vợ Thiết Nam. Một lần, tôi hỏi cô ta: “Công ty mình có biết bao cô gái yêu quý Thiết Nam. Cô làm thế nào để tóm được anh ấy?”.

Tiểu Hi ngược gương mặt ngọt ngào nhìn tôi khoe: “Em luôn yêu thầm anh ấy, nhưng em biết mình chỉ là một nhân viên đánh máy bình thường, không bì được với anh ấy. Sau đó em phát hiện thấy anh ấy luôn cố ý tiếp cận em. Em tự tin hơn nhưng không dám khẳng định là anh ấy thật lòng hay không. Đàn ông thành công giờ đây đều không chịu an phận. Một hôm, anh ấy mời em đến nhà. Nhà anh ấy rất bừa bộn. Em vừa kêu anh ấy ở bẩn như lợn, vừa giúp anh ấy dọn dẹp, lau chùi. Đúng hôm đó, anh ấy trình trọng cầu hôn với em. Em không tin nổi tai mình nữa. Em hỏi tại sao lại lựa chọn em, anh ấy nói vì em là một phụ nữ đích thực. Sau đó anh còn kể với em rằng, trước kia có một cô gái vừa đẹp vừa tài luôn yêu anh. Anh cũng rất ngưỡng mộ chị ấy, nhưng chị ấy mạnh mẽ quá khiến anh ấy lo ngại. Một lần, anh ấy cố tình để nhà cửa lộn xộn, rồi mời chị ấy đến chơi. Chị ấy lạnh lùng như một công chúa, không những không giúp đỡ, mà còn tỏ ý ngán ngấm. Dựa vào một chi tiết đó để đoán một người phụ nữ có hiếu đức hay không có phần vô đoán, nhưng anh ấy rất lo lắng phải một người phụ nữ không phải là phụ nữ đích thực. Anh nói khi phụ nữ yêu cầu đàn ông ngày càng cao thì yêu cầu của đàn ông đối với phụ nữ ngày càng đơn giản. Cùng hai phụ nữ đẹp như nhau, càng không giỏi giang có khi lại dễ khiến đàn ông rung động hơn. Vì đàn ông không thích chơi trò “trí tuệ” với phụ nữ.

Sinh nhật tròn hai mươi bảy tuổi, tôi và mấy cô bạn học tới một quán bar. Tối đó, “đàn ông” là vẫn là một đề tài quen thuộc. Một cô đem đàn ông chia thành hai loại: màu xanh và màu xám, khiến tôi rất ngạc nhiên.

Cô nói: “Đàn ông màu xám là loại đàn ông thích ăn to nói lớn, tính tình phóng khoáng. Thích tặng quà cho phụ nữ, mời phụ nữ ăn vây cá, yến xào. Đàn ông màu xanh là loại đàn ông kiết xác, chỉ tặng phụ nữ máy tăng không khí. Đàn ông màu xám là loại đàn ông thích vũ trang mình, dốt đặc máy tính, mê mẩn băng đĩa, xem ti vi với tận chữ “tạm biệt các bạn”. Đàn ông màu xanh luôn mặc quần áo rẻ tiền, nhưng lúc rồi rãi biết đưa phụ nữ đi chơi bãi biển, ngắm trăng sao. Đàn ông màu xám chăm chỉ kiếm tiền, đeo đuổi hưởng thụ vật chất, không ngừng mở rộng nhu cầu, thúc đẩy lưu thông tiền tệ. Đàn ông màu xanh mãi nghĩ về cuộc đời, thưởng thức cảm kỳ thi họa, theo đuổi sự hợp nhất giữa người và thiên nhiên, vui vẻ ở bên bạn. Mọi người thích loại đàn ông nào, màu xám hay màu xanh?”.

Mọi người rúc rích bàn tán, cuối cùng kết luận khá giống nhau: “Đàn ông màu xanh tuy trong sáng, đáng yêu nhưng không có thị trường trong một thành phố như Thâm Quyến”. Rất nhanh, mọi người ý thức được một vấn đề nan giải khác, đó chính là đàn ông màu xám thường đã lập gia đình. Một cô nhướn mày nêu ý kiến: “Cướp anh ta lại là xong”. Một cô khác phản đối: “Trái tim con người không thể cướp đoạt được. Dù cậu có chiếm được đi nữa, nhất định cũng phải trả giá”. Một người khác tiếp lời: “Thậm chí chưa chắc đã được ở bên nhau, có khi lại biến thành thù hận”. Nói tới đây mọi người đều im lặng, buồn bã. Tôi hiểu rằng các bạn tôi đều có chuyện đau lòng, có lẽ mỗi người đều có một bóng dáng “đàn ông màu xám” đã xa vời.

Hôm nay, tôi đi dự một hoạt động nghiệp vụ. Thức đêm ăn chơi đã không còn quen thuộc với một cô gái hai mươi bảy tuổi như tôi. Tôi trang điểm rất đậm nhưng vẫn không thể che lấp đôi mắt mất ngủ, gương mặt sưng phồng và nếp nhăn mờ nơi khóe mắt. Điều này làm tôi rất chán. Hoạt động được tổ chức tại một khách sạn. Dưới ánh đèn huy hoàng, nam thanh nữ tú trong giới kinh doanh tụ tập trò chuyện rôm rả. Trước đây, tôi tham dự những hoạt động kiểu này, tôi luôn chú ý trang điểm rộng rãi để thu hút, hy vọng quen được một ông chủ giàu có. Phải kiếm được chồng cho mình đang là nhiệm vụ hàng đầu của tôi. Nhưng hôm nay, tôi không muốn làm quen với ai cả vì khí sắc tôi quả thật rất kém.

Mặc dù tôi ngồi trong góc nhưng vẫn bị Đô Mai nhìn thấy. Anh là đội trưởng đội bảo vệ của khách sạn này. Nửa năm trước, chúng tôi quen nhau qua bạn bè giới thiệu, rồi địa điểm tổ chức các hoạt động thương mại của công ty luôn được đặt tại đây. Để cảm ơn tôi, vào dịp Tết, anh thay mặt khách sạn tặng tôi một món quà đắt giá.

Đô Mai cười tiến tới, chúng tôi trò chuyện một lúc. Lúc sắp đi, anh móc ra một tấm thiệp, khoe: “Gần đây khách sạn có xây thêm một phòng tắm Phần Lan. Nom cô có vẻ rất mệt, sau buổi chiều dài này, cô nên tới đó nghỉ một lát đi”. Tim tôi ấm áp hẳn. Được người khác quan tâm vẫn là một chuyện tốt đẹp.

Một giờ chiều, buổi chiều dài kết thúc, tôi tìm lên phòng tắm Phần Lan. Sau khi mát xa xong, tôi nằm ở đó ngủ tới năm giờ ba mươi chiều. Tinh thần rất thoải mái, tâm tư nhẹ nhõm hẳn. Tôi nghĩ lúc này giá được ăn một bữa ngon thì tuyệt không gì bằng.

Lúc xuống đại sảnh, tôi lại gặp phải Đô Mai, hình như anh vừa hết ca. “Nom cô khá hơn rất

hiều. Nếu tối nay cô chưa có hẹn, tôi xin mời cô đi ăn đồ Pháp, được không?”. Đột nhiên tôi thấy anh gần gũi như một người bạn cũ có thần giao cách cảm nên vui vẻ nhận lời ngay.

Nỗi cô đơn của một phụ nữ cũng nhanh hết như những lỗ rò. Có thể chỉ vì một người đàn ông nhìn cô ta lâu hơn năm phút. Chỉ vì anh ta mỉm cười nhìn dáng vẻ không hài lòng của cô. Vì anh ta giúp cô lấy một ly nước lạnh. Cô ta sẽ có cảm tình với người đó ngay.

Tôi thừa biết anh rất yêu vợ anh đang sống ở nước ngoài, nhưng vẫn nhận lời sống chung với anh. Không có phụ nữ nào thích cuộc sống tình cảm không có bảo đảm như sống chung. Phụ nữ đều bất đắc dĩ phải bước vào con đường mịt mù này. Vì con người luôn có nhu cầu tình cảm và tình dục. Một phụ nữ phải cô độc một mình trong lúc độ tuổi đang tươi đẹp quá thật xót xa. Nếu có một người đàn ông bên cạnh còn tốt hơn là không có. Cứ để tuổi xuân lãng phí trôi đi mới là tàn khốc nhất.

Đô Mai rất tâm lý, nhưng cũng có một số chi tiết làm tổn thương trái tim nhạy cảm của tôi. Mỗi lần gần gũi, anh luôn cẩn thận đặt mái tóc dài của tôi sang một bên, sợ dè phải làm tôi đau. Những lúc đang say, anh vẫn không quên động tác này. Một lần, tôi không nhận được, liền hỏi: “Vợ anh cũng tóc dài phải không?”. Anh gật đầu. Tim tôi nhói đau.

Lúc chúng tôi ở bên nhau, anh thường nhận được điện thoại của vợ. Lúc đầu, anh thường nấp ở ban công hoặc nhà vệ sinh để nghe. Nghe xong vội cất ngay nụ cười. Nhưng sau đó, anh nghe điện thoại trước mặt tôi, còn vui sướng cười đùa, nói những lời âu yếm.

Một lần, tôi nói: “Em yêu anh thật rồi. Làm thế nào bây giờ? Em muốn tìm vợ anh nói chuyện, xem cô ấy có thể trao anh cho em không”.

Anh mỉm cười, nói: “Để anh kể cho em một câu chuyện. Anh ta làm một thanh niên có tiền, có địa vị. Cô ta là một cô gái trẻ xinh đẹp. Cô ta yêu anh ta. Anh ta không cự tuyệt, nhưng không định lấy cô vì rất yêu vợ mình. Một hôm, cô gái tới tìm người vợ, kể chuyện quan hệ giữa họ, khuyên cô vợ nên rút lui. Cô vợ cười hỏi cô gái, anh ấy đã cầu hôn với cô chưa? Cô gái chợt tỉnh ngộ. Người vợ tiếp tục nói, nếu anh ấy cầu hôn, tôi sẽ rút lui. Cô nên biết rằng tình yêu lớn nhất và tôn trọng nhất của một người đàn ông đối với một phụ nữ là cầu hôn với cô ta. Hơn nữa chuyện giữa tôi và anh ấy phải để anh ấy về nói với tôi, chứ không phải là cô. Cô thấy có đúng không? Cô gái nghe xong, ngượng ngùng bỏ đi”.

“vậy tình cảm của chàng trai đó với vợ giờ đây có tốt không?”, tôi hỏi.

“Vợ của anh ta là một phụ nữ rộng lượng. Cô ấy biết đối với một gã đàn ông, tình yêu và tình dục có thể chia tách. Cô cũng biết, đối với một số chàng trai trẻ xuất sắc, bên mình không khỏi bị các cô gái xinh đẹp vây quanh. Làm vợ những người đàn ông như vậy, cách tốt nhất là cho chồng một khoảng trời riêng”.

Tôi nhìn anh rất lâu, hỏi: “Người đàn ông đó chính là anh phải không?”. Anh cười, tim tôi lại nhói đau.

Hôm đó, vô tình tôi mở cuốn sổ công tác của anh. Trong đó ghi rõ ngày sinh của vợ anh, của bố mẹ anh và bố mẹ vợ cùng kỷ niệm ngày cưới của họ, ngoài ra còn ghi rõ tên một số loại thuốc. Tôi biết đó là sổ thuốc mà vợ anh hay uống, vì mỗi lần nghe điện thoại của vợ, anh luôn hỏi đã dùng hết thuốc chưa.

Xếp sổ lại, tôi hỏi: “Anh còn nhớ ngày sinh nhật của em không?”. Anh cười không đáp. Tìm tôi lại nhói đau: “em nhớ đã từng nói với anh, một ngày trước ngày chúng ta yêu nhau chính là ngày sinh nhật của em”. Nói xong, tôi thấy mình dùng từ “yêu nhau” để miêu tả mọi chuyện xảy ra đêm đó có phần hơi miễn cưỡng. Tối đó chẳng qua chỉ là “chuyện tình một đêm” giữa một người đàn ông cô đơn với một cô gái lớn tuổi cũng cô đơn mà thôi.

Chúng tôi sống với nhau gần một năm. Quả thực anh đã cho tôi rất nhiều. Là một kẻ khát khao tình yêu thực sự, luôn mong mỗi tìm một tổ ấm, trái tim tôi vẫn đau đốn.

Trước ngày sinh nhật lần thứ hai mươi tám, tôi đề nghị chia tay. Lúc này vợ anh đang chuẩn bị về nước. Anh bận rộn sửa chữa nội thất, định tặng vợ một bất ngờ. Dù tôi không chủ động đề nghị chia tay, quan hệ giữa hai chúng tôi cũng không thể kéo dài. Thế là thay vào việc anh bỏ tôi, chẳng thà mình tự ra đi trước.

Sau khi chia tay với Đô Mai, tôi thề sẽ không dính vào chuyện tình cảm nữa, nhưng cuối cùng vẫn không kiên trì nổi. Tôi không muốn có lỗi với bản thân, sống chung luôn tốt hơn độc thân.

Anh ấy là Tả An, hai mươi bảy tuổi, là phóng viên nhiếp ảnh một tờ báo. Tôi và anh quen nhau trong một bữa tiệc của bạn bè. Lúc tiệc sắp tàn, anh hỏi mọi người có ai hứng thú đi dã ngoại vào chủ nhật tới. Cả đám đang say sưa, chẳng ai thèm trả lời. Nhìn vẻ thất vọng của anh ấy, tôi không nhịn nổi, hỏi: “Đi đâu?”. Cứ như vậy, chúng tôi quen nhau.

Sáng chủ nhật, tôi tới nhà anh. Để chuẩn bị đi dã ngoại một ngày, anh vũ trang đến tận răng: đeo kính đen, đi giày leo núi, bôi kem chống nắng chống tia tử ngoại. Lại đeo thêm một chiếc ba lô du lịch nặng trĩu bình nước, áo mưa, bản đồ, la bàn, dao găm, các loại thuốc...Hôm đó, cảnh đẹp, chúng tôi đều rất thích. Tả An hỏi một ông lão đang làm ruộng: “Có thật ông sống suốt đời ở thôn núi đáng yêu này? Ngày ngày tha hồ ngắm hoa cỏ cây cối và mây trùng điệp?”. Lão nông đáp: “Lão không có thời gian, nhưng con chó nhà lão thì ngày nào cũng vậy”.

Cũng chính hôm đó, tôi phải lòng Tả An. Những chi tiết chứng tỏ anh là một gã “đàn ông màu xanh”. Tôi không để tâm tới việc anh không kiếm được tiền. Tôi chỉ hy vọng có được kết quả tốt đẹp với anh.

Tôi đã từng thề với mình rằng: Nếu không muốn gọi một món chính hôn nhân, mà chỉ muốn một món ăn nhanh tình yêu, thì không nên dễ dàng có quan hệ tình dục với đối phương. Nhưng trong lần thứ hai đi “đạp thanh”, tôi đã trao thân mình cho anh giữa hoa cỏ ngút ngàn.

Anh rất ham chơi, hầu như tối nào cũng cùng một lũ bạn đi nháy. Anh từng đưa tôi đi một

lần. Chỉ vào đám người đang điên loạn nhảy nhót trên sàn, anh nói: “Họ đều dùng bột K, uống nước G”.

“Đó là thứ gì?”

“Một dạng thuốc mê mất tinh thần”

“Anh có dùng không?”

“Thường đến chỗ này chơi, lẽ nào không dùng? Hôm nay đến lượt Đại Đông mời khách dùng bột K. Em có muốn dùng thử không?”

Lúc này, tôi mới phát hiện ra Tả An là một gã “đàn ông màu xanh” bất thường, lòng không khỏi thất vọng. Nhưng tôi thật không ngờ, Tả An đã đổ trộm nước G vào cốc nước của tôi. Tôi trở con mồi sẵn được cho anh ta và bạn bè.

Đúng lúc tinh thần tôi đang tụt dốc thảm hại thì Tiểu Sinh xuất hiện. Sau khi bỏ công ty, anh tự mở một công ty nhỏ, làm ăn thua lỗ, phải đền tiền. Bây giờ anh lại ngoan ngoãn đi làm thuê cho một doanh nghiệp nước ngoài. Tôi nhận lời cầu hôn của Tiểu Sinh, vì lúc này tôi hiểu rõ, tình yêu vốn là một chuyện rất đơn giản, chỉ cần hai bên cùng vui vẻ, tự nguyện là được, không nhất thiết phải cố ép thêm bao nhiêu phụ kiện kèm theo. Tiểu Sinh không nhiều tiền như “đàn ông màu xám”, cũng không lãng mạn như “đàn ông màu xanh”. Nhưng trong lòng anh có một tình yêu thuộc về tôi. Thế là đủ.

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI SÁU

KHÓI MÂY TRONG GIÓ

(Tự thuật của Vương Huệ, nữ, 26 tuổi, giáo viên mẫu giáo ở Thượng Hải)

Tôi là một giáo viên mẫu giáo. Bạn trai tôi làm việc trong một công ty. Anh ấy đẹp trai, nhân hậu, rất yêu chiều tôi, luôn ghi nhớ những thứ tôi thích ăn, những nơi tôi thích đi, những ca khúc tôi thích nghe.

Cuộc sống hàng ngày của tôi rất đơn giản, trong trẻo. Ban ngày, nô đùa với một lũ trẻ con. Cả trường, trừ anh lái xe ra, không còn một người đàn ông nào khác. Tan giờ làm, tôi và bạn trai luôn quấn quýt bên nhau, hầu như không lúc nào rời.

Tôi là đứa thích an phận, thích ở bên người thân, thích trốn trong góc, không muốn giao lưu với người lạ. Đối với những thứ đang mốt, đang theo trào lưu, tôi luôn giữ thái độ xa cách, không có tham vọng mạnh mẽ, chấp nhận cảnh bần hàn, vui vẻ trong cuộc sống thanh đạm. Bạn trai tôi luôn nói tôi là một đứa trẻ to xác.

Chúng tôi bắt đầu bàn tới chuyện hôn nhân. Lúc này, công ty cử bạn trai tôi tới làm việc tại một chi nhánh của công ty ở thành phố khác. Sau khi anh ấy đi, một người đàn ông khác đã đi vào cuộc sống của tôi.

Đó là Bành Diên, hơn tôi mười tuổi, là một thương nhân. Tôi quen anh ấy qua đôi bé trai song sinh con anh. Khi lần đầu tiên anh đem con tới gửi, tất cả giáo viên trường tôi đều rất thích hai đứa trẻ. Chúng đáng yêu như một cặp thiên sứ vậy. Rồi, chúng được phân vào lớp tôi. Đó là hai đứa trẻ vô cùng nghịch ngợm, luôn bắt nạt các bạn khác. Thằng em chuyện tri đánh bạn rồi nấp sau lưng anh. Thằng anh không cao hơn thằng em mấy tí nhưng cũng hùng hổ chạy lại đánh người ta. Thằng em hay bị đau bụng, nhiều lần ị luôn ra quần. Tôi không ngại ngần giặt hộ. “Ba ơi, em lại ị trong quần, thối lắm. Cô giáo phải giặt hộ”. Mỗi lần thằng anh mách bố, người đàn ông cao to, đầy phong độ đó lại lễ phép tỏ ý cảm tạ tôi.

Mỗi lần đi làm về, anh lại tới đón con, ôm thằng em vào lòng, tay dắt thằng anh, sai từng bước đi kiêu hãnh. Không biết từ bao giờ, cảnh anh đón con đã trở thành một cảnh quen thuộc của trường. Vấn đề ở chỗ là chưa bao giờ thấy vợ anh đến đón con.

Một lần, tôi giúp anh cho hai đứa trẻ lên xe. Anh quay người, lấy từ trên xe xuống một chiếc

hộp nhỏ bọc rất đẹp, nói: “Xin tặng cho cô lọ nước hoa PHạp. Hai đứa nhà tôi làm cô vất vả nhiều”. Tôi cũng thường được phụ huynh tặng quà và thường vui vẻ nhận. Nhưng lần này không thể, vì anh là người đàn ông khiến tôi thấy rất bất an. Trong một số trường, hợp sự bất an của phụ nữ không phải vì thấy không an toàn, mà vì thấy trái tim bị rung động.

Anh nói: “Đây là quà mà vợ tôi đang học ở nước ngoài đích thân mua tặng cô. Tôi thường kể cho cô ấy rằng cô giáo chăm sóc con chúng ta rất chu đáo, khiến cô ấy rất cảm động. Xin cô nhận cho, chỉ là một món quà nhỏ thôi.”

Ngày hôm sau, anh tới đón con, đến trước mặt tôi, anh khẽ hít hà, rồi nở nụ cười rất dịu dàng. Hôm đó, tôi dùng lọ nước hoa đó.

Tặng xong lọ nước hoa, anh lại dùng danh nghĩa vợ tặng những món quà khác đắt tiền hơn nhưng tôi từ chối. Sau đó anh thay đổi tặng những món quà khác khiến tôi không khỏi bật cười. Hôm nay anh sai thằng anh mang mấy túi bánh nướng tặng tôi. Hôm sau lại kêu thằng em mang hộp bánh chẻo tặng tôi. Nói là do bố tự tay làm lấy. Tôi rất nghi ngờ. Chỉ đến khi ăn những miếng bánh vụng về mùi vị, tôi mới tin rằng do anh làm thật. Hai đứa trẻ kể với tôi ngày nào anh cũng nấu bữa tối cho chúng, nhưng cơm anh nấu không ngon bằng cơm nhà trẻ. Một người đàn ông tình nguyện nấu cơm cho con nhất định là một người đàn ông tốt. Nhất là một thương nhân lại có thể làm được điều này thật vô cùng hiếm hoi, đáng quý vô cùng. Tôi nhận thấy mình ngày càng có cảm tình với anh ấy.

Đợi nghỉ Lễ Quốc khánh, bạn trai tôi do bận việc không về được. Tôi mời bố con Bành Diên tới nhà tôi ăn cơm. Cả ba đều rất vui mừng.

Hai đứa trẻ hỏi tôi: “Cô giáo ơi, nhà cô cũng có hai thằng nhóc thối ư?”. “Nhóc thối” là tên gọi âu yếm của bố chúng thường gọi con.

“Cô giáo chưa lập gia đình, chưa thể có nhóc thối được. Nhưng cô giáo rất muốn có hai đứa nhóc thối các con”

Lúc đó Bành Diên nói: “Có chịu làm nhóc thối cho cô giáo không?”. Hai đứa trẻ vội vã đánh răng, hét to; “Chịu, chịu”. Anh nói: “Thế thì phải nghe lời cô như nghe lời mẹ. Như vậy mới được coi là nhóc thối của cô, hiểu chưa?”. Thằng anh kêu: “Chúng con nhớ mẹ quá. Để cô giáo tới nhà mình làm mẹ cho con và em đi. Mẹ và cô giáo rửa dít cho bọn con không đau tí nào”. Thằng em nói: “Con thích ị đùn ra quần, vì lần nào cũng được cô giáo rửa dít hộ”. Tôi và bố hai đứa trẻ đều kinh ngạc tới mức há hốc cả mồm. Bành Diên trước đây còn mời cả bác sĩ chuyên ngành để kiểm tra cái bụng cho thằng em.

Hôm đó, hai đứa trẻ chơi ở phòng khách. Để chúng khỏi nghịch ngợm, Bành Diên đã mua rất nhiều đồ chơi mới. Chúng chơi rất say sưa. Lúc đó anh mới được yên thân trốn vào bếp giúp tôi. Lúc ăn cơm, hai đứa cứ tranh giành nhau, ăn uống đến nổi mồ hôi toát đầm đìa. Tôi và Bành Diên không ngừng gấp thức ăn cho chúng.

Bành Diên khẽ thở dài: “Gia đình lý tưởng của tôi phải như thế này mới đúng. Ở bên ngoài,

tôi đã bận một đồng chuyện kinh doanh. Về tới nhà, lại vừa làm bố vừa làm mẹ, mệt quá. Tôi không phải là người dễ dàng kể khổ cho người khác đâu. Nhưng trước mặt cô giáo, không hiểu sao, tôi không nhịn được”.

Tôi hỏi: “Sao anh không tìm một bảo mẫu?”

“Xin cô đừng cười. Từ khi có hai đứa nhóc này, tôi biến thành một gã nhát gan, không dám uống rượu khi đang lái xe. Lúc làm ăn rất đúng luật, thậm chí không dám tùy tiện mượn tiền người khác, sợ mình xảy ra chuyện gì, con không ai nuôi. Tôi không muốn thuê bảo mẫu vì sợ gặp phải người không tốt, con bị lừa bán mất hoặc làm hại”.

Tôi lại hỏi: “Mẹ lũ trẻ ở nước ngoài không nhớ con sao?”

Trầm ngâm hồi lâu, anh nói: “Cô ấy là một phụ nữ coi trọng sự nghiệp, không muốn dựa vào đàn ông. Từ tinh thần đến hành động đều rất độc lập. Nhưng tôi cần một phụ nữ chăm lo gia đình. Thôi, không kể khổ với cô nữa. Tóm lại, tôi là một người đàn ông hạnh phúc. Bọn trẻ là tài sản của tôi. Cô không biết chứ trước đây, tôi rất ham chơi. Từ khi có chúng, tôi hoàng toàn quên hết chính mình. Tôi thấy vui sướng và trung thực chưa từng có. Tôi làm việc và phấn đấu không mệt mỏi vì hai thằng con tôi”.

Hai đứa trẻ ăn xong liền lăn ra ngủ. Tôi thu dọn bàn ăn nhưng Bành Diên ngăn lại. “Cô nghỉ đi, bận suốt từ sáng tới giờ mệt rồi. Để tôi làm”. “Không sao đâu anh”. Thế là cả hai chúng tôi cùng dọn.

Khi tôi đang rửa bát, anh bỗng ôm chầm lấy tôi từ phía sau. Tôi giật mình, không rõ lúc đó vui hay tức. Đang nghĩ cách làm sao đối phó với anh, tôi phát hiện thấy anh không hề tiến thêm một động tác nào. Chỉ đưa mặt sát kề vai tôi, hai tay vẫn ôm chặt tôi.

“Anh mà có được một cô vợ như em có phải tốt không”, anh cười nói.

Tôi vừa khẽ gỡ tay anh ra, vừa nói: “Mỗi một giáo viên mẫu giáo chúng em đều là một bà mẹ tốt. Em biết anh rất muốn con mình được chăm sóc chu đáo. Anh cứ yên tâm. Nhất định em sẽ làm”.

“Không, không chỉ con cần, mà anh cũng cần”. Nói xong, anh bắt đầu hôn tôi. Ban đầu rất mãnh liệt, khiến tôi không thể chối từ. Sau đó càng dịu dàng dần, mê man say đắm. Tôi hoàn toàn bị anh chinh phục, cuối cùng xảy ra quan hệ tình dục.

Tuy tôi và bạn trai đã có quan hệ tình dục hơn hai năm, nhưng tìm được cảm giác thực sự làm đàn bà thì đây mới là lần đầu tiên. Tôi nghĩ quan hệ giữa tôi và bạn trai nhạt nhẽo như vậy có lẽ do yêu nhau đã lâu, thiếu sự kích thích. Típ người đàn ông dịu dàng tuy được phụ nữ yêu thích nhưng lại thiếu mất thứ khiến phụ nữ rung động. Đó chính là cảm giác chiếm hữu. Phần lớn phụ nữ đều thích típ đàn ông mạnh mẽ, có ý thức chiếm hữu.

Cứ như vậy, tôi đã yêu anh. Nếu ví tình yêu giữa tôi và bạn trai như một cốc coca nhàn nhạt thì tình yêu giữa tôi và Bành Diên chính là một cốc rượu mạnh.

Do quan hệ nghề nghiệp, tôi rất thích những đồ chơi thú vị. Áo khoác, áo lót, áo ngủ của tôi đều là mang hình của phim hoạt hình hoặc gương mặt các búp bê. Tôi giống như một phụ nữ đậm tính trẻ con. Tình dục là cần cảm nhận được thứ trên người đối phương khiến cho mình xao động. Chẳng hạn như “sức mạnh” của đàn ông và “sự gợi cảm” của đàn bà có thể đốt bùng lên ngọn nến tình dục của cả hai. Giữa tôi và bạn trai, “tính trẻ con” của tôi đã làm nhạt mất sức quyến rũ về giới tính, thậm chí còn làm giảm bớt rất nhiều độ nồng đậm của nó. Khi ở bên bạn trai, chúng tôi như hai anh em nghĩa nặng tình sâu, thiếu mất sức hút bí ẩn giữa hai kẻ khác giới.

Quan hệ giữa tôi và Bành Diên lại khác hẳn. Từ sự chăm sóc của tôi đối với các con anh, anh nhìn thấy tình mẫu tử trong tôi. Một người phụ nữ khi đã có tình mẫu tử, tức sẽ nữ tính. Trước mặt anh, tôi không còn chạy nhảy vung vít, mà học cách ngắm anh bằng ánh mắt dịu dàng. Biết mặc những trang phục người lớn váy hoa thắt lưng hồng, váy ngủ trễ ngực... Trước khi ngủ, tôi không còn tết tóc nữa, mặc mái tóc dài tự xoắn mượt mà. Từ một thiếu nữ kín đáo, tôi vụt trở thành một phụ nữ gợi tình. Sức quyến rũ của phụ nữ cần đàn ông khai phá.

Bành Diên thường nói với tôi, sớm muộn sẽ có một ngày anh ly hôn với vợ. Anh và các con anh đều cần một phụ nữ như tôi.

Nếu như không phải vì không cam tâm với phụ nữ, đàn ông có thể yêu hai người phụ nữ một lúc. Nhưng phụ nữ lại khác hẳn, trong lòng họ chỉ có thể chứa được một người đàn ông. Họ sẽ yêu anh ta như bảo bối, suốt đời suốt kiếp, không dễ thay đổi. Sau khi yêu Bành Diên, tôi lập tức chia tay với bạn trai. Sau khi đấu tranh giành giật lại tôi mất rất nhiều thời gian nhưng không có kết quả, bạn trai tôi thất vọng bỏ đi.

Đúng lúc tôi và Bành Diên đang yêu nhau say đắm thì vợ anh từ nước ngoài trở về và không đi nữa. Từ đó, tôi bắt đầu được nếm mùi của “kẻ thứ ba”

Vợ anh lái xe đi đón con hàng ngày. Cô ấy là một phụ nữ rất gợi tình. Từ trên người cô ấy, tôi cảm nhận được hai hàm nghĩa rất khác nhau về “gợi tình” và “xinh đẹp”. Gợi tình là một dạng cảm giới, là một dạng cực đoan, là một thứ càng cạy càng có mùi vị mà không cần thêm bất kỳ phụ kiện nào. Còn “xinh đẹp” chỉ là một cảm nhận ngưỡng mộ mà thôi, có lúc mềm yếu tới mức chỉ mở miệng ra đã biến mất không chút giấu vết. Cô ấy có thân hình rất đầy đặn, quần áo mặc chỉ liếc qua đã biết ngay hàng cao cấp. Trước cô ấy, tôi chỉ như một vật phế phẩm, lòng đầy tự bi. không ai tài nào hiểu nổi những đau đớn giày vò trong lòng tôi. Tôi bắt đầu hoài nghi về những câu nói của Bành Diên đối với tôi. Tại sao anh không yêu một người phụ nữ đẹp như vậy? Anh theo đuổi tôi có lẽ chỉ vì cô độc mà thôi.

Cũng vì vấn đề này, tôi và anh cãi nhau một trận. Anh nói: “Cảm nhận của đàn ông và đàn bà rất khác nhau. Em có thể lý giải được tại sao thời xưa, một mỹ nhân lại phải lòng một tên tội phạm giết người không? Hoặc một thư sinh nho nhã tài hoa lại đem lòng yêu một kỹ nữ. Tình yêu không có quy tắc. Ở một số chỗ thậm chí không chút lý lẽ. Chứ không phải là vì chỗ này của cô ấy tốt, cô ấy hay nên anh cần phải yêu cô ta. Trong con mắt em, cô ấy rất đẹp, sang trọng,

mọi đàn ông đều có thể bị cô ấy chinh phục. Nhưng đối với anh, cô ấy không thể đem lại cho anh cảm giác đó. Tình yêu nói ra rất đơn giản, chính là một dạng cảm giác”.

Những lời nói chân thành của Bành Diên không thể dẹp hết những nghi ngờ trong lòng tôi. Mỗi ngày tôi đều thu được những thông tin khiến tôi đau lòng từ hai đứa con anh. “Mẹ về rồi, ba có vui không?”. “Tất nhiên ba rất vui. Ba thơm mẹ, tắm cùng mẹ, tranh giành với tụi con để được ngủ cùng mẹ”.

Buổi sáng hôm đó, khi đem con tới gửi, anh hẹn tối nay gặp nhau. Từ khi vợ anh trở về, chúng tôi chưa ở bên nhau tối nào. Nhưng chiều hôm đó khi tới đón con, anh nói tối nay bận đi tiếp khách, tôi nhận thấy anh nói dối. Ngày hôm sau, tôi hỏi thằng anh. Thằng bé lúng búng giọng đầy hơi sữa khoe: “Hôm qua là kỷ niệm ngày cưới của ba mẹ. Cả nhà ra ngoài ăn, có rất nhiều khách mời nữa”. “Tại sao nhiều khách mời?”. Thằng em đắc thắng khoe: “Họ đều là bạn bè của ba mẹ, tới chúc mừng. Giống như khi sinh nhật con, đám bạn cũng tới chúc mừng”.

Tôi và Bành Diên lại cãi nhau. Anh nói lễ kỷ niệm ngày cưới là do vợ anh tự tổ chức để anh bất ngờ. Tân chiều khi đi làm về anh mới được biết. Anh không thể phá vỡ ý tốt của cô ấy, lại không thể nói thật với tôi, sợ tôi đau lòng. Nhìn tôi nước mắt đầm đìa, anh an ủi: “Em phải tin anh, chúng ta nhất định ở bên nhau, chỉ vì giờ đây chưa đến lúc mà thôi. Anh tuyệt đối không thể chủ động đề xuất chuyện ly hôn. Cô ấy là một phụ nữ không an phận, rất chán ghét cuộc sống trong nước. Nhất định sẽ có một ngày, cô ấy sẽ ra nước ngoài định cư. Nhưng anh chỉ muốn sống trong nước. Tới lúc đó không muốn bỏ cũng phải bỏ. anh không cần mất công sức gì cũng ly dị được. Như vậy tốt hơn cho cả em và anh. Em xem bao nhiêu người vì chuyện ngoại tình mà ly dị, cứ làm ồn ào cả lên tới mức mất hết bạn bè, họ hàng, tài sản và danh tiếng. Cuối cùng khi hai người đến được với nhau cũng đã quá kiệt sức rồi, chẳng còn ham muốn sống chung nữa.

Lời nói của anh an ủi được trái tim bị tổn thương của tôi. Cuối cùng anh lại trịnh trọng nói: “Em nhất định phải hiểu anh. Giờ đây anh không thể bên em sẵn sàng được. Đợi sau này khi chúng ta ở bên nhau, nhất định anh sẽ đền bù. Lúc đó chỉ mong em đừng chán.” Tôi cười sung sướng.

Nhưng chẳng bao lâu, chúng tôi lại cãi nhau. Nguyên nhân do anh cho chuyển con sang trường khác mà không hề cho tôi biết. Anh nói vợ anh thường đi đón con, nên sợ tôi làm lộ chuyện. Chúng chuyển đi cũng hay, nếu không sớm muộn cũng có chuyện, vì tôi không thể kiểm chế được bản thân, ngày nào cũng dò hỏi hai đứa trẻ.

Sau khi hai đứa trẻ đi rồi, tôi thất thần mãi vì đã có tình cảm sâu nặng với chúng.

Lần cuối cùng tôi gặp lại hai đứa trẻ là một năm sau. Trong một năm đó, ấn tượng nhất là hai sự kiện: Một là tôi vì Bành Diên phải đi phá thai một lần. Hai là Bành Diên đưa tôi đi du lịch một lần.

Hôm đi phá thai, Bành Diên không đưa tôi đi. Anh nói con trai đầu bị ốm, đưa tôi mấy nghìn tệ rồi mất dạng. Khi tôi lảo đảo đi ra khỏi phòng phẫu thuật, đột nhiên nhìn thấy anh đang đỡ vợ từ phía đối diện đi vào. Tôi vội nấp. Ông trời đã cho tôi một cơ hội tốt khiến tôi tỉnh ngộ,

nhưng một lần nữa tôi lại bị giọng lưỡi dẻo quẹo của Bành Diên đánh lừa. Anh nói: “Bác sĩ nói cô ấy có thể bị ung thư tử cung, phải vào bệnh viện chuẩn bị mổ. Anh biết lúc đó em rất cần anh bên cạnh, nhưng nếu so với cô ấy thì...”

Năm ngày sau, anh tới thăm tôi, mang theo tin tức của vợ: không phải ung thư, chỉ là bệnh phụ khoa thông thường.

Hai tháng sau, anh đề nghị đưa tôi đi du lịch tỉnh khác. Anh nói từ khi vợ trở về, anh chưa chăm sóc tôi tử tế, lần này nhất định phải đền bù xứng đáng. Tôi vui sướng suốt mấy ngày đêm không ngủ, tưởng đến cảnh chúng tôi tự do bên nhau, không bị áp lực. Nhưng suốt chuyến đi, Bành Diên cứ lén lút gọi điện về nhà hàng ngày, lúc thì vào giữa đêm vì tưởng tôi đã ngủ say, lúc trong toa lét vào ban ngày. Anh ấy lại còn giấu giếm mua cho vợ một dây chuyền ở một tiệm kim hoàn. Khi tôi không nhìn nổi, trách móc, anh biện bạch: “Chúng ta đã không muốn để cô ấy biết chuyện của chúng ta, thì anh vẫn phải cố làm mọi chuyện giống như trước kia. Trước kia anh đi công tác vẫn thường gọi điện về nhà hàng ngày, vẫn mua quà cho cô ấy. Đó chỉ là thứ về mặt hình thức mà thôi, không tượng trưng điều gì cả”. Cuối cùng tôi lại tha thứ cho anh ấy, lại còn tự trách mình không rộng lượng.

Nhưng cả hai chuyện trên đều có những chi tiết khiến tôi đau lòng, tuy nhiên tôi vẫn chưa tỉnh ngộ. Khi phụ nữ yêu, họ mất hết lý trí, dễ bị lừa như đứa trẻ lên ba.

Vợ anh mang hai đứa trẻ tới tạm biệt tôi. “Chúng tôi đã làm xong thủ tục di dân sang Canada. Tuần sau sẽ đi. Hai đứa trẻ mấy ngày nay thấy tôi và bố chúng bận rộn tạm biệt bạn bè và người thân, liền nhớ đến cô, cứ đòi tôi đưa đến để từ giã. Chúng nói cô tốt như mẹ, có tình cảm sâu nặng với cô”. Nụ cười tôi tắt trên môi. Cô ấy vội hỏi: “Cô giáo không khỏe phải không?”. Tôi liền đáp: “Viêm ruột thừa thôi, cứ bị nóng là lại bị”. Cô khuyên: “Đi cắt ngay đi, đợt trước tôi cũng vừa đi mổ”. Tôi kinh ngạc: “Cô phẫu thuật từ lúc nào? Nghe nói mổ ruột thừa phải theo mùa cơ mà?”. “Làm gì có chuyện đó, tôi vừa đi mổ hồi tháng Giêng”. Tháng Giêng đúng là tháng tôi phải tới bệnh viện phá thai.

Từ đó tôi vẫn chưa thoát ra khỏi cái lạnh giá của tiết tháng Giêng.

Bành Diên lúc ra đi, chỉ ném lại cho tôi mấy câu: “Xin lỗi, anh đi đây. Đây không phải là sự lựa chọn thực sự của anh. Nỗi đau của mình chỉ có mình biết. Ở nơi đất khách quê người, anh sẽ rất nhớ em, anh thật lòng chúc phúc cho em”.

Từ đó cuộc đời tôi hằn vết thương rất đậm. Người đàn ông với những lời lẽ mạnh mẽ đó đã biến mất như mây khói, khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng. Nhưng tôi hiểu rõ rằng đó chính là sự thật rành rành không dễ gì trốn tránh được.

Đàn ông không bao giờ ra đi với lá cờ ước hẹn. Họ đi mệt rồi, đi chán rồi, sẽ tự động rẽ vào một con đường nhỏ khác có ánh nắng rực rỡ, có chim chóc hát ca.

Đúng vậy, sự thật chính là như vậy.

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI BẢY

BẦY TÌNH SI

(Tự thuật của Lưu Miên, nữ, 31 tuổi, Tổng giám đốc một công ty ở Quảng Châu)

Năm 2000 là một năm tối tăm nhất, thất bại nhất, mất hy vọng nhất trong cuộc đời tôi.

Đầu năm, mẹ tôi mới hơn năm mươi tuổi đã phải lìa đời sau nửa năm đấu tranh với bệnh ung thư. Lúc sắp đi, bà cầm tay tôi, tha thiết: “Mẹ không an tâm về em trai con. Mẹ giao em cho con. Con nhất định phải chăm sóc em tốt nhất”. Tôi nuốt nước mắt nhận lời: “Mẹ yên tâm, con và cha sẽ hết lòng chăm sóc em”. “Cha con?” - mẹ tôi hốt hoảng lắc đầu, vẫn không chịu buông tay tôi, “Con thề đi, dù có chuyện gì cũng không được bỏ rơi em con?”. Tôi đáp: “Con xin thề suốt đời sẽ toàn tâm toàn ý chăm sóc em tử tế”. Mẹ tôi nở nụ cười héo hắt.

Mẹ đi rồi. Một gia đình vốn hạnh phúc, hoà hợp là thế bỗng rơi vào địa ngục. Tôi cảm nhận rõ trong một gia đình khi thiếu mất bàn tay bà chủ sẽ không còn là gia đình nữa. Cha tôi vốn hiền lành, hài hước bỗng trở nên thô bạo, ít nói. Tôi còn đỡ, chỉ tội thằng em sắp thi vào đại học, gặp chuyện nhà như vậy đâu còn yên tâm ôn thi nữa. Tôi cố gắng học như mẹ gánh mọi trách nhiệm, dậy sớm, chuẩn bị ăn uống, quần áo cho em trai. Em tôi vẫn thường nói: “Chị ơi, may mà có chị”. Và tôi thường bật khóc ngay sau câu nói đó.

Sự yên bình đó chẳng bao lâu đã bị phá vỡ. Ba tháng sau, cha tôi một hiệu trưởng trường học – dẫn về nhà một phụ nữ ít hơn ông hai mươi tuổi, tuyên bố rằng đây là mẹ kế mới của chúng tôi. Đó là sau khi mẹ qua đời, cha tôi đã lựa chọn từ trong số hơn sáu mươi đối tượng ở trung tâm giới thiệu bạn đời. Nhớ lại cái lắc đầu của mẹ tôi trước khi nhắm mắt, tôi hiểu mẹ tôi đã lường trước mọi chuyện về cha tôi, nên mới đem em trai gửi gắm cho tôi. Tôi và em tôi tuy đều rất thoáng, đều cho rằng cha tôi vẫn có quyền được yêu nữa, nhưng mọi việc nhanh như vậy, chỉ có ba tháng đã quên mất mẹ tôi sau ba mươi năm chung sống, đã vội vàng dẫn ngay người mới về nhà, khiến chúng tôi cảm thấy đau đớn, thậm chí phẫn nộ.

Về phương diện tình cảm, chúng tôi không thể chấp nhận người phụ nữ này. Cha tôi cũng thay đổi hẳn thái độ. Sự quan tâm chăm sóc trước kia của ông nay trở thành lạnh nhạt, hầu như không trò chuyện với chúng tôi, chứ chưa nói đến chuyện quan tâm. Có chăng chỉ hỏi thăm bạn trai tôi khi nào làm thủ tục cho tôi sang Mỹ. Tôi biết, ông chỉ muốn tôi rời khỏi căn nhà này

càng sớm càng tốt. Nếu tôi sang Mỹ, em trai tôi thì đỗ vào đại học ở lại trường, cha tôi sẽ có được thế giới hai người ngọt ngào của riêng ông. Tôi vô cùng thất vọng, không thể tưởng tượng nổi người cha kính yêu của mình lại có thể vì một người đàn bà tới mức không cần cả con cái để.

Thành tích học tập của em trai tôi bị tuột dốc thảm hại. Tôi phải nhắc nhở: “Nếu em nhớ mẹ, hãy cố đạt thành tích cao để an ủi mẹ dưới tuổi vàng. Nếu em hận cha, hãy dùng thành tích cao nhất để trừng phạt cha, khiến ông ấy phải hối hận suốt đời”. Rồi cả hai chị em ôm nhau khóc.

Nhưng tôi không biết rằng những bất hạnh càng về sau càng lớn hơn.

Tới giữa năm, tôi nhận được một lá thư rất dài của bạn trai tôi đang học tiến sĩ ở Mỹ. Sau hơn bốn năm yêu đương mặn nồng, vì thời gian xa nhau quá lâu, anh ấy không chịu được sự đau khổ vì cô đơn nên đã yêu một cô sinh viên Trung Quốc khác. Anh xin lỗi tôi tha thứ và an ủi rằng những cô gái tốt như tôi chắc chắn sẽ có người yêu. Anh chúc tôi hạnh phúc. Hạnh phúc, nghe đúng như một lời châm chọc. Một cô gái hai mươi tám tuổi đời làm sao có thể bắt đầu lại từ đầu? Làm sao có thể bắt đầu đi tìm lại hạnh phúc?

Tôi vô nát bức thư, thấy không thể chịu đựng được áp lực nặng nề này. Những huyệt hổng to lớn về tình cảm sau khi mẹ mất đi đang được thời gian lấp dần, thì nay thất tình khiến tôi lại thấy mất hết hạnh phúc và niềm vui của cuộc đời, phá tan mọi kế hoạch. Lúc đó tôi đang dự định đợi sau khi sang đến Mỹ sẽ nhanh chóng giúp em tôi cùng sang. Chúng tôi sẽ bắt đầu lại cuộc đời ở một thế giới khác. Thế nhưng mọi dự định tốt đẹp đến nay đã bị hủy diệt.

Tôi làm trưởng phòng kế hoạch ở một doanh nghiệp chung vốn với Hồng Kong. Tôi vốn tốt nghiệp khoa Văn, có rất nhiều bạn bè làm việc ở các tờ báo, đài truyền hình. Tôi thường kêu bạn bè tới phỏng vấn ông chủ, cho ông được xuất hiện trên báo chí và truyền hình. Kiểu quảng cáo lậu như vậy đem lại hiệu quả rất tốt. Thêm vào đó là những quảng cáo do tôi nghĩ ra, đều là những cống hiến quan trọng cho việc tiêu thụ sản phẩm của công ty. Ông chủ rất hài lòng về công việc của tôi. Từ những phong bì tiền thưởng hàng tháng nhận được, tôi hiểu được sự đánh giá của ông về tôi.

Nhưng cái chế cầu mẹ và mối tình phụ bạc khiến tôi không còn tâm trí làm việc. Trong đợt điều tra của công ty, một số bộ phận khác tỏ ý không hài lòng về phòng kế hoạch của tôi. Một hôm, tôi được thông báo ông Tư Chính Hùng – Chủ tịch Hội đồng quản trị đến từ Hồng Kong – muốn nói chuyện với tôi.

Tư Chính Hùng tốt nghiệp đại học ở Mỹ, sau đó thay bố tiếp quản công ty này ở đại lục. Mỗi năm ông dành một nửa thời gian ở đại lục, một nửa thời gian ở Trung Quốc. Ông nói, gia đình ông ở Hồng Kong, ông có một cô vợ xinh đẹp hiền hậu và một đứa con gái.

Tôi tới phòng của chủ tịch Hội đồng quản trị. Nhìn thấy tôi, ông vội đứng lên từ phía sau chiếc bàn làm việc rộng lớn, rất lịch sự mời tôi ngồi xuống ghế bành, đích thân rót nước mời tôi. Rồi mới ngồi xuống chiếc ghế đối diện

Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị trách mắng, thậm chí bị đuổi việc. trong những hoàn cảnh như vậy, vận xui thường liên tiếp xảy ra. Nếu đã xui rồi, thôi cứ xui tiếp đi. Mất mẹ, thất tình, nay lại sắp mất việc, có vậy mới đến đủ đường. Tôi trĩu buồn nhưng ngực ưỡn thẳng, chuẩn bị đón nhận một vận xui mới.

“gần đây dường như tâm trạng cô không tốt lắm. Cô không vui sao?”

Tôi không ngờ ông lại hỏi như vậy nên cúi đầu.

“Có thể kể ra được không? Xem tôi có thể giúp được gì không. Tôi không muốn nhân viên của mình sống với tâm trạng nặng nề. nếu giúp được, tôi rất hân hạnh”.

Trái tim mềm yếu của tôi khẽ xao xuyến. Đã gần một năm qua, ngày nào ở công ty tôi cũng thu mình. Tôi không muốn nhân viên của mình thấy vẻ đau thương, mềm yếu của tôi. Trước mặt em trai, tôi lại càng phải gói ghém chặt nỗi đau thương và sự bất lực, lấy sự mạnh mẽ, kiên cường của mình để cổ vũ em. Thực ra tôi rất cần có người tâm sự, cần một bờ vai để yên tâm dựa vào. Nhưng ông lại là ông chủ của tôi, khoảng cách giữa chúng tôi quá lớn.

Tôi chỉ nói đơn giản rằng, mẹ tôi vừa qua đời, người yêu cũng bỏ đi. Ông hỏi: “Tôi có thể giúp được gì chăng?”. “Không cần đâu, nói ra cũng đỡ nhiều rồi. Tôi sẽ cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, làm tốt công việc”.

Lúc sắp đi ra, ông nói: “Mọi thứ rồi sẽ qua”. Tôi đau khổ gật đầu với hy vọng như vậy.

Lúc tan giờ làm, tôi một mình đi về nhà. Đột nhiên phát hiện thấy một chiếc xe phóng theo tôi, cửa mở, Tư Chính Hùng bước xuống. “Tôi đưa cô đến một nơi có thể thư giãn. Cô căng thẳng quá”.

Ông nhìn tôi. Chưa bao giờ ông nhìn tôi, mặt đối mặt với một khoảng cách gần như vậy. Tôi gật đầu. Ông mở cửa xe cho tôi. Tôi bước vào xe.

Ông đưa tôi tới một sàn nhảy. chúng tôi tìm một chỗ trên lầu hai, im lặng ngồi uống cà phê. Nhạc nổi lên, đình tại nhức óc, một đám thanh niên lôi nhau ra nhảy nhót điên cuồng. Tôi thấy mình và đám thanh niên kia cách nhau rất xa vời, mặc dù tôi không lớn tuổi hơn là bao. Không ngờ chỉ một năm, tôi đã già rồi, tim tôi đã nguội lạnh.

Trong lúc tôi đang nghĩ ngợi, ông kéo tay tôi. “chúng ta ra nhảy đi. Vứt hết những buồn phiền”. Tôi mặc kệ để ông kéo đi, xuống lầu, ra sàn nhảy. Đột nhiên ông bắt đầu nhảy, thoát một cái vút bỏ vẻ nho nhã, thanh lịch, trở thành một đứa trẻ tinh nghịch. Ông nhìn tôi cười rất tươi. Máu trên người tôi rạo rực, tôi cũng hăng dần. Trong tiếng nhạc kích động, đầu tôi trống rỗng, tôi chỉ biết lao vào nhảy điên cuồng, hầu như quên mất mình đang nhảy...

Nhạc dừng, ông nói: “Chúng ta đi đi. Những bất hạnh và buồn phiền của em đều tan biến hết rồi, đều vút lại ở đây. Bắt đầu từ ngày mai, vui sướng và hạnh phúc sẽ trở lại”. Bàn tay ông mạnh mẽ, ấm áp nắm chặt lấy tay tôi lôi đi, như thể tôi là một đứa bé không biết đường, cần được hướng dẫn. Nhưng tôi cũng vẫn đi theo.

Chúng tôi vào xe. Ông chưa lái vội, cứ xoay người sang nhìn tôi rất lâu. Rồi đột nhiên ông ôm thốc tôi vào lòng, hôn tôi...Tôi cự tuyệt, giãy giụa. Lòng tôi gào thét. Không, không! Nhưng sự chống cự của tôi yếu ớt và bất lực. Bờ vai của ông rắn chắc, nụ hôn của ông ngày càng sâu, đột nhiên kích thích tới khát vọng sinh lý thắm sâu trong tôi. Thoắt một cái tôi như bay bổng, chúng tôi rất nhanh chóng hòa thành một...

Nụ hôn cuồng nhiệt như quay cuồng cùng trời đất cuối cùng cũng kết thúc. Tôi yếu ớt ngã vào lòng ông. Ông ôm chặt tôi, khẽ nói: “Làm vợ anh đi. Anh đã mê em từ lâu rồi. Lẽ nào em không biết?”. Tôi im lặng. Ông khởi động xe, một tay lái xe, một tay ông tôi, hỏi: “Hiện nay, em cần giúp đỡ gì nhất?”. Tôi nghĩ một lúc, không biết chỉ dựa vào một cái hôn này, tôi có tư cách để đòi hỏi gì không, và đòi đến mức độ nào.

“Em cứ nói đi. Anh sẽ làm hết vì em”.

“Em muốn chuyển ra ngoài sống”.

“Còn gì nữa không?”

“Muốn đưa em trai đi du học ở Mỹ”

“Còn gì nữa không?”

“hết rồi”

“Việc đầu tiên trong một tuần sẽ làm xong. Việc thứ hai trong một tháng sẽ làm xong”.

Chiếc xe phóng tới một khách sạn. hôm đó tôi không về nhà.

Tư Chính Hùng rất giữ lời. Sự giàu sang khiến ông càng quyến rũ.

Ông mua một căn nhà của một ông chủ đang phá sản, cần tiền mặt gấp. Ông cho sửa hết nội thất, mua toàn bộ đồ đạc nhập ngoại, rồi đưa cho tôi chìa khóa và giấy tờ nhà. “Đây là nhà của em, cũng là nhà của chúng ta”. Tôi mở giấy tờ ra, trên giấy đều ghi tên tôi.

Em trai tôi bỏ thi đại học, sang Mỹ du học. Mọi thủ tục và vi sa đều do ông lo liệu. Thế là em tôi đã sớm hoàn thành được ước mơ du học của mình.

Từ đó, tôi trở thành người tình của Tư Chính Hùng. Trước đây mỗi lần tới đại lục, ông đều ở khách sạn. Giờ đây ông sống với tôi. Tôi biết vị trí của mình. Tôi được ông cứu ra khỏi sự tuyệt vọng và hoảng loạn, được bước ra khỏi căn nhà ngột ngạt của cha tôi khiến tôi chán ghét. Tôi cảm kích ông, nên cũng rất biết điều không bao giờ đòi hỏi trở thành vợ chính thức của ông.

Tôi dần dần yêu ông. Sự quyết đoán, kiến thức uyên bác, cùng sự quan tâm, chu đáo, tinh tế của ông khiến tôi rung động. Tôi cố gắng hết sức làm tròn nhiệm vụ của mình. Tôi nguyện làm việc hết mình vì ông để báo đáp tất cả những gì ông đã làm cho tôi.

Sống chung được nửa năm, một hôm, ông cho tôi họp ban lãnh đạo công ty, tuyên bố bổ nhiệm tôi làm tổng giám đốc công ty. Tức là những lúc ông không có mặt, tôi sẽ nắm hết mọi quyền lợi và quyền lực. Tôi cảm thấy khiếp sợ, không biết mình có thể đảm nhiệm được nhiệm vụ to lớn đó không. Tối đó lúc ở nhà, ông ôm tôi nói: “Em làm được. Anh biết em làm được, nhất định làm được. Em có năng lực và quan trọng hơn cả, em là người mà anh tin tưởng nhất. Điều đó còn quan trọng hơn cả năng lực”.

Ông nói đúng, tôi lo lắng mọi việc của công ty rất cẩn thận. Mức doanh thu tăng vọt. Mỗi lần từ Hồng Kong sang, xem báo cáo của công ty, ông đều cười sung sướng. Đối với một ông chủ, không có gì khiến ông vui sướng hơn.

Một năm sau, tôi phát hiện mình có thai. Tôi không biết có nên giữ nó lại không, cũng không biết ông có muốn giữ nó không. Nhưng tôi muốn. Tôi đã ba mươi tuổi, tôi khát khao được làm mẹ, mong mỗi trở thành một phụ nữ hoàn chỉnh.

Khi tôi báo tin này cho ông, ông cứ lảng đi nhìn tôi. Tôi nói: “Không sao, nếu anh không muốn, em sẽ nuôi con một mình. Em có thể vĩnh viễn không cho nó biết bố nó là ai. Em muốn có con bây giờ. Nó sẽ không biết bất kỳ quan hệ gì với gia tộc họ Tư bên Hồng Kong, sẽ không thừa kế bất cứ tài sản gì nhà anh. Em có thể nuôi con một mình. Em chỉ cầu xin anh cho phép em sinh đứa con này”.

Ông vẫn lặng nhìn tôi. Tôi sợ quá, tôi sợ ông sẽ ép tôi từ bỏ đứa con này. Như vậy thật tàn nhẫn và vô tình quá. Đột nhiên, ông cười, sung sướng và hạnh phúc: “Em có con? Em thật sự có thai? Trời ôi, tốt quá. Có thật không? Chúng ta cần có con của riêng mình chứ. Thật kỳ lạ, sao em lại nghĩ rằng anh không cần đứa con này?”

“Anh đồng ý?”

“Tất nhiên. Sao anh lại có thể từ chối được món quà mà thượng đế đã ban tặng?”

Tôi sung sướng trào nước mắt. Số phận thật ưu ái với tôi. Tôi đã có tất cả mọi thứ mà một người phụ nữ cần có: tình yêu, con cái. Tôi còn đòi hỏi gì nữa.

Tư Chính Hùng rất quan tâm tới tôi. Suốt thời gian tôi mang thai, ông hiếm khi về Hồng Kong. Và dù có việc phải về, ông cũng nhanh chóng chóng trở lại. Ông luôn ch8m sóc tôi, lại tốn rất nhiều tiền mõi một ý tá làm bảo mẫu cho tôi, đặc biệt chú trọng bồi dưỡng ăn uống. tôi vui sướng chờ đợi đứa con ra đời.

Một ngày mùa thu vàng rực năm 2002, con trai tôi ra đời bụ bẫm, xinh xắn. Khuôn mặt đầy đặn, lông mày đen nháy, tay chân mũm mĩm như bức tượng nghệ thuật. Tôi ôm con, hân hoan vui sướng. Con trai tôi, hoàn toàn thuộc về tôi. Tôi sẽ cho con môi trường trưởng thành và giáo dục tốt nhất. Tôi muốn con mình lớn lên trong tiếng cười. Tôi đặt tên con là Lưu Kim Dương. Cháu là ánh mặt trời vàng ruộm, chiếu sáng lên linh hồn và cuộc đời tôi. Cháu chỉ có thể mang học tôi, không có quyền mang họ Tư. Đó là sự nuối tiếc duy nhất của tôi.

Tư Chính Hùng tới bệnh viện. Ông bế con bằng cả hai tay, ngắm nó không chán mắt, rất lâu rất lâu. Mấy phụ sản khác gần đó đều cảm động nói: “Cô xem kìa, chồng cô ngắm con trai mãi không chán”. Tôi vui lắm. Những tưởng từ đó cuộc đời ba chúng tôi càng gắn kết với nhau hơn, tình yêu của tôi càng được bảo vệ hơn. Con trai của tôi, con là thiên sứ của mẹ, là tính mạng của mẹ, là tương lai của mẹ. Vì con, mẹ phải sống tử tế.

Nhưng đó chỉ là những ngày tháng đẹp đẽ nhất trong ký ức của tôi.

Tôi tự cho cháu bú. Tôi lấy sữa mình nuôi con. Sữa mẹ là nguồn nước sinh mạng của tôi, tôi đem nguồn nước đó cho con trai mình. Chúng tôi sẽ càng yêu nhau hơn.

Hết thời gian ở cữ, tôi quay lại công ty bận rộn với công việc, nhưng vẫn đúng giờ tranh thủ về cho con bú. Con nằm trong lòng tôi, cái miệng xinh xinh ngậm bầu vú mẹ. Cảm giác ngọt ngào khiến tới giờ mỗi khi nhớ lại, tôi vẫn tưởng gần gũi như ngày hôm qua. Con trai tôi đã biết bò, nó cố bấu từng ngón tay ngón chân mập mập bò trên giường, leo lên người tôi. Mãi cho đến khi bò được vào lòng tôi, nó luôn cười sung sướng. Con trai tôi rất khỏe, tới hôm cháu đầy mười tháng, tôi đứng cách cháu hơn một mét, vỗ hai tay vào kê cháu. Con tôi lão đạo đi từng bước, một bước, hai bước...Tới bước thứ năm, rớt cuộc cháu chui được vào lòng tôi. Tôi ôm chặt con, cười đấy rồi khóc đấy. Con trai tôi, con đã biết đi rồi. Tương lai của con nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió. Dưới chân con sẽ là đường lớn thênh thang. Lúc đó, Tư Chính Hùng cũng ở đó, nhưng sự vui sướng của anh không hề giống tôi.

Còn hơn nửa tháng nữa đến sinh nhật con, tôi hỏi anh dự định làm sinh nhật con ra sao. Anh có vẻ hơi bất an, nói: “Đợi đến lúc đó hẵng tính”. Đang mải chìm đắm trong hạnh phúc, tôi không phát hiện thấy vẻ khác thường ở anh.

Một tối, sau khi tan làm về, vừa vào cửa, tôi đã hoan hỉ gọi to như mọi khi “Dương Dương”. Quái lạ, thằng bé không có trong phòng khách. Cô bảo mẫu chỉ im lặng nhìn tôi rồi đưa một bức thư, nói là chồng tôi để lại. tôi bóc thư, một luồng khí lạnh bao trùm lấy tôi.

Thư viết:

Không phải cố ý lừa dối em, nhưng thực tình do bất đắc dĩ, mong em tha thứ.

Vợ anh sau khi sinh con gái bị ung thư tử cung, phải cắt bỏ, nên không thể sinh con được nữa.

Là con trai độc nhất, anh không thể có con trai, không thể không có người nối dõi. Khi em sinh con trai, anh vui sướng biết chừng nào, vô cùng cảm tạ em. Vì thế, anh nhất thiết phải đưa con về Hồng Kong, cho nó được hưởng nền giáo dục tốt nhất. Sau này nó sẽ trở thành người thừa kế của gia tộc. Tại sao còn lại không thể mang họ Tư được chứ? Em có biết vợ anh cũng sốt ruột muốn đưa con về nhà như anh không?

Anh mang con đi. Vợ chồng anh sẽ báo đáp mọi công ơn của em. Có thể nói, cô ấy còn cảm tạ em hơn cả anh. Vì em đã giúp cô ấy không còn phải đau buồn và khủng hoảng về chuyện con trai nữa. Bọn anh đã quyết định, bắt đầu từ bây giờ, em không chỉ là tổng giám đốc của công ty, mà còn là cổ đông của công ty. Em sẽ là cổ đông chiếm năm mươi một phần trăm cổ phần của công ty. Nói một cách khác, em sẽ là cổ đông lớn nhất của công ty, có toàn quyền quyết định mọi quyết sách và chiến lược kinh doanh của công ty.

Nhưng trước khi nắm được năm mươi một phần trăm cổ phần, em nhất thiết phải ký vào một thỏa thuận, đồng ý bỏ quyền nuôi dưỡng con, chấp thuận cho con đổi họ Lưu sang họ Tư.

Khi em ký thỏa thuận này, hợp đồng trao cổ phần cho em đồng thời mới có tác dụng. Em có thể tìm luật sư của công ty để xin cổ vấn.

Ký đi em. Hãy vứt bỏ tất cả mọi ý nghĩ không đúng. Đó là sự lựa chọn tốt nhất của em. Nếu không, em cũng sẽ chẳng được gì cả, kể cả con. Anh yêu em, nhưng nếu so với lợi ích của gia tộc, không tài nào so sánh được. Tha thứ cho anh.

Tôi ngã khuỵu xuống sa lông. Dương Dương của tôi đột nhiên không cánh mà bay.

Tôi luống cuống, tôi không thể không có con trai. Ông ta có quyền gì cướp mất con của tôi. Tôi cần phải tìm lại con. Tôi đi hỏi luật sư cổ vấn, hỏi làm cách nào để lấy lại được con trai đã bị cướp mất. Luật sư nói rất khó vì chúng tôi đều không làm thủ tục đăng ký kết hôn hợp pháp. Và quan trọng hơn là nó liên quan đến các điều luật hoàn toàn khác nhau của hai khu vực. Dù tôi có thể thắng kiện (mà điều này hầu như khó có thể), tôi cũng không có nhiều tiền để đi thưa kiện. Nếu tôi ký vào bản thỏa thuận, sẽ có tiền đi thưa kiện nhưng coi như đã thua cuộc.

Ông ta không hổ danh là người Hồng Kong, rất có ý thức pháp luật. Mọi việc đều được sắp đặt đâu ra đấy, hợp tình hợp lý. Nếu tôi ký vào bản thỏa thuận, trong chớp mắt tôi sẽ trở thành kẻ giàu có. Nếu tôi không ký, tôi sẽ chẳng có gì cả. Nếu tôi ký, tôi vẫn còn hy vọng một ngày nào đó được gặp lại con.

Tôi bị ép vào đường cùng, chỉ có cách ký, ký vào bản thỏa thuận bỏ con. Khi vừa ký xong, tôi như người chết rồi. Tại sao kẻ luôn bị tổn thương lại là tôi? Tại sao tình yêu luôn là thứ hư vô?

Tư Chính Hùng biến mất, điện thoại thay số, gửi email bao nhiêu lần không có trả lời. hội đồng quản trị cũng không thắc mắc gì. Họ biết phần lớn quyền lực đều nằm trong tay tôi, đương nhiên tôi phải kinh doanh tử tế.

Cuộc sống mất đi động lực, tôi đã nghĩ đến cái chết không biết bao nhiêu lần. Tôi mất con, mất tình yêu, không còn lý do để sống tiếp. Nhưng cứ nghĩ tới đôi mắt sáng và nụ cười như thiên sứ của con, tôi lại không đủ dũng cảm để chết. tôi phải đợi đến một ngày, đợi đến ngày tôi có thể nói cho con biết rõ sự thật. Đó trở thành lý do duy nhất để tôi tránh cái chết.

Tôi trở thành người sống hai mặt. Ban ngày, tôi là tổng giám đốc, uy phong dương Đông kích Tây. Nhưng tới đêm, tôi chìm ngập trong nước mắt vì nhớ con, từng ngày trôi qua như trong địa ngục. Quên hết quá khứ, làm lại từ đầu, nhưng làm sao có thể quên được con trai tôi.

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI TÁM

CÁI GIÁ CỦA SỰ PHẢN BỘI

(Tự thuật của Thủy Y Y, nữ, 32 tuổi, nhân viên công vụ tại một cơ quan ở Ninh Ba)

Tôi từng là một cô gái hát vọng tình yêu. Hai mươi tám tuổi vẫn chưa có bạn trai. Tôi chỉ không cam tâm tùy tiện lấy một ai đó. Tôi hy vọng tìm được một người có thể khiến tôi rung động và đem lòng thương yêu. Cái hy vọng nhỏ nhoi đó cứ kéo dài suốt từ năm tôi hai mươi hai tuổi tới hai mươi tám tuổi mới gặp được một tình đầu. Đã có hơn mười chàng trai đi qua bên tôi nhưng chưa một ai lọt vào tim tôi. Gia đình sốt ruột thay, thực ra trong thâm tâm, tôi cũng sốt ruột không kém. Nhưng chuyện tình cảm có sốt ruột cũng không được.

Đúng lúc đó, bạn bè giới thiệu anh cho tôi và trở thành chồng tôi sau này. Anh là một thuyền viên, suốt ngày phiêu dạt trên biển xanh. Dáng anh gầy gầy, trắng trắng, không hề có chút hơi hướng phong trần, vạm vỡ hoặc thô kệch mà đám thủy thủ thường có. Nghe bà mai nói, vì lệnh dênh trên biển suốt nên anh lỡ mất chuyện cưới xin. Nhưng tôi không tin. Sống trong một xã hội rộng mở như ngày nay, mỗi người đàn ông hay đàn bà đều có những chuyện riêng tư. Tôi không cần vắn, không hỏi chuyện quá khứ. Tôi chỉ cần hiện tại.

Sau khi gần nhau, tôi phát hiện thấy anh có sức quyến rũ nội tâm ghê gớm. Anh có thể kể

chuyện tiểu lâm bất kỳ lúc nào khiến trong suốt thời gian quen nhau, hầu như tôi luôn cười. Thời gian vui sướng qua rất nhanh, không biết từ lúc nào tôi đã bị anh-một người đàn ông có cái vẻ bề ngoài bình dị nhưng nội tâm phong phú-hớp hồn.

Năm đó, từ mùa Xuân tới mùa Hạ, trong suốt nửa năm anh được nghỉ trên bờ, chúng tôi đi hết toàn bộ quá trình từ tìm hiểu, yêu đương đến kết hôn. Khi hỏi tại sao lại yêu tôi, anh đáp vì tôi là một phụ nữ biết giữ mình. Trước đây anh cũng có một cô bạn gái yêu anh hết lòng. Chỉ vì thời gian anh ở trên biển quá dài, cô không chịu nổi cô đơn nên đem lòng yêu một người Nhật Bản làm việc tại Trung Quốc. kết quả họ đã dẫn nhau sang Nhật. Từ đó về sau, anh đã thề phải tìm một cô gái biết chịu đựng. Anh nói trong lần gặp nhau đầu tiên, từ mắt tôi, anh đã có cảm giác tìm thấy một phụ nữ Trung Quốc truyền thống chung thủy, biết kiềm chế.

Khi anh nói lý do yêu tôi như vậy, tôi không khỏi thất vọng. Hóa ra không phải vì yêu, chỉ vì tin tôi sẽ không phản bội. nhìn thấy dáng vẻ tôi như vậy, anh biết tôi không vui.

“Xin lỗi em, em không thể biết được một người đàn ông lên đênh trên biển đáng thương như thế nào đâu. Em có biết họ sợ nhất điều gì không? Chính là vợ ngoại tình. Em yên tâm, anh là người đàn ông chung thủy nhất thế giới. Anh sẽ chỉ yêu một mình em suốt đời suốt kiếp. Dù anh có muốn phản bội em đi nữa thì hoàn cảnh cũng không cho phép. Vì công việc và trong cuộc sống của anh không có đàn bà”. Nói xong, anh ôm chặt lấy tôi, khiến xương cốt trong người tôi như sắp gãy vụn. Dường như anh muốn bóp tôi ra nhét vào cơ thể anh mang đi bầu bạn trên biển. Tôi khóc vì cảm động: “Anh cứ yên tâm, từ sau này, trong cuộc đời em chỉ có một người đàn ông là anh. Em sẽ chờ anh”.

Trong đêm anh sắp phải lên tàu, hầu như chúng tôi không ngủ. chúng tôi làm tình, ôm chặt lấy nhau, để cảm giác suốt đêm đó được lan tỏa khắp những ngày tháng sắp phải xa cách.

Anh đi rồi. Sau hai tháng lấy nhau, anh lại phải bước đi trên mảnh đất hải dương chuyển động. Nhìn con tàu sắp nhổ neo, tôi hươ tay về phía anh, mắt nhoà lệ.

Sau khi anh đi, tôi phát hiện thấy mình có thai. May mà được bố mẹ chăm sóc, tôi an tâm nhấm nháp cảm giác được làm mẹ. tôi báo tin vui cho anh. Anh ở châu Mỹ viết thư cho tôi, nói rằng anh sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ hơn nữa, đi biển thêm năm năm nữa, kiếm được đủ tiền nuôi cả nhà sẽ bỏ nghề. Anh nói sẽ làm một người đàn ông gia đình tốt nhất.

Sau mười hai ngày tôi ở cũ, anh trở về, ôm con trai vừa khóc vừa cười, nói dù sau này có trôi dạt tới vùng đất nào cũng không cảm thấy cô độc nữa. vì trên đất liền luôn có vợ con anh nhớ nhung đến anh, yêu thương anh, rằng anh là một thủy thủ hạnh phúc nhất.

Mỗi lần anh trở về, chúng tôi đều lao vào làm tình như điên, không đêm nào chịu chợp mắt. Có lúc tôi cũng lấy làm lạ, thân thể gầy gò của anh làm thế nào có thể chứa đựng nổi năng lượng mãnh liệt và lâu đến vậy. anh nói đó là sự bùng nổ, giống hệt như núi lửa vậy. Trước khi bùng nổ là dưỡng dục bị âm thầm đè nén lâu ngày khi bốc lên đương nhiên sẽ trở nên mãnh liệt và kéo dài.

Tôi đếm từng ngày, tính tới ngày anh từ giã biển. thực ra trong mấy năm qua, anh đã kiếm được không ít tiền. Nhưng anh nói vì con trai, phải cố gắng kiếm nhiều hơn nữa.

Trước Tết năm ngoái, tàu của anh tới Thượng Hải. Anh gọi điện cho tôi, nói muốn về nhà, còn nói đã quyết định giã từ, không muốn đi biển nữa và hỏi tôi có đồng ý không. Tôi nói to: “Tất nhiên là em đồng ý rồi. như vậy tốt quá, đó là món quà Tết đẹp nhất, đẹp nhất mà anh tặng cho em”. Đặt điện thoại xuống, tôi vui sướng ôm con quay một vòng. Lấy nhau bốn năm rồi, đây là lần đầu tiên cả nhà chúng tôi mới được ăn một cái Tết đoàn viên, làm sao tôi không vui sướng được.

Tôi dọn nhà cửa, mua sắm, mua cho mỗi người trong nhà quần áo mới từ trong ra ngoài. Tôi còn mua rất nhiều, rất nhiều đồ ăn. Tôi nghĩ Tết này cả nhà chẳng cần đi đâu cả. Cả ba chúng tôi sẽ cùng hưởng một cái Tết thật sự của riêng mình.

Hai mươi bảy Tết, tôi làm một bữa tối đầy ắp, chờ chồng về. Anh không chịu báo cho tôi đi chuyển xe nào, nói không cần đón, tự về nhà một mình cũng được. khi nghe thấy tiếng chìa khoá lách cách tra vào ổ, tôi và con đồng thanh hét to: “Bố đã về”. Tôi và con cùng mở cửa, bên ngoài là chồng tôi. Con trai tôi vội lao vào lòng anh, anh vui sướng bế bổng con lên nhưng rất nhanh lại vội hạ xuống. chúng tôi cùng xách hết túi to túi nhỏ vào phòng. Tôi nhìn ngắm anh, lại gầy rồi, lòng không khỏi xót xa: “Anh xem mình gầy như thế nào kìa. Nhưng đừng lo, em sẽ vỗ béo anh”. Anh nhìn một bàn thức ăn, cười: “Ngày nào cũng ăn như thế này, tất nhiên là anh phải béo lên rồi”.

Lúc ăn cơm, tôi nhận thấy anh có phần không tự nhiên. Lời nói và hành động đều rất khoa trương. Nhưng tôi nghĩ chắc anh vui quá khi trở về nhà, nên trong lòng không mấy thắc mắc.

Buổi tối, tôi cho con ngủ xong, quay lại buồng ngủ, tưởng tượng tới cảnh bốc lửa sắp tới, mặt tôi đã đỏ bừng. nhưng anh không hề mãnh liệt như những lần trở về trước. ánh mắt anh thậm chí còn trốn cả đôi mắt tôi. Anh cúi đầu, thì thào rất khẽ: “Anh rất mệt, anh...”

một sự nghi ngờ bao trùm lên tôi. Có chuyện gì vậy? Lẽ nào anh đã yêu người khác? Không! Không thể! Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Tôi dùng hai tay xoay mặt anh lại đối diện với tôi, nhưng ngay lập tức anh quay đi, không dám nhìn tôi. Chúng tôi cứ im lặng như vậy rất lâu. Cuối cùng tôi phá tan bầu không khí: “Dù xảy ra chuyện gì, xin cứ nói cho em biết. Dù tốt hay xấu, em đều chịu đựng được. Nếu anh không chịu nói, chúng tôi sự tồn tại của em đối với anh đã không còn quan trọng nữa. Anh đã không còn yêu em nữa, đúng không?”. Anh lập tức gào to: “Không, không phải vậy. Tại anh, đều tại anh. Là anh hại em, hại con, hại cả nhà ta”. Trục giác mách bảo tôi, anh đã xảy ra chuyện. Nhanh như một luồng điện, trong đầu tôi lập tức loé lên ý nghĩ: Lẽ nào anh đã quay lại với bạn gái cũ. Anh đã xuống thuyền ở Nhật Bản chẳng? Chuyện gì khiến anh hoảng loạn khi gặp lại tôi như vậy? Chuyện gì có thể khiến anh đau thương tuyệt vọng như thế?

Trĩu nặng lại bao trùm lên tôi và anh, cả hai lại im lặng. Không biết cứ vậy bao lâu, cuối cùng tôi lại nói: “Đã xảy ra chuyện gì, cứ nói ra đi. Sớm muộn gì cũng phải nói. Sức mạnh của hai người còn tốt hơn anh phải chịu đựng một mình. Đúng không? Dù cho anh không còn yêu em nữa, cũng nên cho em biết. Em không chặn đường chặn lối anh đâu”. Anh úp mặt trên giường, giọng thảm thiết: “Anh không còn mặt mũi nào nhìn em nữa”, rồi nghẹn ngào kể đứt đoạn từng

tí một. Tôi cố gắng bình tĩnh lắng nghe.

Mùa Thu năm ngoái, tàu anh cập bến Nhật Bản. Họ có hai ngày nghỉ ngơi để bốc hàng lên cảng. Anh gọi điện cho bạn học ở đây. Bạn anh lập tức hẹn gặp mặt, còn nói sẽ đem tới cho anh một bất ngờ. Lúc đó anh đã đoán được rằng bất ngờ đó rất có thể là cô bạn gái cũ. Năm đó chuyện tình của họ đã gặp ghềnh nổi phong ba ở trường, bạn bè đều biết cả. Anh gọi điện cho bạn lúc đó, một nguyên nhân quan trọng là định thông báo rằng giờ đây anh rất hạnh phúc. Anh đã có một cô vợ xinh đẹp, hiền thực, một đứa con trai thông minh, khá khinh. Anh muốn mọi người biết rằng cuộc chia tay với bạn gái cũ lại đem lại may mắn cho cuộc đời anh. Anh muốn lấy lại sĩ diện của một thằng đàn ông trước mặt bạn gái cũ và bạn học.

Khi anh tới nhà bạn học, quả nhiên cô ta đã ở đó. Anh cứ ngỡ mình đã vứt bỏ được đoạn tình cũ, có thể thẳng thắn vô tư trước người yêu cũ. Nào ngờ vừa nhìn thấy anh, cô ta đã lao tới ôm chặt, hôn tới tấp không ngừng khiến cả gương mặt anh đầy các vết son. Trước đông đảo mọi người, anh lúng túng khó xử, cố gắng né tránh. Nhưng trong lòng lại trào lên từng đợt sóng âm ào.

tối đó, mọi người uống rất nhiều rượu, cùng ôn lại cuộc sống nhà trường, ôn lại các chuyện tình xưa. Rượu không say mà người đã say, huống hồ loại rượu đó lại rất mạnh. Lúc chia tay, anh tiễn cô ta về. Cô ta kể lúc tới Nhật mới biết người đàn ông đó đã có gia đình, không thể lấy cô được. Cô đành trở thành một thành viên trong hàng ngàn hàng vạn người Trung Quốc lưu lạc tại Nhật làm thuê, cho tới nay vẫn cô độc một mình. Cô ta nói nếu bây giờ được làm lại sẽ không bao giờ bỏ anh. tới giờ cô mới hiểu, một người chồng chân thành, một gia đình ổn định đối với phụ nữ quan trọng đến nhường nào. Điều đó khiến anh cảm động, bắt đầu thương cô ta. Khi cô mời anh vào nhà, anh lập tức nhận lời.

vào tới nhà, cô ta chủ động quyến rũ anh. Sau bảy năm chia tay, họ lại bắt đầu quay lại với nhau, thậm chí còn điên rồ gấp trăm lần so với trước. Sau khi ra đi, anh cảm thấy rất hạnh phúc vì chiếm được tình yêu tuyệt đối của cả hia người phụ nữ. Đó không phải là điều mà tất cả đàn ông đều có thể đạt được. Nhưng anh đã đạt được, là người may mắn. Anh nói với cô ta nếu ở Nhật không sống nổi nữa, cứ về nước, anh sẽ chăm sóc cô.

Sau đó, anh nhận được thư của cô ra, nói rằng cô đã mắc căn bệnh thể kỷ, song lúc đó không hề biết. Nếu đã biết, tuyệt đối không quan hệ tình dục với anh và xin anh tha thứ. Xin anh lập tức đi kiểm tra. Hôm đó anh bị sốc. Tàu vừa tới Thượng Hải, anh đã chạy tới bệnh viện xét nghiệm. Quả nhiên bị mắc HIV giai đoạn đầu.

“ Thực ra, anh không muốn về nhà, định một mình trôi dạt trên biển cho đến khi chết. Nhưng anh làm không nổi. Anh nhớ em, nhớ con. Anh sợ em cũng... Vì vậy anh trở về! Em yên tâm, anh không đi chạy chữa đâu. Anh phải dùng cách này để trừng phạt cho phút buông tuồng của anh. Tất cả tiền của thuộc về anh và con, để dành cho con du học sau này. Anh chỉ xin em làm hai việc. Một là em cũng đi xét nghiệm. Hai là vĩnh viễn không được cho con biết nguyên nhân cái chết của bố nó”.

Tôi cứ lặng đi mà nghe, như không phải là thật, ngỡ như đang mơ. Sao lại thế này? Rõ ràng đang là một gia đình vui vẻ, hạnh phúc. Thế mà chỉ nháy mắt đã phải đối mặt với sự uy hiếp của cái chết cận kề và bị kịch tan vỡ gia đình. Tôi không thể chịu đựng được, không tài nào chịu

đụng nổi. Tôi muốn chửi mắng, muốn đánh đập nhưng không thốt nổi lên lời, không nhấc nổi tay mình. Tôi chỉ biết khóc. Những ngày tháng vui vẻ chưa từng có nước mắt. Những ngày tháng đợi chờ cũng không có nước mắt. Thế nhưng hôm nay, tôi không tài nào cầm được nước mắt.

Chúng tôi quyết định tới Thượng Hải xét nghiệm. Xét nghiệm xong sẽ đi ngay. Ở thành phố lạ không một người quen này, chuyện của chúng tôi sẽ không bị bại lộ.

Tôi đem con gửi bà ngoại, cùng anh tới Thượng Hải. Xét nghiệm xong, chúng tôi chờ đợi ở khách sạn. Chúng tôi thường mấy tiếng đồng hồ liền không nói với nhau một câu nào. Có lúc chúng tôi cùng nhìn nhau, nhìn đắm đuối. Chúng tôi đều biết rõ ràng, không biết đến bao giờ, mọi thứ sẽ kết thúc, sinh ly tử biệt đang nằm trước mắt. Chúng tôi cứ vật vờ chờ đợi như thế suốt ba ngày.

Ba ngày sau, chúng tôi cùng tới bệnh viện. Khi bác sĩ tìm bệnh án của tôi, tôi cảm thấy mình như nghẹt thở. Tôi chờ đợi lời tuyên án, phán quyết tôi sống hay chết. Tôi đứng thẳng, như một cô học sinh ngoan. Nữ bác sĩ đeo cặp kính cận ngược nhìn tôi, dịu dàng nói: “Chị không sao, rất bình thường. Nhưng từ nay về sau phải chú ý. Có biết chú ý mặt nào không?”.

Tôi đang định gật đầu thì chồng tôi đột ngột quỳ xuống, giơ hai tay lên hét to: “Ông trời ơi, xin đa tạ ông, xin đa tạ ông...”. Nước mắt anh tuôn đầy mặt. Đúng lúc đó, tôi mới thực sự cảm nhận được tình cảm của anh dành cho tôi. Tôi biết mình không thể hận anh được. Anh từ chối chữa trị, nói là không cần tốn tiền. nhưng bác sĩ nói thể chất của anh rất tốt, chỉ cần duy trì chữa trị, có thể kéo dài mạng sống.

Đối với chúng tôi, điều khó khăn nhất là làm thế nào có thể giữ kín bí mật. không thể để cho ai biết mọi việc xảy ra, kể cả người thân. Tôi đã từng đọc rất nhiều bài báo, viết rằng những bệnh nhân AIDS luôn bị khinh miệt và lăng nhục. Tôi không thể để chồng mình cũng bị như vậy. Tôi nói với mọi người rằng chồng tôi bị viêm gan, có nguy cơ truyền nhiễm, tạm thời không thể làm việc được. như vậy bạn bè và người thân đều không chủ động tới nhà tôi chơi, cũng không ngạc nhiên khi thấy anh không ra khỏi nhà, không làm việc. chúng tôi cũng nói với con như vậy và đem cháu gửi sang bên ngoại. Gia đình chỉ còn lại hai chúng tôi.

Chúng tôi chưa bao giờ được ở bên nhau hết ngày này sang ngày khác như vậy. mỗi lần anh về đều vội vàng, nhiều nhất là được hơn một tháng, ít nhất là vài ngày. Đã từng khát khao ngày nào cũng được ở bên nhau, không ngờ hôm nay trở thành sự thật. Nhưng đó chỉ là hình thức mà thôi. Ở bên nhau chờ chết.

Mỗi lần đi làm về, anh đã nấu cơm sẵn cho tôi. Chúng tôi cùng ăn cơm, cùng xem ti vi, trò chuyện, nói mãi đến khi buồn ngủ. khó khăn nhất là buổi đêm. Chúng tôi không có quyền làm tình. Chúng tôi không thể đem tính mạng ra đùa cợt. Những gì tôi có thể làm chỉ là vuốt ve gương mặt anh, rồi nói, thôi ngủ đi, biết đâu khi trời sáng, khoa học kỹ thuật mới lại tuyên bố có một phát minh mới chữa được căn bệnh này.

Ngày nào tôi cũng nói như vậy. Lúc tôi nói câu đó, thực ra cũng là lời cầu nguyện. Cầu xin một điều kỳ diệu xảy ra, cầu xin cái chết tránh xa chúng tôi, cầu xin mọi thứ đều trở lại bình

thường. Nhưng có một hôm, khi tôi vừa nói như vậy, anh đột ngột đẩy tôi ra, hét to: “Cô không cần giả nghĩa như vậy. Nom bộ dạng nhân từ, khoan dung chưa kìa. Nhưng thực ra lòng cô rất hận tôi, hận tôi phản bội cô. Chỉ mong tôi chết sớm đi mà thôi. Cô còn trẻ, còn có thể tìm được người khác mà. Cô rút đi, đừng có giở trò mèo vờn chuột trước mặt tôi. Rút! Rút đi!”.

Anh đẩy tôi ra khỏi phòng ngủ, khoá cửa trong lại. Tôi gõ cửa, anh không chịu mở. Chúng tôi cứ gắng nhau như thế rất lâu. Tôi biết anh sẽ không mở. Tôi hiểu cảm giác đợi chờ cái chết. Nhưng tôi biết chí ít anh cũng biết tỉnh ngộ, ân hận vì sự phản bội của mình. Ân hận vì một lúc vui thú mà mất đi cả tính mạng. Anh hiểu hết tất cả, có gì còn trách móc tôi, mà có trách cũng đâu có ích gì? Lẽ nào tôi không đau khổ? Hàng ngày phải nói dối trước mặt người thân và đồng nghiệp. Hàng ngày phải chứng kiến chồng mình ngày càng hao gầy, ngày càng tiến dần đến cái chết. khủng khiếp lắm chứ. Nhưng trước mặt anh, tôi không thể bày tỏ những điều đó. Tôi phải dịu dàng hơn, phải nghĩ cho anh, phải cố gắng giúp cho anh ra đi thanh thản trong những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời.

Bắt đầu từ hôm đó, mọi thứ đều thay đổi. anh không cho phép tôi chạm vào người anh nữa. anh nói: “Anh bận lắm, đừng chạm vào người anh. Đừng để em bị lây nhiễm. Tôi thường thấy anh gào thét, chữa rửa, đập đồ đạc. Một hôm không nhìn nổi, khi anh lại gào to lần nữa, tôi nói: “Nếu anh thấy em không mắc phải căn bệnh này và vẫn sống khiến anh thấy bất công, thì đây, cho em nhiễm luôn đi. Chúng ta cùng chết. Nào! Lại đây, để em nhiễm luôn. Như vậy, anh không còn phải nói em giả nhân giả nghĩa, không còn nói em là đồ mèo khóc chuột. Chúng ta sẽ cùng biến thành đôi chuột chết. Anh vui chưa?”. Rồi tôi cởi tuột hết quần áo. “Lại đây, hãy điên cuồng và liên tục như trước đây. Em sẽ lập tức giống như anh. Nào, tới đi chứ”. Anh lặng đi rất lâu rồi khóc âm ỉ lên, tự vả vào mặt mình, xin tôi tha thứ. Quả thực anh rất yêu tôi, rất yêu con, không nỡ rời bỏ chúng tôi. Chúng tôi đều khóc, cùng kể tội mình, đều hứa sẽ phải sống tốt hơn.

Nhưng điệp khúc oan nghiệt cứ diễn ra như vậy. Cứ tử tế được một lần lại nổi khùng một trận. Lại làm lành xong, lại đập phá. Thoạt đầu tôi định dùng tình yêu và sự dịu dàng của tôi để sưởi ấm trái tim anh. Nhưng tôi đã lầm. Đối với một người sắp chết, tình yêu có lúc cũng là gánh nặng, là gông cùm. Còn đối với tôi, tình yêu là khổ nạn, là nghiệp chướng. khi đã mất hy vọng, người tốt cũng biến thành ác. Có lúc nhìn thấy anh nổi khùng vô cớ, tôi thường nghĩ giá mình điên luôn trước khi anh ra đi. Tôi thật sự muốn đi, điên rồi hay biết bao nhiêu. Điên rồi, tôi có thể nói hết mọi thứ, bất chấp hậu quả, không cần ngày ngày phải giả vờ với người ngoài, kìm nén bản thân, tự làm khổ mình. Nhưng tôi không thể, ngay cả cái quyền được điên, tôi cũng không có. Cứ nghĩ đến bố mẹ, con trai và anh ấy, tôi làm sao có thể điên được? Tôi phải kiên cường, phải nghiền răng mà chịu.

Anh chưa bao giờ chữa bệnh ở thành phố mà chúng tôi đang sống. Anh sợ thông tin từ bệnh viện truyền ra sẽ làm ảnh hưởng tới cuộc sống của tôi và của con, sợ chúng tôi bị mọi người khinh miệt, xa lánh. Mọi đơn thuốc đều mua từ Thượng Hải gửi về. Tình trạng hiện nay của anh vẫn chưa đến nỗi quá tồi tệ. Nếu vẫn tiếp tục dùng thuốc, vẫn duy trì được mạng sống. Nhưng liệu duy trì được đến bao lâu, không ai biết cả.

CÂU CHUYỆN THỨ MƯƠI CHÍN

CÁI HOẠ CỦA VIỆC LY HÔN VÀ TÁI HÔN

(Tự thuật của Tôn Vĩnh Bình, nam, 38 tuổi, tổng giám đốc một công ty thiết bị y tế ở Quảng Châu)

Người ngoài nhìn vào thấy gia đình tôi rất hạnh phúc. Nhà cửa rộng rãi, giàu có, sự nghiệp vững vàng, là tổng giám đốc một công ty thiết bị y tế. Vợ tôi dịu dàng, hết lòng vì chồng con. Nhưng thực chất là chúng tôi chỉ sống với nhau mà thôi. Nói theo ngôn ngữ luật pháp là sống chung phi pháp.

Năm 1995, một người bạn học đại học của tôi du học từ Mỹ về, làm đại diện nghiệp vụ cho một công ty thiết bị y tế nước ngoài. Anh ta tới tìm tôi, mời vào làm việc trong công ty của anh ta, các chính sách ưu đãi rất khá. Tôi quyết định nghỉ việc, không làm bác sĩ nữa mà theo bạn đi buôn. Khi thương lượng chuyện này, vợ tôi ngược nhìn tôi bằng đôi mắt to lóng lánh nước. Cũng chính vì đôi mắt đó, tôi đã mê mẩn và yêu cô. Cô nói: “Thế là sau này ban ngày em không được nhìn thấy anh nữa. Em không yên tâm chút nào”. Tôi ôm lấy cô, an ủi: “Yên tâm đi. Em xinh đẹp như thế này, không ai có thể thay thế được em đâu”. Quả thực vợ tôi rất đẹp, là một trong ba bông hoa ở bệnh viện nơi tôi làm việc. Chúng tôi lấy nhau rất lâu rồi, vẫn còn nhiều chàng trai si tình đeo đuổi cô.

Vì tôi tốt nghiệp đại học Y khoa, bạn bè hầu như đều làm việc ở bệnh viện. Quan hệ và nghiệp vụ đều rất tốt, khiến công ty rất nhanh mở được thị trường. Lợi nhuận quá mức tưởng tượng khiến tôi nhanh chóng gia nhập vào tầng lớp những người giàu có. Chẳng bao lâu tôi được thăng chức lên tổng giám đốc.

Từ ngày ra ngoài làm, tối nào về nhà, tôi cũng đều bị vợ căn vặn: “Tối nay anh đi đâu? Gặp ai? Ăn cơm với ai? Nam hay nữ? Nữ có trẻ không? Có xinh không?...”. Các câu hỏi của cô không ngớt. Thoạt đầu tôi còn thấy buồn cười, cho rằng vì yêu mình quá nên cô ấy không yên tâm. Ghen tuông là hình thức biểu hiện của tình yêu thái quá. Chỉ vì yêu, không thể trách được. Do vậy tôi thường trả lời rất tỉ mỉ, chân thực các câu hỏi của cô ấy. Nhưng những lúc công việc không được thuận lợi, lại sau một ngày làm việc vất vả, cứ phải nghe cô ấy vặn vẹo không ngớt, tôi bắt đầu thấy chán ngán.

Một lần, cô ấy lại bắt đầu tra hỏi, tôi liền nói: “Em không thấy ngán sao? Anh là chồng em, chứ không phải là phạm nhân. Em có quyền gì tra hỏi anh như vậy? Nếu em thấy không yên tâm thì thôi, bỏ nhau luôn đi”. Cô ấy lặng đi rồi khóc oà lên. Nhìn bộ dạng đáng thương của cô ấy, tôi lại ân hận, vội vàng dỗ dành. Cô ấy nói rất ảm ức, chỉ vì không an tâm về tôi, sợ tôi học phải những thói hư tật xấu, sợ tôi quen với những phụ nữ khác. Tôi thấy nực cười. Thế giới này kỳ quái thật. Phụ nữ làm sao thế nhỉ? Dường như tất cả đàn ông giàu có trên thế giới đều ngoại tình. Tôi bức bối sẵn giọng, dù tất cả đàn ông có vậy đi chăng nữa vẫn có một trường hợp ngoại lệ, đó là tôi. Tôi rất coi trọng hình tượng cá nhân, là một người đàn ông có trách nhiệm,

tuyệt đối không phá rào.

Vợ tôi “thu kiếm” chưa đầy một tuần lại bắt đầu diễn trò cũ. Không chỉ tra hỏi, còn lục quần áo và cặp xách của tôi. Điều đó khiến tôi rất phản cảm. Phản cảm về sự bất tín và không tôn trọng của cô ta đối với tôi. Không biết bắt đầu từ ngày nào, mỗi lần đi làm về, tôi không còn hào hứng vội vã trở về nhà nữa. Tôi cố ý về nhà trễ để đỡ phải nghe những lời ca thán của cô ấy, không phải nhìn thấy ánh nghi ngờ trong đôi mắt đẹp của cô ấy.

Một hôm, Quỳnh – cô bạn học cùng đại học với tôi gọi điện thoại tới, nói em trai cô ấy muốn mở một hiệu thuốc, hỏi xem có thể nhờ công ty tôi được không. Cô ấy khẩn thiết mong tôi giúp đỡ vì cơ quan nơi em trai cô ấy đang làm việc đã không có lương hơn nửa năm qua rồi. Điều là bạn học cũ, tôi nhận lời ngay. Cô ấy lập tức mời tôi sau giờ làm đến nhà cô ấy. Cô và em trai cô ấy sẽ đợi tôi ở nhà, cùng thương lượng phương thức hợp tác cụ thể.

Quỳnh đã ba mươi tuổi nhưng chưa kết hôn. Tuy không xinh đẹp nhưng rất có cá tính, lịch sự, phong cách rất thoáng. Một người phụ nữ tốt như vậy nhưng vẫn dùng dằng trước cánh cửa hôn nhân, thật là chuyện lạ.

Sau khi tan giờ làm, tôi lái xe tới nhà Quỳnh. Em trai cô ấy còn có một bạn chung vốn đã đợi sẵn ở đó. Họ nhiệt tình mời tôi ngồi. Chúng tôi vừa nói chuyện, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa. Bên ngoài vọng vào tiếng vợ tôi và em trai Quỳnh. Tôi bất ngờ, mọi người đều bất ngờ nhưng lập tức hiểu ra ngay.

Nhìn thấy đông người, vợ tôi cũng sững người. Chắc cô ấy cho rằng chỉ có tôi và Quỳnh và hẳn đang làm chuyện bậy bạ kia, không ngờ còn có hai người đàn ông nữa. Vợ tôi rất thông minh, lập tức tỉnh táo trở lại, tới trước mặt tôi, nói: “Con đang ốm, anh đi làm về lại không về nhà ngay, tới đây làm gì?”. Quỳnh đứng lên chạy sang phòng khác, lập tức vọng ra tiếng khóc. Mọi việc xảy ra trong khoảnh khắc, tôi vừa điên tiết vừa khó xử. Tôi kéo vợ ra một chỗ nói: “Có chuyện gì về nhà nói sau. Không được làm ầm ở đây”. Tôi lên xe, một mình lái đi.

Tôi lái xe lang thang trên phố. Trong đầu đầy ắp những nghi vấn và phần nộ. Tại sao vợ tôi biết tôi ở đây? Cô ấy bắt đầu nghi ngờ mọi hành vi của tôi từ lúc nào? Cô ấy sai ai đi theo dõi tôi? Cô ấy đã làm như vậy trong bao lâu rồi? Xem ra giống hệt như trong tiểu thuyết trinh thám.

Tôi đến nhà bố mẹ ở, chờ vợ xin lỗi, nhưng không thấy gì. Cô ấy không tới tìm tôi, cũng không gọi điện thoại. Hàng ngày tôi đi làm, tối về đi tiếp khách, trong lòng âm ỉ một cảm giác vui sướng vì được giải thoát. TRực giác mách bảo tôi, sau suốt một thời gian im lặng dài đến vậy sẽ bùng lên một kết quả mà tôi khó tưởng tượng.

Quả nhiên không ngoài dự tính của tôi. Một hôm vừa hết giờ làm, tôi vừa đi tới xe, giác quan thứ sáu đã mách bảo tôi rằng có người đang theo dõi tôi. Tôi vội quay đầu nhìn lại, không thấy ai. Tôi lặng lẽ lên xe, lái chậm chậm. Qua kính chiếu hậu, tôi thấy cậu em vợ từ một góc toà nhà đi ra. Thì ra cô ta vẫn cho theo dõi, không biết đã làm vậy bao lâu rồi, nhưng vẫn tiếp tục.

Lần này, tôi tức không thể chịu được. Cần phải kết thúc ngay kiểu nghi ngờ vô duyên vô cớ và kéo dài vô tận này. Cô ta không thèm để tâm một chút nào tới nhân cách và tôn trọng tôi. Tôi về nhà, đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy tôi, vợ tôi có phần kinh ngạc, đứng lên. Tôi nói: “chúng ta ly hôn thôi. Ngày mai làm giấy tờ. Tôi chẳng cần gì cả. Cái nhà này cùng toàn bộ tiền của cho cô hết. Nếu cô cần con gái thì cô nuôi. Cô không cần thì tôi nuôi”. Nói xong, tôi lấy quần áo và các tài liệu cần thiết nhét vào cặp bỏ đi. Từ đầu đến cuối, cô ấy không nói câu nào, mãi cho tới khi tôi mở cửa bỏ đi, cô ấy mới hét to một câu: “Em không ly hôn!”. Rồi ào tới bấu chặt lấy tôi. Tôi đẩy ra.

Có lẽ còn hăng máu vì trẻ trung, hoặc có thể kiêu ngạo vì vừa thực hiện cú đột phá chuyển từ nghèo sang giàu, hoặc có thể phần nộ vì vợ tôi đã làm Quỳnh bị tổn thương, tôi quyết tâm ly hôn, kiên quyết không thay đổi. Vợ tôi không đồng ý nhưng tôi cứ gửi đơn lên toà án, cuối cùng cũng được chấp thuận cho ly hôn.

Sau khi ly hôn, tôi sống ở nhà bố mẹ. năm đó tôi ba mươi hai tuổi.

Một hôm, tôi đột nhiên phát hiện thấy một cuốn sách nghiệp vụ mà tôi cần vẫn còn để quên ở nhà vợ. Trong lúc vội vã, tôi về nhà vào buổi tối mà không báo trước cho cô ta biết. Lúc tôi đẩy cửa vào nhà, phát hiện trong nhà có một người đàn ông, lại đang mặc đồ ngủ. Tôi lập tức ân hận về hành động vội vã của mình. Không ngờ phụ nữ còn thay đổi nhanh hơn đàn ông. Vợ tôi lập tức giải thích rằng đây là bạn học tiểu học của cô ấy. Vì toa lét bị hỏng nên tới sửa giúp. Quần áo bị bẩn hết nên phải mặc tạm bộ đồ này. Tôi nói, không cần cô giải thích, tôi cũng không có tư cách để nghe. Nói xong, tôi bỏ đi, quên mất cả lấy sách.

Tôi vừa lên xe, người đàn ông đó đã đuổi theo, luôn miệng nói, xin anh đừng hiểu lầm, tôi và Hứa Tiểu Lệ không hề có chuyện gì. Tôi nói: “Hiểu lầm hay không không quan trọng. Hy vọng anh đừng lừa dối Hứa Tiểu Lệ. Hy vọng anh đối xử tốt với con gái tôi. Nếu không, tôi sẽ không tha cho anh”. Anh ta lại định thanh minh nữa, nhưng tôi đã phóng xe đi.

Hôm sau, vợ tôi gọi điện thoại, muốn tôi về nhà để giải thích. Tôi nói không cần. Cô ấy nói có thể anh không tin nhưng cần phải nghe, em cần phải nói rõ. Em không cho phép anh đẩy những chuyện về cơ bản không tồn tại lên người em. Sự cố chấp của đàn bà thật đáng sợ. Tôi đành nhận lời.

Tôi vừa vào nhà, vợ tôi đã nhào ngay vào lòng tôi, khóc nức nở. Tôi không sợ cô ấy gây lộn hay chữa bới, chỉ ngán nhất kiểu dùng dằng âu yếm này. Tôi ra sức đẩy cô ấy ra nhưng cô ấy cứ quăn chặt lấy người tôi, hai cánh tay trần đeo bám lấy cổ tôi. Tôi ngửi thấy mùi thơm dịu trên người cô ấy. Lý trí phòng thủ của tôi bị tấn công dữ dội, chúng tôi ngã vào nhau...

Tôi lại trở về nhà chỉ sau khi hoàn tất thủ tục ly hôn đúng ba tháng.

Lại sống với nhau, nhưng trong lòng cả hai vẫn đều có vết gợn không tài nào xoá được. Chúng tôi không hề nhắc tới tại sao lại ly hôn, tại sao cô ấy lại đeo bám tôi, cô ấy đã phát hiện được điều gì...Cuộc sống vẫn như cũ nhưng không thể quay trở lại như xưa. Cả hai đều rất khách sáo, dù xảy ra mâu thuẫn gì cũng đều cố gắng khống chế mình. Về bề ngoài bình thản che đậy cho một mối quan hệ tình cảm nhạt nhẽo.

Chúng tôi lại làm lại thủ tục đăng ký kết hôn. Từ Sở Tư Pháp đi ra, nhìn thấy cuốn sổ đỏ xinh xắn trong tay, tôi không hề có các giác vui sướng gì. Nhìn vợ tôi dường như cũng vậy, thậm chí mặt cô ấy còn rất lạnh lùng. Mục đích của cô ấy đã đạt được rồi, tôi đột nhiên ân hận, cảm thấy mình dễ dàng cưới lại như vậy chắc chắn sẽ lại chuốc nhiều điều không hay.

Một năm, vừa ăn Tết xong, tôi phải đi công tác sang Mỹ, đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ tôi, kêu về gấp giải quyết chuyện gia đình. Vợ tôi tới tìm bố mẹ tôi làm ầm ĩ, nói rằng kẻ thù ba gọi điện thoại tới nhà, nói rằng tôi là thằng không biết liêm sỉ, vẫn cứ quan hệ bậy bạ, rằng tôi không phải là con người. Bố tôi tức giận tới mức phát cơn đau tim, mẹ tôi đành gọi điện cho tôi.

Tôi chẳng còn kịp phán đoán, vứt ngay chuyện làm ăn, vội vã về nước. Vừa về đến nhà, cô ta đã lao ngay vào lòng tôi, vừa khóc vừa chửi vừa đánh.

Từ những lời trách tội của cô ấy, tôi đã hiểu rõ mọi chuyện. Thì ra Quỳnh gọi điện cho tôi. Vợ tôi trả lời tôi không ở nhà. Quỳnh hỏi khi nào về. Vợ tôi căn vặn có chuyện gì. Quỳnh đáp chỉ là chuyện công việc, đợi tôi về sẽ nói, rồi bỏ máy. Thế là vợ tôi khẳng định ngay giữa tôi và Quỳnh có mối quan hệ không ràng buộc, nếu không tại sao có chuyện gì lại không dám nói ra.

Tôi giải thích nhưng cô ta không thèm nghe, không ngừng chửi bới tôi bằng những từ ngữ rất bẩn thỉu. Trong những ngôn từ của cô ta, tôi đúng là một thằng lưu manh, mất dạy, khốn nạn. Không chịu nổi, tôi vớ cái gạt tàn màu hoa hồng mua kỷ niệm ngày cưới đang đặt trên bàn đập tan xuống đất. Thủy tinh bắn tung toé, bắn cả lên tấm kính của tủ quần áo, rồi lại rơi rào rào xuống đất. Vẫn chưa hả dạ, tôi tát cô ấy một cái. Đó là lần đầu tiên tôi đánh vợ. Cô ấy kêu ầm, chạy ra khỏi nhà.

Tôi lại bỏ nhà đi. Lần này tôi quyết tâm cho trôi sông đắm đò, vĩnh viễn không trở lại.

Lần ly hôn đầu tiên, hộ khẩu của tôi vẫn chưa chuyển. Nhưng sau lần ly hôn này, ngay ngày thứ hai, tôi đã về nhà lấy hộ khẩu để chuyển đi. Tôi quyết tâm cắt đứt với người phụ nữ này.

Lần này lại tiếp tục cuộc sống độc thân nhưng không hề thanh thản như lần trước. Vì con gái tôi đã hiểu chuyện. Cứ nhớ lại đôi mắt khiếp sợ của con gái tôi lúc chúng tôi cãi nhau, tôi lại thấy bị giày vò ghê gớm. Tình yêu có thể chết, hôn nhân có thể kết thúc, nhưng những kết cục tồi tệ đó phải để cho con gái tôi gánh chịu, quả thực đem lại tổn thương ghê gớm cho tâm hồn non nớt của nó. Nghĩ tới đây, tôi thấy mình rất có lỗi.

Quỳnh xin lỗi tôi, nói không ngờ một cú điện thoại có thể đem lại bao rắc rối và hậu quả to lớn đến vậy. Tôi đáp, không liên quan đến cô, chỉ vì cô ấy thật vô lý. Quỳnh ngậm thơ hỏi: “Hôn nhân yếu đuối như vậy, đến ngay cả sự tin tưởng nhau cũng không có, khủng khiếp quá. Em không dám lấy ai đâu”. Tôi cười đầu khể, không biết giải thích ra sao.

Quỳnh thường góp ý về nghiệp vụ và cách quản lý cho công ty tôi. Sự tỉ mỉ và nhạy cảm của

phụ nữ giúp tôi rất nhiều trong việc hàn gắn những vết sơ hở trong nghiệp vụ. Rồi dần dần, tôi quen trò chuyện với cô ấy về công việc, gặp phải cuộc làm ăn lớn nào cũng đều quan hỏi ý kiến cô ấy. Một phụ nữ tốt có thể tạo nên một người đàn ông thành công. Trong thời gian này, tim tôi lạnh giá, mất hết tinh thần, không tập trung nổi vào công việc. May mà có sự giúp đỡ của Quỳnh, công ty của tôi mới không xảy ra vấn đề gì. Sự gần gũi về tinh thần giữa tôi và Quỳnh ngày càng nhiều. Một lần tôi nói, hay là em về luôn công ty anh làm cố vấn cho xong. Cô ấy cười, từ chối, nói rằng nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải lại càng chứng minh rằng những nghi ngờ của vợ anh là có lý sao. Chỉ một câu nói đã đủ khiến chúng tôi ý thức được điều gì. Lúc này tôi mới phát hiện ra rằng, Quỳnh đã đi sâu vào cuộc đời tôi. Bất luận về tinh thần hay về công việc, tôi đề đã dựa vào cô ấy rất nhiều.

Nếu nói tôi đã từng ngưỡng mộ Quỳnh một cách vô thức thì người thực sự tạo điều kiện cho chúng tôi đến với nhau chính là vợ tôi. Nếu không phải vì sự nghi ngờ và điên rồ của cô ấy, mọi việc đã không xảy ra.

Có được tình yêu của Quỳnh, tôi phấn chấn và hăng say làm việc trở lại. Chúng tôi công khai quan hệ với bạn bè, đi đâu cũng có đôi. Chúng tôi thực sự yêu nhau rất chân thành. Bố mẹ tôi cũng rất tán thành sự lựa chọn của tôi. Họ đã bị vợ tôi làm náo loạn tới mức đầu. Giờ đây khi được giải thoát rồi, họ còn vui sướng hơn tôi và cũng rất ngưỡng mộ phong cách và lối cư xử của Quỳnh. Suốt ba năm yêu nhau là quãng thời gian hạnh phúc nhất, bình yên nhất trong cuộc đời tôi. Chỉ cần có một vấn đề được đưa ra, cả hai không hẹn mà gặp đều có chung ý kiến thống nhất. Mà dù không thống nhất cũng qua bàn bạc tranh luận có thể đạt được ý kiến thống nhất. Sự gắn kết rất tự nhiên khiến tôi mê đắm. Thì ra giữa đàn ông và đàn bà còn có thể đạt tới cảnh giới như vậy. Nhớ đến đây, lòng tôi không khỏi mừng thầm đã kết thúc được cuộc hôn nhân cũ, thậm chí còn có phần cảm tạ vợ cũ.

Chúng tôi yêu nhau nhưng vẫn chưa đăng ký kết hôn. Mẹ tôi luôn giục giã, Quỳnh đã ba mươi lăm tuổi rồi, còn chờ gì nữa? Đúng vậy, tôi còn chờ gì nữa? Có thể trong sâu thẳm, tôi vẫn khiếp sợ hôn nhân. Cần phải biết rằng trước khi kết hôn, vợ tôi cũng rất đáng yêu. Nhưng sau khi lấy nhau, cô ấy biến thành một con người khác. Làm sao Quỳnh lại không thay đổi cơ chứ?

Một hôm, tôi đưa Quỳnh đi mua sắm, đột nhiên gặp vợ cũ và con gái. Vừa nhìn thấy tôi, con gái tôi đã nhào tới, chìa hai cánh tay xinh xắn như đôi cánh bướm về phía tôi, sung sướng kêu to: “Bố ơi, bố ơi!”.

Những tiếng gọi bố liên tiếp khiến tôi rớt nước mắt. Tôi ôm chầm lấy con. Cháu đã là học sinh lớp hai rồi, bím tóc xinh xinh được cấp một cái nơ màu đỏ hình con bướm. Nhìn thấy Quỳnh, con gái tôi cúi đầu, nhìn rất tủi thân và vẫy tay về phía tôi “Tạm biệt bố”. Nó hiểu bố nó giờ đây đã không thuộc về nó nữa, mà thuộc về một phụ nữ khác. Quỳnh cười, không tự nhiên chút nào. Tôi chợt tỉnh ngộ, tình cảm của tôi và của Quỳnh dành cho con gái tôi chắc chắn rất khác nhau. Đó là điểm mà chúng tôi vĩnh viễn không thể đạt được sự thống nhất. Con gái tôi đi rồi, Quỳnh lập tức trở lại trạng thái vui vẻ như cũ, còn tôi lại đắm chìm trong những hoài niệm về con.

Hôm sau lúc đang làm việc, tôi nhận được điện thoại. Vừa nhắc ông nghe đã thấy tiếng khóc, biết ngay của vợ cũ. Tôi hỏi có chuyện gì, đừng khóc, khóc không giải quyết được vấn đề đâu. Cô ta không chịu nói, cứ khóc mãi. Tay tôi cầm ống nghe đã mỏi mà cô ấy vẫn khóc. Tôi chỉ biết nói tuy chúng ta ly dị rồi nhưng nếu em có chuyện gì, anh vẫn cố sức giúp, em cần gì, cứ nói.

Cuối cùng cô ta mới chịu mở miệng: “Em cần chồng, con gái cần bố”. Tôi bỏ điện thoại xuống, đó là những thứ mà tôi không thể cho cô ấy được.

Tối giao thừa 2002, con gái tôi tới nhà ông bà nội tìm tôi. Hai bàn tay xinh xinh của nó cứ giữ chặt chân tôi, ngược gương mặt xinh xắn nhìn tôi nói: “Bố ơi, con không muốn làm một đứa trẻ không có bố. Bố có thể về nhà được không?”. Tôi lắc đầu: “Chuyện người lớn, trẻ còn biết gì. Nhưng con mãi mãi có bố. Tuy bố mẹ không ở với nhau nhưng bố mãi là bố của con”. Con tôi đòi: “Bố đưa con về nhà nhé”.

Tôi bế con lên xe, tới cửa nhà, kêu nó đi lên. Con tôi nhất định không chịu, kêu cầu thang tối, nó sợ. Tôi nói: “Để bố cõng con lên”. Con gái tôi vui sướng kêu toáng trên lưng tôi: “Bố ơi, hay quá, bố khỏe quá. Bố có mệt không?”. Tôi nói, bố không mệt, nước mắt cứ trào ra. Tôi nợ con gái quá nhiều. Là một người bố, ngoại trừ tiền ra, tôi đã quan tâm được gì cho sinh linh bé bỏng này? Tôi chỉ đem lại nó một tuổi thơ tàn tật, đầy tiếc nuối. Tuổi thơ đầy thiếu hụt đó sẽ đi theo nó suốt cuộc đời, sẽ tác động tới hạnh phúc tương lai của nó.

Tôi thở phò phò leo lên cầu thang, gõ cửa và hạ con xuống. Nhưng con tôi vừa xuống đã khóa luôn cửa lại rồi chạy như bay vào phòng. Vợ tôi đột nhiên xuất hiện, quỳ trước mặt tôi. Tôi kéo cô ta đứng lên, không ngờ lại bị giằng co ngã lăn đùng ra sàn, cả hai ngồi đối diện nhau. Chúng tôi im lặng nhìn nhau. Mấy năm qua, vợ tôi già đi nhiều, khóe mắt đã có nếp nhăn mờ. Tôi đột nhiên nhận thấy người bị tổn thương nhiều nhất thực ra là cô ta, chứ không phải tôi. Cô ấy lại nhào tới, ôm chặt lấy tôi, thổn thức không ngừng: “Em sẽ không quản lý anh nữa. Anh đi với ai cũng được. Nhưng cái nhà này không thể không có anh”. Giống hệt phương pháp ba năm trước đây.

Nhưng tôi bây giờ và tôi của ba năm trước đã khác nhau. Tôi đã hứa với Quỳnh, dù không làm thủ tục kết hôn nhưng tình cảm suốt ba năm qua không thể thích nói bỏ là bỏ được. Tôi cố gắng gỡ vợ ra nhưng không được, lại còn nói đi nói lại: “Nếu hôm nay anh không nhận lời, em sẽ không đứng dậy đâu. Hôm nay nếu anh bước ra khỏi cái cửa này, em sẽ lập tức chết cho anh coi. Em muốn anh và cô ta có lấy nhau cũng không được bình an. Em muốn suốt đời anh sẽ bị lương tâm cắn rứt. Em muốn con gái hận anh suốt đời. Di chúc em đã viết rồi, để ở nhà mẹ. Em nói thật đấy”. Ánh mắt cô ta đầy tuyệt vọng và điên rồ khiến tôi lo lắng.

Chúng tôi cứ đối nhau mãi như vậy, cuối cùng vẫn là tôi bại trận. Tôi không muốn cô ta chết. Lương tâm cắn rứt là một chuyện, nhưng lớn hơn nữa là tôi không thể đối mặt với con gái. Con gái tôi có thể vì vậy mà hận tôi suốt đời. Nếu còn gây ra hành động gì quá khích, xảy ra hậu quả tệ hại nào, cuộc sống tôi còn có ý nghĩa gì. Dù tôi và Quỳnh có cưới nhau cũng không thể có hạnh phúc. Dạy dứt, bóng tối sẽ luôn đè nặng cuộc đời tôi.

Bị vợ uy hiếp, và nước mắt cầu xin của con gái, tôi quyết định lại về nhà lần nữa. Trở về cái chỗ mà tôi không muốn về. Trở về căn nhà mà tôi thực sự đã không còn tư cách trở về. Bởi vì trở về tức là tôi đã làm tổn thương nghiêm trọng đến một phụ nữ khác.

Tôi không biết phải nói với Quỳnh về chuyện này như thế nào. Tôi không dám nhìn cô ấy, đành nghĩ ra một cách chả ra sao. Một tối, tôi mời một vài người bạn thân và em trai của Quỳnh đi ăn. Mọi người hỏi lý do, tôi đáp để chúc mừng tôi sắp kết thúc cuộc sống độc thân. Họ cho rằng tôi và Quỳnh sắp kết hôn nên tranh nhau hỏi ngày cưới. Tôi đáp không phải là kết

hôn, mà là tái hôn, trở lại với vợ cũ. Vừa nghe, mọi người lặng đi. Em trai Quỳnh biến sắc mặt. Dù chúng tôi đã là bạn lâu năm, về nghiệp vụ anh ta phải phụ thuộc vào tôi, nhưng anh ấy vẫn đứng lên, đẩy bàn ra, bỏ đi. Anh không đập đổ bàn coi như đã nể mặt tôi lắm rồi. Tôi nhận được những lời trách móc giống nhau của tất cả bạn bè. Nhưng dù phải nghe nặng lời đến đâu, tôi vẫn không trả lời, chỉ lao vào uống. Uống say đến nỗi khi tôi tỉnh lại đã là buổi tối hôm sau. Tôi đang nằm trong căn nhà mà ba năm trước tôi đã bỏ đi, bên cạnh là vợ và con gái.

Từ đó tôi không hề gặp lại Quỳnh. Cô ấy không cho tôi một cơ hội giải thích. Một tình yêu đang say đắm chợt phải kết thúc đau đớn như vậy.

Vợ tôi vẫn không dẹp được thói đa nghi, chỉ có điều thay đổi phương pháp. Cô ấy luôn dùng đôi mắt đầy ngờ vực nhìn tôi trước mọi lý do khi tôi về nhà muộn. Đôi mắt đó đã không còn xinh đẹp, mà tràn ngập nghi ngờ và hận thù. Theo logic của cô ấy, đàn ông có tiền đều trở thành hư hỏng. Đương nhiên, tôi cũng không loại trừ.

Chúng tôi không trò chuyện được với nhau, chỉ cùng sống chung dưới một mái nhà. Còn người hiểu và hết mực yêu tôi lại trôi dạt nơi chân trời nào. Nhưng dù sao, tôi vẫn vô cùng cảm tạ Quỳnh. Cô ấy đã giúp tôi hiểu được tình yêu ở một cảnh giới khác. Nếu không, là một thằng đàn ông, tôi đã sống phí phạm cả quãng đời này.

Hai lần ly hôn rồi lại tái hôn đều không phải là điều tôi mong mỏi. Nhưng cuộc đời một con người có biết bao điều bất lực. Một người đàn ông trọng trách nhiệm và nghĩa vụ, làm việc gì cũng có trước có sau quả thật sống rất mệt.

Chúng tôi không hề làm thủ tục cưới lại. Tôi đã nhìn thấy trên bàn một tờ giấy giới thiệu đăng ký kết hôn, có con dấu cơ quan vợ tôi. Cô ấy ngầm báo với tôi, nhưng tôi giả vờ không nhìn thấy. Cô ấy cũng không hỏi thêm, trong lòng cả hai đều quá rõ.

Nếu nói rằng tình yêu là tất cả của phụ nữ, thì đối với đàn ông, chỉ ít nó chỉ được một nửa. Giờ đây, tôi vẫn chưa muốn vứt đi con bài bỏ nhà đi bất cứ lúc nào. Có con bài đó, vợ tôi phải biết điều đôi chút, không dám quá hỗn láo nữa. Có thể cô ấy còn nghi ngờ nhưng không dám theo dõi nữa, lại càng không dám làm ầm ĩ với tôi. Về mặt luật pháp, tôi không phải là chồng của cô ấy. Tôi có quyền đi xé rào. Có con bài này, đợt sau con gái vào đại học, tôi còn có thể đi ra khỏi căn nhà này, bắt đầu tìm kiếm lại một tình yêu mà tôi đã từng đánh mất. Tôi vẫn phải sử dụng kiểu “đồng sàng dị mộng” để duy trì sự yên tĩnh của cuộc hôn nhân này. Đó là điều nhục nhã nhất của một thằng đàn ông.

Năm ngoái, vợ tôi mắc bệnh ung thư tử cung. Tôi tìm cho cô ấy bác sĩ giỏi nhất, bệnh viện tốt nhất để làm phẫu thuật, tốn kém không biết bao nhiêu tiền. Mỗi lần tới bệnh viện thăm nom, cô ấy đều cảm ơn tôi không ngớt. Những lời xoi thịt đó chỉ khiến tôi thấy nực cười, không chút cảm động. Tôi đã làm tất cả chỉ để duy trì căn nhà này, vì con gái, vì trách nhiệm và nghĩa vụ, không hề liên quan tới tình cảm và tình yêu.

Tôi sắp bước vào tuổi tứ tuần. Nhưng tôi vẫn còn nghi ngờ, lẽ nào tôi vẫn cứ mãi phải trở thành kẻ chung phòng phi pháp bất đắc dĩ?

CÂU CHUYỆN THỨ HAI MƯƠI

VỢ BẠN – BÀI TOÁN NAN GIẢI

(Tư thuật của Vương Quân Cường, nam, 28 tuổi, nhân viên một công ty nước ngoài ở Thâm Quyển)

Tôi và Đại Lưu là bạn cùng đại học, rất thân nhau. Sau khi tốt nghiệp, chúng tôi cùng xuống Thâm Quyển phát triển sự nghiệp, từng cùng làm chung một công ty, do anh ấy giới thiệu tôi vào. Quan hệ trong công ty rất phức tạp. Đại Lưu luôn chăm sóc, che chắn cho tôi như một người anh. Sau đó tôi chuyển sang một công ty nước ngoài, rất bận. Mỗi khi mệt mỏi, hoặc công việc không thuận lợi, tôi đều gọi điện cho Đại Lưu, tìm một chỗ yên tĩnh, uống với nhau vài chén, tán phét đủ chuyện trên trời dưới bể. Không biết từ lúc nào, Đại Lưu không thể nhanh chóng nhận lời các cuộc hẹn của tôi. Té ra anh đang yêu. Khi đang trách móc anh “tham sắc bỏ bạn”, tôi cũng rơi vào lưới tình. Chúng tôi không gặp nhau hơn một năm, người nào cũng chìm đắm trong vị ngọt tình yêu.

Sau khi tình yêu bước vào ổn định và lắng lại, chúng tôi lại nghĩ đến tình bạn. Các cuộc nhậu lại tăng dần, chỉ có điều khác với trước là mọi người đều bắt đầu “mang thêm người”.

Phi Phi – người yêu của Đại Lưu – rất xinh đẹp, dịu dàng. Trong những cuộc gặp náo nhiệt, cô ấy luôn ngồi im lặng bên cạnh Đại Lưu. Còn Yến Tử – người yêu tôi tính hướng ngoại, luôn sôi nổi, nhiệt tình, gặp được các cuộc vui cứ như cá gặp nước, khiến tôi nhiều lúc phát chán. Tôi ngưỡng mộ Đại Lưu có được cô bạn gái trầm lặng, nho nhã, biết nghe lời. Khi Đại Lưu kể chuyện tiểu lâm, Phi Phi thường nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng. Tôi biết đó là biểu hiện của một cô gái yêu sâu sắc.

Vào kỳ nghỉ cuối tuần đó, chúng tôi lại tụ tập. Ăn cơm xong lại nhảy nhót. Nhạc vừa nổi lên, Yến Tử đã lao ra sàn nhảy. Từ trước tới giờ, cô ấy không chịu nhảy với tôi, chê tôi vụng về. Trong đám bạn có một cậu trai trẻ có tên Đại Duy, là giáo viên dạy thể hình. Lần nào Yến Tử cũng muốn nhảy với cậu ấy. Cô ấy nói nhảy cùng Đại Duy có cảm giác như chơi cờ gặp được đối thủ.

Đèn đóm đã tắt gần hết, tôi căng mắt trong bóng tối tìm bóng dáng của Yến Tử và Đại Duy, lòng không khỏi bức bối. Rồi tôi nhìn thấy Phi Phi điềm tĩnh ngồi trong góc nhìn ngấm mọi

người nhảy. Đại Lưu không biết đã chạy đi đâu. Lòng tôi chột trào lên một cảm xúc mơ hồ rất khó tả.

Một buổi sáng, Phi Phi gọi điện tới: “Tối qua Đại Lưu không về. Anh ấy nói tối qua đi uống rượu với anh, say quá nên được anh đưa về nhà. Đúng không?”

Thật ra tối đó, tôi làm ca đêm ở công ty nhưng không muốn vạch trần lời nói dối của Đại Lưu.

“Thế thì em yên tâm rồi. Chỉ cần anh ấy ở bên cạnh anh, sẽ không xảy ra chuyện gì”.

Phi Phi tin tưởng tôi không chỉ vì tôi và Đại Lưu là bạn bè thân thiết nhiều năm. Quan trọng hơn, cô ấy cho rằng tôi là một người lương thiện, đáng tin.

Đặt điện thoại của Phi Phi xuống, tôi gọi ngay cho Đại Lưu, chửi cho một trận. Tuy hứa sẽ không lừa dối Phi Phi nữa nhưng Đại Lưu vẫn còn đưa tôi ra làm lá chắn nhiều lần.

Một tối, bốn người chúng tôi đi ăn hải sản, nói chuyện rất nhiều. Phi Phi bỗng nói với Đại Lưu: “Anh xem anh Quân Cường lúc nào cũng đóng veston, thắt caravat, luôn đem lại cho người khác cảm giác từng trải, ổn định. Còn anh nhìn lại mình xem, suốt ngày mặc quần jeans vừa bẩn vừa rách”.

“Đừng có suốt ngày trách móc anh. Em cũng phải học Yến Tử đi, rộng lượng hơn một chút. Đừng có suốt ngày đa nghi dẫn vật. Cứ tối nào mười giờ chưa về là y như rằng nghi ngờ anh đang trên giường cô nào”. Đại Lưu xảo quyết chuyển ngay đề tài, quay sang hỏi Yến Tử: “Nếu các buổi tối Quân Cường phải đi tiếp khách, cô có liên tục gọi điện cho cậu ấy không?”

“Ha ha, em về còn muộn hơn anh ấy” - Yến Tử vui vẻ đáp.

Quả thật Yến Tử không bao giờ để tâm tới những chuyện đó. Một do cô ấy phải đi tiếp khách nhiều hơn tôi. Hai do cô ấy làm một phụ nữ tự tin, kiêu ngạo, không bao giờ lo lắng bị đàn ông bỏ.

Tháng 11 năm 2001, Đại Lưu được cử đi làm việc hai năm ở nước ngoài. Lúc sắp đi, chúng tôi lại gặp nhau. Đại Lưu nói: “Quân Cường, Yến Tử này, tôi giao Phi Phi cho hai người đấy. Thay tôi chăm sóc cô ấy nhé!”.

Tôi không nói gì. Đó là một lời hứa không cần thốt ra lời. Nhìn Phi Phi nước mắt vòng quanh, tôi không khỏi xót xa. Kéo Đại Lưu ra một góc, tôi dặn khẽ: “Ở nước ngoài rất loạn, nhất định phải giữ mình đấy. Bị SIDA là khổ lắm đấy”.

Đại Lưu cười to: “Có gì đâu. Tớ sẽ hỏi trước đối phương có xét nghiệm HIV là dương tính hay

âm tính”. Thấy nét mặt tôi không vui, anh chuyển sang giọng nghiêm túc: “Yên tâm đi. Tối bây giờ không như trước đây đâu. Tối đã có Phi Phi, làm chuyện gì cũng phải nghĩ chứ?”. Câu nói của Đại Lưu an ủi tôi phần nào.

Đại Lưu đi chưa được bao lâu, công ty nhà đất mà Phi Phi đang làm bỗng phá sản. Tôi phải chạy đủ cách kiếm việc khác cho cô ấy. Công việc này luôn đòi hỏi phải tăng giờ làm tới đêm khuya. Chỗ ở của Phi Phi lại hẻo lánh, cô đành phải ở lại nơi làm việc. Đêm đó có tiếng động bên ngoài, Phi Phi sợ chết khiếp. Bên ngoài gió rít âm âm, lạnh lẽo không một bóng người. Phi Phi thấy quá cô đơn và khiếp sợ nên gọi điện cho tôi. Lúc đó công ty của Yến Tư thuê cho cô ấy một căn hộ riêng. Tôi cũng sống ở đó. Tối đó, được Yến Tư chấp thuận, tôi đi đón Phi Phi về.

Hôm sau là Chủ nhật. Khi tôi và Yến Tư còn đang ngủ, Phi Phi đã thức giấc, nấu một bữa sáng thịnh soạn. Chính bữa cơm đó khiến Yến Tư ra một quyết định: Để Phi Phi ở lại cùng chúng tôi.

Từ khi có Phi Phi, bữa sáng và bữa tối của tôi tử tế hơn. Tay nghề nấu ăn của Phi Phi rất khá. Cô ấy biết làm rất nhiều loại đồ ăn, nhất là những món nổi tiếng của Tứ Xuyên. Phi Phi kể, để học được cách nấu các món này thành thạo, cô đã mất gần hai năm, tiêu tốn gần vạn tệ. Tôi hỏi cô sao lại mất công như thế, cô đáp “Vì Đại Lưu rất kén ăn, lại rất thích ăn đồ ăn Tứ Xuyên. Nắm được dạ dày của đàn ông sẽ nắm được trái tim của họ”.

Nghe vậy, tôi thấy rất thương tâm. Tôi hy vọng Yến Tư cũng hiền thực, đảm đang như Phi Phi biết bao. Nhưng Yến Tư không thuộc tí phụ nữ gia đình. Cô ấy thà tán đủ loại chuyện công việc, vạch ra bao kế hoạch mưu đồ hộ tôi chứ quyết không chịu mất vài phút nấu cho tôi một bát mì. Thế nhưng thật ra đàn ông cần sự chăm sóc, quan tâm của phụ nữ hơn là cần trí tuệ.

Tôi thích nuôi cá, Yến Tư lại rất thích nuôi mèo. Con mèo chết tiệt đó ngày nào cũng nằm lì bên cạnh bể cá, khát thèm nhìn đôi cá dặt tiền của tôi đang tung tăng bơi lội. Yến Tư kiến nghị: “Cá của anh khiến con mèo của em bị giày vò suốt ngày, chẳng khác nào bị ngược đãi về tinh thần. Một là anh phải đem cá đi để mèo em đỡ phải nhìn. Hai là để em vớt cá ra cho mèo ăn”.

Yến Tư là một phụ nữ thích lãnh đạo. Tôi chỉ còn biết đem cá từ phòng khách chuyển tới phòng tắm. Con mèo suốt ngày nằm ườn phơi nắng ở phòng khách. Trong khi cá của tôi phải giấu vào một góc tối tăm ẩm ướt của toilet để thoát chết, lại còn luôn bị nước gội đầu và sữa tắm của Yến Tư khi tắm bắn vào, khiến hoàn cảnh sinh tồn vô cùng ác liệt. Sau khi Phi Phi tới, cô ấy cho cá ăn hàng ngày, thay nước, cho chúng phơi nắng. Khi cá được phơi nắng, mèo của Yến Tư bị nhốt lại trong toilet. Tôi rất tán thưởng cách sắp xếp hợp lý của Phi Phi. Tất nhiên những việc này đều làm khi Yến Tư không có nhà. Tôi ngày càng nhận thấy rằng giữa tôi và Phi Phi có rất nhiều điểm hợp nhau.

Một buổi chiều Chủ nhật, Phi Phi muốn gọi điện cho Đại Lưu. Yến Tư nói: “Cậu có thể dùng điện thoại của tớ nhưng phải có một điều kiện. Bật volume to lên để chúng tớ cùng được nghe Đại Lưu tâm sự với cậu những gì”. Phi Phi ngượng đỏ mặt, nhận lời.

Đúng lúc vừa có người nhắc máy ở đầu dây bên kia, chúng tôi đều sững người. Bởi nhận điện thoại lúc đó là một phụ nữ. Lúc đó bên Mỹ đã mười hai giờ đêm. Tôi đang định dập điện

thoại đi thì Phi Phi nắm chặt lấy tay tôi, ngỏ ý muốn tôi hỏi chuyện cô gái kia. Ánh mắt Phi Phi đau khổ vô cùng khiến tôi không nỡ từ chối. Nghề chính của tôi là phiên dịch tiếng Anh, thường xuyên làm việc với Tây nên tôi có thể nói cho đối phương không hề nhận ra tôi là người nước ngoài. Tôi nói tôi là bạn của Đại Lưu, muốn mời anh ta đi nhậu. Cô gái bên đầu dây nói Đại Lưu đang tắm và chưa chắc đã đi, vì đã trả tiền cho cô ta, đang cần cô phục vụ.

Tôi nặng nề đặt điện thoại xuống. "Cô ta là ai? Cô ta nói gì?" - Phi Phi hỏi. Tôi đau khổ cắn môi. Phi Phi không hỏi thêm, quay người, bỏ đi.

Nhiều ngày sau, không thấy Phi Phi tới. Tôi rất lo lắng nhưng Yến Tư vẫn cứ như không. Từ trước tới giờ, Yến Tư chưa bao giờ bị tổn thương bởi đàn ông, luôn nghĩ rằng những phụ nữ khác cũng mạnh mẽ như cô. Cô thường nói đối với những gã đàn ông tham tình bạc nghĩa, cách báo thù tốt nhất là bỏ đi bình thản. Nếu còn khóc lóc, van xin anh ta cải tà quy chính thì những phụ nữ đó thật đáng thương và đáng hận.

Một ngày Chủ nhật, cuối cùng tôi cũng tìm ra được nơi ở của Phi Phi trong ngõ nhỏ sau một quán bar. Nom cô ấy rất bình tĩnh, như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Tôi cẩn thận hỏi khẽ: "Đại Lưu có gọi điện về không?"

"Không sao, có lẽ Đại Lưu ở nước ngoài không chịu nổi cô đơn nên đi tìm phụ nữ. Em rất hiểu, đàn ông mà, có thể chia tách giữa tình dục và tình yêu".

Đó không phải là Phi Phi thật. Thà tôi nhìn thấy cô ấy khóc lóc còn hơn phải giả vờ thế này. Tôi biết cô ấy càng cố gắng bình thản, vết thương trong lòng càng sâu. Hôm đó tôi ăn cơm trưa ở nhà cô. Buổi chiều Yến Tư gọi điện thoại kêu tôi đưa đi tập thẩm mỹ. Không biết tại sao tôi lấy cớ thoái thác, ở lại nhà Phi Phi xem bóng đá. Phi Phi ôm một con chó bông ngồi bên cạnh tôi cũng nhìn chăm chăm vào ti vi. Tiếng hò reo khi bóng sút vào vẫn không cản được những tiếng thút thít của cô.

"Trước đây, em và Đại Lưu vẫn thường ngồi thế này cùng xem ti vi".

Nhìn cô ấy khóc rầm rức, tim tôi đau nhói. "Phi Phi này, em cứ khóc to lên cho thỏa".

"Quân Cường!" - Phi Phi đổ ập vào vai tôi, nước mắt rất to.

Tuy đã lớn bằng ngần này nhưng đây là lần đầu tiên tôi bị nước mắt phụ nữ thấm ướt vai áo. Tôi chợt thấy mình trưởng thành, lại thấy rất đau buồn. Rồi từ đó tôi thường tới thăm Phi Phi. Cô ấy cần tôi hơn Yến Tư.

Đối với Phi Phi, đó là một đêm dài cô đơn và đau khổ. Cô ấy chờ đợi mỗi mòn cuộc điện thoại đường dài. Tiếng gió rít đập ầm ầm ngoài cửa sổ, phát ra những âm thanh đáng sợ. Đột nhiên, căn phòng tối om vì mất điện. Khiếp sợ và cô đơn như những chiếc roi liên tiếp quất lên

cô. Cô gọi điện cho tôi, không nói được câu nào, chỉ khóc không ngừng. Đúng hôm đó, Yến Tư đi công tác nơi khác. Tôi không chần chừ lao ngay ra khỏi nhà, quên cả mang ô.

Lúc tôi vừa mở cửa, Phi Phi đã lao vào lòng tôi. Tôi đứng im. Một lần nữa, nước mắt cô ấy lại thấm đẫm vai tôi. Đôi môi run rẩy của cô kề sát môi tôi. Không còn kịp đánh giá hành động của cô lúc đó là muốn báo thù sau khi bị tổn thương hay là nhu cầu sau khi bị ức chế quá lâu, tôi ôm chặt Phi Phi vào lòng... Tôi hy vọng xiết bao gió hôm đó không ngừng thổi, mưa bão không ngừng rơi. Như vậy không thể làm rối loạn cảm xúc của tôi, vì đó là một ngày tận cùng thế giới, để tìm ra một lý do cho sự buông thả của mình. Nhưng cuối cùng gió vẫn phải ngừng, mưa cũng phải tạnh, mặt trời vẫn phải lên. Cái lạnh sáng sớm lùa qua khe hở cửa sổ, ngó trộm cảnh giường chiếu xộc xệch. Tôi và Phi Phi đều tỉnh dậy từ lâu nhưng không ai dám xoay người, lại càng không dám nhìn nhau, trong lòng ai nấy đều hoảng loạn.

Một lúc sau, Phi Phi quần xắn đi vào toilet. Tôi biết cô ấy cố tình để tôi có thời gian mặc quần áo. Khi nhặt từng chiếc quần chiếc áo vút lung tung dưới sàn, tôi hiểu rằng có một thứ vĩnh viễn không thể nhặt lại được. Đó chính là tình bạn đáng quý và trân trọng giữa hai chúng tôi. Nó đã bị vỡ nát. Tôi vội vã bỏ đi không một lời giã biệt.

Đó là những ngày tháng tồi tệ nhất trong cuộc đời tôi. Tôi không ngừng nguyên rủa mình, thấy mình không bằng súc vật. Một tối, khi đang uống rượu cùng các đồng nghiệp, chỉ vì một câu nói đùa *Đối với vợ bạn, không cần khách sáo*, tôi đã bực bội đứng dậy bỏ đi. Câu nói như một mũi kiếm sắc nhọn xọc vào tim tôi, đau đớn vô cùng. Dù tôi biết rằng họ không cố ý làm tổn thương tôi nhưng quả thực tôi không thể kìm chế nổi mình.

Tối đó, tôi tới quán bar một mình, uống rất nhiều. Tới một giờ sáng, anh bồi bàn tới nhắc quán sắp đóng cửa, tôi mới lảo đảo đứng dậy ra về. Đi qua khỏi quán, tôi cứ thẳng vào cái ngõ đó. Lúc đó tôi không thể không thừa nhận rằng, tôi tới quán bar này còn có một ý khác. Đó là do Phi Phi sống ở trong ngõ đằng sau quán bar.

Nhưng tối đó không xảy ra chuyện gì. Phi Phi mở cửa cho tôi, đỡ tôi vào nhà, rót nước cho uống, lại còn nấu cho tôi một bát cháo đường đỏ. Uống hết bát cháo nóng ấm, tôi ngủ thiếp đi.

Từ đó mỗi lần đi tiếp khách bên ngoài uống nhiều rượu, tôi đều tới nhà Phi Phi. Lúc đó tôi mới được thăng tiến, ngày nào cũng phải tiếp khách, thậm chí một tối phải tới dự mấy cuộc nhậu. Những lúc bị ép uống quá nhiều, tôi khát khao sáng sớm thức dậy có một bát cháo thơm ngon, buổi tối về nhà được uống một bát canh gà nóng hổi. Nếu Phi Phi ở đó, những ước muốn đáng thương đó của tôi đều được thực hiện rồi.

Mỗi lần tôi đi thăm Phi Phi đều là nửa đêm, nhưng đều trong trạng thái say lơ mơ, rất dễ bị mượn rượu làm bậy. Nhưng không biết từ đâu, tôi đã có được năng lực tự khống chế, không hề có một thái độ thất lễ nào. Phi Phi cũng chưa bao giờ tỏ ra một cử chỉ khêu gợi nào. Tôi và Phi Phi cứ như vậy dường như để nhằm phục hồi lại tình bạn giữa chúng tôi trước đây đã có, cố gắng kìm nén hoặc nhằm chứng minh mình không phải là những tín đồ xoi thịt rẻ tiền.

Hôm đó, Phi Phi mua cho tôi một đôi cá vàng tuyệt đẹp và một chiếc bể cá to. Khi ánh nắng tràn ngập căn phòng, tôi ngắm nhìn đôi cá đang sung sướng tung tăng bơi lội, lại nhớ đến đôi

cá phải giấu trong buồng tắm nhà Yến Tư mới thoát chết. Đã rất lâu tôi không nhìn thấy chúng.

Chiều hôm đó, tôi về nhà Yến Tư. Vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng nhạc êm ả và ngay ở cửa là một đôi giày nam rất mới. Tôi rón rén đi tới cửa phòng khách, thấy Yến Tư và một người đàn ông đang nhảy. Đó chính là Đại Duy - người có kỹ thuật nhảy rất điêu luyện. Tôi nhẹ nhàng lùi lại, đóng cửa lại.

Buổi tối, tôi lại đến chỗ Phi Phi. Tôi kể: "Chiều nay anh về chỗ Yến Tư, muốn nhìn lại đôi cá, nhưng thấy trong nhà có một người đàn ông".

"Nếu em đoán không lầm, người đàn ông đó là vũ sư Đại Duy phải không?"

"Sao em biết?"

Im lặng hồi lâu, cô khẽ khàng: "Đó là ngày đau khổ nhất trong cuộc đời em. Hôm đó em gọi điện cho Đại Lưu, nghe thấy tiếng một người đàn bà. Em thấy mình thất bại, không muốn anh và Yến Tư thương hại, muốn tìm một chỗ yên tĩnh để một mình chữa trị vết thương lòng. Em tìm được chỗ ở mới nên đến căn hộ của Yến Tư để dọn đồ, bắt gặp Yến Tư và Đại Duy đang trên giường. Nhưng Yến Tư không hề hốt hoảng, cũng không cầu xin em giữ kín chuyện. Sự bình tĩnh của cô ấy tác động em sâu sắc, khiến em cảm thấy hình bóng của Đại Lưu trên người cô ấy. Yến Tư lặng lẽ và bình thản lướt qua người em. Cái đẹp và đáng quý của tình yêu chính là ở chỗ trong sáng. Vậy tại sao biết bao nhiêu người lại phản bội người mình yêu, và không cảm thấy đó là điều nhục nhã? Trong mắt em, anh là một người đàn ông rất xuất sắc, có điểm nào không thể bì được cái gã trai nhảy kia chứ? Ai cũng biết gã đó chỉ sống dựa vào gương mặt đẹp trai và biết nhảy. Nhưng Yến Tư cũng thích được một gã đàn ông mặt hàng như vậy. Tương tự, Đại Lưu ở nước ngoài để giải quyết vấn đề sinh lý cũng có thể ngủ với gái điếm. Em không biết thế giới này có còn tình yêu thật sự nữa hay không. Có lẽ vì em thấy Yến Tư đã lừa dối tình yêu của anh nên em đã giữ anh lại trong cái đêm mưa gió đó".

Cuối cùng Đại Lưu cũng trở về. Tôi thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra đi. Vừa thu dọn, vừa phát hiện thấy hầu như những thứ mà mình có đều ở chỗ Phi Phi. Còn nhớ lúc dọn khỏi nhà Yến Tư, tôi đã chuyển hết đồ tới công ty. Không ngờ được hàng ngày tôi lại cầm những đồ đó đến đây.

Tôi vừa nhắc chiếc va li ra tới cửa, Phi Phi trở về. Cô nhìn tôi, nói: "Anh muốn đi, em không giữ. Nhưng có một chuyện phải nói cho anh rõ. Nửa năm trước, em đã chia tay với Đại Lưu. Có lẽ em là một phụ nữ cố chấp, ngu ngốc. Nhưng em không thể giữ lại một tình yêu bị vấy bẩn".

Tôi đặt va li xuống, nói: "Có một chuyện, anh cũng muốn nói với em. Hôm tới nhà Yến Tư, nhìn thấy cô ấy ôm người đàn ông khác nhảy múa, anh không hề thấy tức giận. Chỉ có cảm giác bước nhầm vào nhà người khác nên lặng lẽ bỏ đi. Anh không bức tức vì anh đã có một tình yêu khác. Người đó chính là em".

Yêu phải bạn gái của bạn cần có dũng cảm. Dũng khí đó đến từ tình yêu chân thực. Vào ngày Đại Lưu về nước, tôi dắt Phi Phi cùng đi đón anh.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, dẫu cảm nhưng không thể xoá tan được gương ngáp. Đại Lưu không lên xe của chúng tôi, chỉ lịch sự bắt tay, nói vài câu xã giao rồi lên xe của công ty anh tới đón. Giữa chúng tôi không thể khôi phục lại tình bạn thân thiết trước đây.

Chúng tôi không tổ chức tiệc đón anh về, để tránh cho mọi người đỡ mất tự nhiên. Một tuần sau, tôi gửi cho anh một bức thư khá dài, nói rằng tôi không hề lợi dụng sự tin tưởng của anh để tấn công Phi Phi. Chúng tôi chỉ xích lại gần nhau sau khi bị chính những người mình yêu phản bội và không ngừng gây tổn thương. Tôi không cố ý phản bội tình bạn. Phi Phi cũng không phản bội anh trước. Tất cả có lẽ đó duyên số. Mong anh hiểu và tha thứ.

Đại Lưu không hề trả lời. Nhưng tôi và Phi Phi không hề thấy day dứt hay bất an. Hãy để thời gian chứng minh tất cả.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>